

équivalences

Cuprins

Pagina 1 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

BAR DE STEPĂ

Cătălin Mihuleac

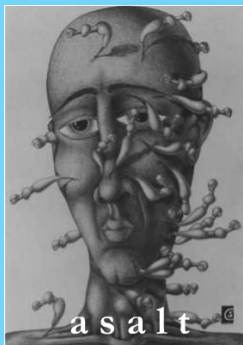
2001

TEXT

asalt

équivalences

2002

équivalences

Cuprins

Pagina 2 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieşire

ORIGINAL EDITION:

© 2001 CĂTĂLIN MIHULEAC (Iaşi, Romania) [TEXT]

© 2001 EDITURA TIMPUL (Iaşi, Romania)

PRESENT EDITION (*équivalences* – *asalt*):

© 2001-2002 CĂTĂLIN MIHULEAC (Iaşi, Romania) [TEXT]

© 2002 SORIN CONDREA (Constanţa, Romania) [LOGO *Resemnatul*]

© 2002 ADRIAN REZUŞ (Nijmegen, The Netherlands) [EDITION]

© 2002 ÉQUIVALENCES [PDF_LTEX – PDF/SCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF_TEX14.H [© 2001 HÀN THẾ THÀNH] &
created by L_ATEX 2_ε with HYPERREF & PDF/SCREEN**

L_ATEX 2_ε © 1993–2001 THE L_ATEX3 PROJECT TEAM *et al.*

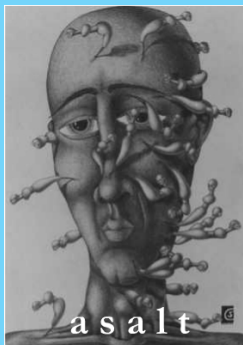
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN_TEX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – NOVEMBER 22, 2002

équivalences

Cuprins

Pagina 3 din 176

Înapoi

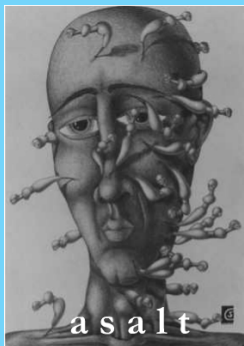
Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cătălin Mihuleac
Bar de stepă 2002

équivalences

Cuprins

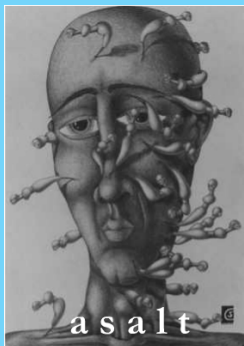
Pagina 4 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 5 din 176

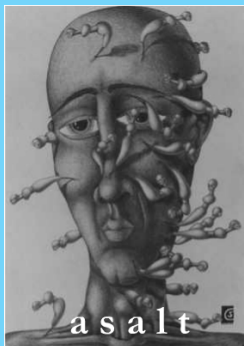
Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

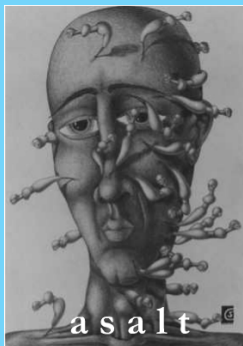
Pagina 6 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 7 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Muzică în cont

Fiindcă banca română „Credit moldav“ mergea strălucit și deponenții prosperau, Valeriu Mîrza din Dorohoi, județul Botoșani, se hotărî să depună și el ceva într-un cont, că n-o fi mai fraier. De ce alții să prospere, și el nu?

Se grăbi astfel să depună la bancă ce avea el mai scump și mai scump. Un Compact Disc imprimat cu muzică lăutărească.

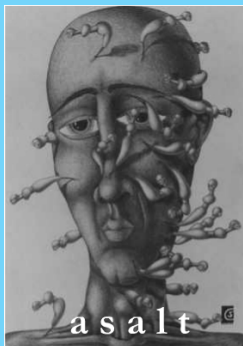
– Poate dau lovitura! – gândi, în fața soției sale, Valeriu Mîrza.

Banca română „Credit moldav“ își continua cursa turbată și – peste trei luni – Valeriu Mîrza deținea în cont un CD cu muzică de „Pink Floyd“.

– Nu-i rău pentru început! – gândi, în fața soției sale, Valeriu Mîrza.

Peste alte trei luni, în contul deponentului Mîrza strălucea un CD cu muzică de Wagner. Se-nțelege că banca română „Credit moldav“ își saluta din galop concurenții.

– Dacă dă Dumnezeu și treaba merge tot așa, ne îmbogățim! – gândi Valeriu Mîrza, pupîndu-și sănătos nevasta.

Avea gura aurită, pare-se, pentru că dobînzile băncii ieșeau din albie, nu alta. Ca o consecință firească, deponentul Mîrza găsi în cont, la scadență, un CD cu muzica unei formații de îngeri. Fragezi și de-o cumințenie astrală.

– Ce-ar fi să scot îngerii din cont? – cugetă norocosul de el.

équivalences

Cuprins

Pagina 8 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Norocosul de el scoase îngerii din cont și-i cără acasă, c-un taxi. Mai întâi, ca să destindă atmosfera, îi întrebă:

– Care mai e treaba prin Ceruri?

În hol, văzîndu-i pe îngeri destinși, îi îndemnă:

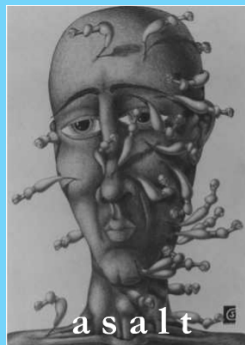
– Cîntați, bre băieți, ceva frumos de prin părțile voastre, că eu și femeia asta a mé facem azi o căruță de ani de cînd ne-am luat cu acte.

Și îngerii s-au pus pe cîntat cerește, ca prin părțile lor. Sunetele ieșeau înaripate din gură, fofilîndu-se pe fereastra deschisă, îndreptîndu-se filfiind spre Cer, la cuibul lor milenar.

Pe la o bucată de vreme, pe fericitul Valeriu Mîrza îl cam luă de cap băutura. Și-ncepu să năzuiască spre un alt gen de muzică, mai cum să zic? Mai...

Și le lipi îngerilor de frunte cîte o bancnotă de-un verde american, întrebîndu-i cu smerenie:

– Bre băieți, nu vă supărați, dar ceva muzică lăutărească nu știți?

équivalences

Cuprins

Pagina 9 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

În țara noastră, porcul și bradul sînt frați

În țara noastră, porcul și bradul sînt frați: suferința comună de Crăciun îi apropie. De Crăciun, cînd dimpreună – conifer și rîmător – sfîrșesc sub unealta tăietoare a omului.

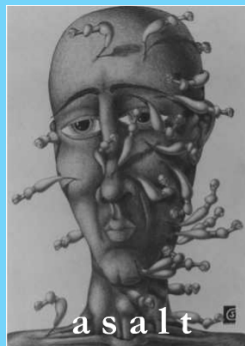
Destui sînt cei care îi reproșează porcului că nu a învățat să moară demn. Acești oameni nu știu nimic despre psihologia animală. Deoarece porcul este, de departe, cea mai nedumerită ființă de pe Pămînt.

Ce s-o fi petrecînd în sufletul porcului atunci cînd omul – cel mai bun prieten al său – apare în anticamera cotețului, cu un cuțit de măcelar în dinți? El, omul, cel care pînă ieri l-a slujit ca ordonanța pe ofițer, l-a scărpinat pe burtă și i-a adus dejunul la pat. El, omul, vine azi să îi ia gîtul. El, omul!

Nu, nu se poate, lasă-mă să-ți explic, prietene, singurul meu prieten, e o neînțelegere la mijloc, guîțțț, nu mă răsturna, ce-i cu tine, nu pari în formă, ai o paloare ciudată, te rog, mai ușurel, ce fin te purtai ieri, ah, guîțțț, piciorul, fii, rogu-te, atent, mă doare copita, mă arde copita, gîtul meu...

– Uiieeeeeee! Uiieeee! Uiii!!!

Ultimele urlate ale procului nu vin din gît. Ele izvorăsc din beciurile suferinței: din viitorii cîrnați, din imediații caltaboși.

équivalences

Cuprins

Pagina 10 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Spre deosebire de porc, fratele brad se pricepe să moară vertical. E un copac trist bradul, ce ghinion să se nască în România. Dacă n-ar căra pe umeri atîta verticalitate, brazii noștri ar cere cu miile azil forestier departe, în Munții Liberi, acolo unde...

Spun bioenergeticienii că noi, oamenii, confiscăm de Crăciun toată informația negativă a porcilor din clipele tăierii. Dar și toată informația negativă a brazilor din clipele tăierii. Suma lor ne-o însușim, fericiți.

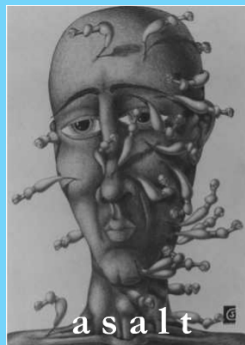
Porcul sacrificat e împodobit cu usturoi, boia și piper. Bradul sacrificat e împodobit cu globuri, luminări și beteală. Nu-i mare diferența.

Am văzut porci cu nemiluita plîngînd la tăiere. O dată, o singură dată, am văzut și brazi plîngînd la tăiere.

Era ajunul Crăciunului. Pe la trei dimineața, dinspre Izvorul Muntelui, șapte tăietori de lemne au luat drumul pădurii, cu topoarele pe umăr și fierăstraiele la centură. Cu o zi înainte, ochiseră brazii buni de sacrificat și-i însemnaseră cu vopsea fosforescentă.

Erau șapte țărani voinici, cu capetele căptușite în jertfa brumărie a unor oi la fel de simple ca ei. Cu palmele de piatră ponce, își treceau din om în om ștafeta de răchie. De sub buza groasă, funcționînd ca o mustață de serviciu, sticla de rachiu ieșea zgribulită, clănțănind cu toate cele 50 de grade ale ei.

Din grad în grad, pădurea se apropia. Piatra ponce a palmelor aștepta saliva aspră a muncii. De pe umerii oamenilor, topoarele își expediau reciproc luciri războinice, ca pe niște bezele. Rînjetul fierăstraielelor tînjea după sîngele copacilor, ca după o pastă de dinți.

équivalences

Cuprins

Pagina 11 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Tăietorii se opriă pentru dușca de dinaintea asaltului. Din cele 50 de grade, pe fundul sticlei nu mai era nici unul. Dinspre copacii condamnați la moarte, un vuiet părea să se nelineștească. Vîntul? Putea fi și vîntul, putea fi.

Pe tăietorii de lemne îi aștepta o surpriză, deoarece jertfa brazilor n-avea să mai fie, ca de obicei, verticală. În dimineață aceea de Ajun, brazii s-au comportat ca porcii, în vecinătatea cuțitului de măcelar.

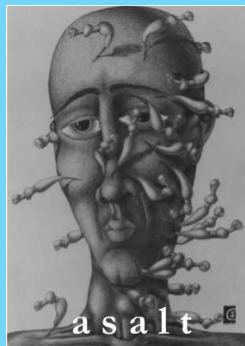
Cînd topoarele și-au sclipit apariția, brazii și-au fremătat acele, la fel cum pianistii își încălzesc degetele înainte de concert. O adiere de neliniște s-a transmis din copac în copac.

Prima căciulă de oaie își apropie cîrlionții de locul execuției. Țăranul își masă palmele cu salivă, ridică toporul și se pregăti să izbească trunchiul condamnatului. Țăranul începu să fluiera un refren proletar. Toporul se pregătea să muște din carnea bradului.

Dar toporul lovi în gol, spintecînd, ca un fulger, aerul. Pentru că bradul condamnat o rupse la fugă. Era un pui sensibil care visa ca, într-o zi, să emigreze în Munții Liberi. Nu voia să moară.

Îl urmă imediat mama lui, apoi alt pui de brad o zbughi din fața tăietorilor. În cîteva clipe, întreaga pădure o luă la sănătoasa, lăsînd muntele dezvelit ca o chelie.

Cîteva secunde bune, țăranii au rămas înlemniți în septiholbare. Nu mai pomeniseră pădure fugind din calea oamenilor. Ce le era dat să vadă? Copacii nu crîcneau la tăiere, așa povesteau bătrînii, dar acum de ce fugea

équivalences

Cuprins

Pagina 12 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

pădurea, unde fugea? Piatra ponce a palmelor asuda topoarele. Buzele tăietorilor se fleșcăiră, asemeni unor mustăți abandonate într-o gară, bagaje inutile de păr.

Nu-ncape îndoială că tăietorii ar fi făcut iute cale-ntoarsă, de speriați ce erau, dacă puiul fugar de brad nu s-ar fi împiedicat și n-ar fi căzut, bocind, cu nasul în zăpadă.

Prăbușirea micuțului a provocat busculada. Cîțiva brazi din spate s-au împiedicat de el, căzînd și ei cît erau de lungi. Nu se pricepeau să alerge, se vedea lipsa de antrenament.

Busculada i-a salvat pe tăietori din septiholbare. Într-o secundă, cel mai buzat dintre ei își eliberă din colivie răcnetul de atac. Într-o secundă, răcnetul cloci șapte pui isterici. Șapte perechi de palme își încheștară piatra ponce pe securile însetate.

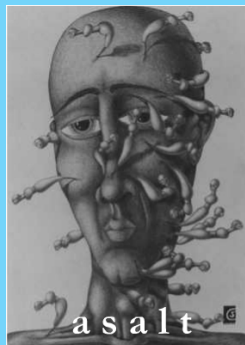
Într-o secundă, tăietorii se aruncară pe urmele fugarilor. Un brad bătrîn, atins de spondiloză, fu executat din două sclipiri de topor. Puiul de brad care provocase grămada stătea în fund și plîngea. Obosise. O laterală de topor îi reteză capul.

– Uiieeee! Uiii!

Răcnind de durere, mama puiului își năpusti miile de ace asupra uci-gașului. Un alt tăietor o măcelări din cîteva mișcări. Așchiile săreau din trupul ei ca un foc de artificii. Din zăpadă, călăul puiului își ștergea, cu mîneca, ochiul scurs în tîgaia plină de sînge a feței:

– Mi-a scos ochiul, tîrfa! – urlă el, rotindu-și toporul deasupra capului, ca pentru a-și aranja freza.

Toată preajma mirosea a sînge vegetal. Brazii urlau pe sute de voci, ca un cor de porci în timpul sacrificiului.

équivalences

Cuprins

Pagina 13 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Uiieeee!

Văzduhul stătea să plesnească, precum un balon în care suflau neconținut decibelii groazei. Icnetele profesionale ieșite din pieptul tăietorilor se împlîntau, laolaltă cu securile, în carnea răsculată a brazilor. Brațele crimei nu tăceau o clipă. Din cauza așchiilor, nu se mai vedea la un pas. Văzduhul dădea semne că nu mai rezistă.

Orice turist al Ceahlăului ar fi putut crede că s-a rătăcit, nimerind în vecinătatea unui abator montan de porci. Din beregata porcilor săreau așchii.

– Uiieeee!

Văzduhul stătea să plesnească.

Atunci, o hărmălaie nouă își vesti apropierea.

Avalanșa!

Avalanșa stîrnită de urletele brazilor muribunzi. Avalanșa detonată de mîna unei solidarități montane din care omul fusese de mult fugărit.

Avalanșa!

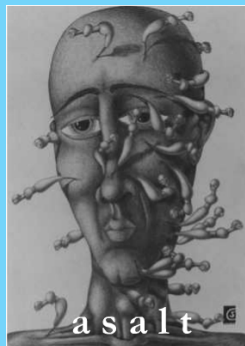
Ca o magmă inversă, valuri de zăpadă înghețară zvîrcolirile brazilor. Ca o magmă inversă, valuri de zăpadă sunară stingerea peste truda măcelară a muncitorilor, împietrindu-i în poziții profesionale.

În mai puțin de un minut, liniștea și ozonul coborîră din nou pe epoleții Ceahlăului.

În zadar i-au căutat familiile pe tăietorii dispăruți. Curînd, căutările au obosit. Unde să-i mai cauți? Muntele părea mai neprietenos ca oricînd.

Prin martie, topirea zăpezii a descoperit cadavrele tăietorilor, alături de cele ale brazilor. Copiii n-au fost lăsați să privească.

Înghețat a rămas doar urletul înfiorător al brazilor, din timpul măce-

équivalences

Cuprins

Pagina 14 din 176

Înapoi

Întregul ecran

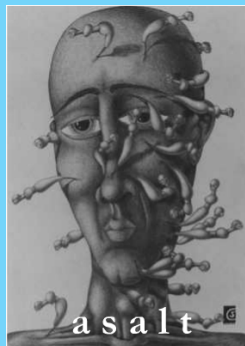
Închide

Ieșire

lului. Înghețat într-o formă sferică, de mărimea unei mingi de tenis. Un urlet care-ți făcea simțurile verticale. Un urlet asemănător cu al porcilor sacrificați de Crăciun.

Urletul înghețat s-a rostogolit, s-a izbit de o stîncă și s-a spart, divizîndu-se în mii de fragmente. Vîntul de primăvară a săltat cu grijă particulele microscopice, le-a purtat prin aer și le-a dosit în gușa păsărilor ce urmau curînd să moară de glonțul vînătorilor.

Apoi, cine mai știe? Urlete își au și ele soarta lor.

équivalences

Cuprins

Pagina 15 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Mi se acrise să fiu respirat de țărani mițoși

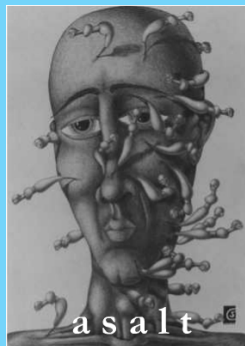
Toyota ultimul tip a ministrului de Finanțe a rămas în pană, la intrarea într-un sat frumos de munte. Demnitarul era lemn tănase la schimbat roți; grăbit și înjurînd, se hotărî să bată la ușa țăranilor, pentru a le cere ajutorul. Știa că țăranii se pricep la o mie de treburi, cu mîinile lor muncite.

– Află, băiete, c-am fost și eu ca tine: curat, sfios, virgin. . . deși sărac lipit. N-aveam nimic și-mi ajungea! Ziua însoțeam copiii la școală și vitele pe cîmp, îi întîmpinam seara pe flăcăi cînd ieșeau afumați de la cîrciumă, aeriseam bîrfele nevestelor și fetelor tinere. . . Apoi, nu știu cum, mi s-a urît.

Aerul condiționat din Toyota ministrului îi vorbea aerului curat de munte, care asculta respectuos, soldățește, frisonînd de importanța evenimentului.

– Simțeam tremuriciul vremurilor, țăranii descopereau tutunul Virginia și-mi dădeau a-nțelege că nu mai pun cine știe ce preț pe puritatea mea. Pe de altă parte, parcă și mie mi se acrise să fiu respirat de țăranii mițoși, de sălbăticiunile pădurii și de rațele din curte. Doream mai mult de la viață și oftam des, periind pielea bătătorită a oamenilor, asmuțînd acele brazilor. Nu mai aveam stare. . . Simțeam în șira spinării că ora plecării se apropie.

Aerul condiționat șterse profesional două fire de praf de pe confortul Toyotei. Povestea îl răscolea. Surîse patern aerului de munte, făcîndu-i semn

équivalences

Cuprins

Pagina 16 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

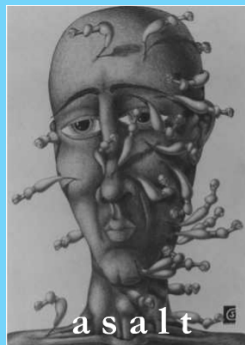
leșire

să vină mai aproape, așa, mă bucur să te cunosc, băiete, îmi place vigoarea ta:

– Și-am șters-o, într-o noapte, pe acoperișul unei furtuni, eram deprins cu vremea vitregă, vitregă pentru alții, acasă îmi plăcea să sărut iarna pe gură și furtunile pe păr, două zile am călătorit, două zile, fluieram de fericire, o viață nouă mă aștepta, uuuuu! – celebritate, așteaptă-mă, sosesc! De cum am pus piciorul în oraș, aerele locului m-au tratat de sus, tare de sus. Aere îngîmfate, pline de ele, prea puțin încîntate de spiritul concurenței, purtîndu-se cu mine cum se purta Salieri cu Mozart, vechiul conflict Capitală-Provincie, multe nopți am dormit prin parcuri, noroc de robustețea mea, totuși, mare lucru că nu m-am betegit. Apoi...

Aerul condiționat își condensează cîteva lacrimi, prelingîndu-le pe fotoliile de piele. Își dresе vocea:

– Apoi, am fost nevoit să mă... da, ăsta-i cuvîntul, deși doare... să mă prostituez. Un pește mă plasa clienților de lux, s-au bucurat de trupul meu actori, oameni de afaceri, ambasadori ai marilor state, e incredibil cîți oameni simt nevoia să respire și altceva pe pămîntul acesta. M-au avut nări olimpice, m-am tăvălit în cele mai fine cearșafuri ale bronhiilor, m-am plimbat desculț prin plămîni de gentleman, curățenia mea era prețuită la tarife excelente, poluarea este peste tot, tu n-ai însă de unde să știi, ești tînăr. O duceam bine, foarte bine, cheltuiam enorm, dar află că anturajul te viciază, m-a viciat și pe mine, repede am ajuns un aer coclit, stricat pînă-n măduva oaselor. Mă înhăitasem cu niște aere dubioase, poluate rău de tot, formam o gașcă și mă simțeam emancipat, într-un chef o țineam ziulica-ntreagă, dimineața ne drogăm cu oxid de carbon și alte otrăvuri, cînd ești tînăr iei bătrînețea ca pe un afront personal. În cîteva luni, m-am

équivalences

Cuprins

Pagina 17 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

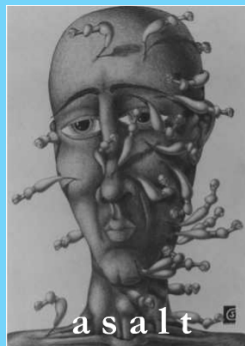
leșire

buhăit, pungile de sub ochi atârneau ca traista la cal, clienții mă părăseau pentru prosperități, zilnic sosesc în Capitală aere neprihănite, cu mult și virgin ozon. Peștele – ți-am spus că aveam un pește – m-a azvîrlit ca pe-o otreapă, banii s-au dus, și m-am trezit scormonind prin tomberoane, acasă nu mă puteam întoarce, țărani m-ar fi alungat cu fum otrăvit, făcusem satul de rușine, eram scheletic, aveam metastază financiară și nu numai financiară.

Canapeaua Toyotei se umpluse de lacrimi ce păreau insuportabil de amare. Aerul condiționat își suflă încet nasul. Lîngă el, aerul de munte îl asculta mișcat, cu gura căscată, sorbindu-i fiecare cuvînt, așa se cade să ne ascultăm semenii care reușesc în viață:

– Așteptam să-mi sune ceasul, dragul meu, dar o-ntîmplare fericită m-a salvat. Îmi căutam un culcuș pe-un maidan, era întuneric beznă, cînd am călcat pe-o vergea. M-am aplecat să văd natura obiectului și, cînd colo, vergeaua se dovedi un fluier minunat cioplit, cineva îl pierduse, strașnic instrument. Am intrat în el șerpește și am început să cînt, învățasem să cînt de la ciobani, n-avea fluierul secrete pentru mine, cred că nici pentru tine n-are. Mi-am suflat tot oful, tot sufletul mi l-am strecurat printre găurile mici, mîngîind lemnul pe dinăuntru, lustruindu-l, și nu știu ce forță elementară, țărănească, mi s-a transmis, ce implant energetic – dacă înțelegi termenul – fiindcă, atunci cînd am terminat de zis cîntecul, eram altul, altfel respiram, avusesem o revelație, înțelegi, revelație, adică... Știam ce-aveam de făcut în continuare.

Aerul de munte se lipi de portiera Toyotei, privindu-l pe vorbitor ca pe un tutore. Aerului condiționat i se aspri fizionomia. Era iarăși un dur. Aerul de munte făcu involuntar un pas în spate.

équivalences

Cuprins

Pagina 18 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

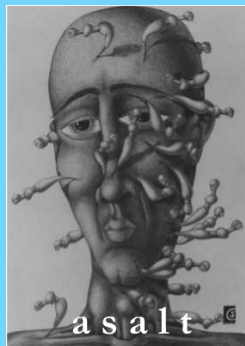
– Am lucrat din greu în construcții, pe șantier, ca să fac bani de operație estetică. Am suportat un lifting, mi-am plivit cearcănele ca pe buruieni, am dat jos slana de pe burtă, am trecut la regim. Acum arăt ca un fotomodel: sînt un aer condiționat de primă clasă.

Aerul condiționat trase aer în piept. Aerul de munte simți un fior, de sus pînă jos:

– Mi-e bine azi, chiar dacă nu mai am aceeași libertate, oamenii îmi comandă: cînd cald, cînd rece – eu execut, dar mă simt important, sînt cineva. La început, mi-am făcut stagiul în locuința unor tineri proaspăt căsătoriți. N-o duceam rău, muncă ușoară, dar nu era cine știe ce orizont. Într-o zi, norocul mi-a surîs iar. Fata, stăpîna mea, îl mai primea în vizită pe ministrul de Finanțe – înțelegeți tu! – iar oaspetele – om complicat – nu suportă nici cald, nici rece, tip sensibil, deși, la origine, tot țăran. Eu îl ajutam să se simtă bine, ministrul m-a plăcut și mi-a oferit un post în Toyota lui. Îmi place munca mea, călătoresc mult, îmi fac tot felul de relații, am apărut și la TV, deși nu m-am văzut prea bine. Prin natura profesiei, țin un contact permanent cu toate aerele: fie ele decăzute, fie pure, ca tine. Sînt popular, asta-i marea mea calitate, deși oamenii apelează la serviciile noastre ca să nu respire același aer cu prostimea. Visul meu este să lucrez într-o ambasadă, și voi lucra.

Pe șosea, ministrul de Finanțe se apropia, încadrat de doi țărani zdrave-ni. În cîteva minute, roata cu pană urma să fie schimbată. Aerul condiționat își aranjă ținuta, își drese glasul:

– Scuză-mă, vine șeful, trebuie să plec, sigur ne vom mai întîlni, să nu uiți că veșnicia s-a născut la sat. Dacă apuc pensia, îmi voi trînti o vilă pe aici, pe la voi. Îmi place tare mult zona.

équivalences

Cuprins

Pagina 19 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Puțini bărbați se pot lăuda cu un păr în urechi ca al meu

Stăteam bine mersi, plutind în mine însumi, când mi s-a spus să mă pregătesc pentru reîncarnare:

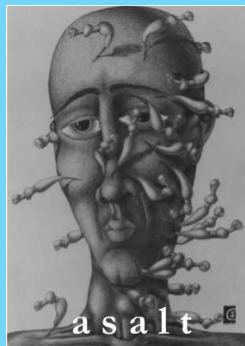
– Iarăși eu? – am comentat nemulțumit.

Tare-aș fi avut chef să mai lenevesc puțin.

Numaidecît mi s-a pus în brațe dosarul planetei Pămînt. Am răsfoit căscînd primele capitole, conținînd lucruri cunoscute și răs-cunoscute de mine, din precedentele reîncarnări: Atlantida, Renașterea, Hitler, Kennedy brothers: o planetă de plictiseală. A cîta reîncarnare era asta? Nici nu mai știam bine.

Trebuia s-o iau de la capăt. Să gînguresc iar în pătuț, să merg la școală cu sandvișurile bunicii în ghiozdan, să muncesc spetindu-mă, să mă îndrăgostesc, să fiu invidios, să strîng bani pentru casă, apoi să mor, pentru ca iar să ajung aici, unde e adevărata fericire, și într-o zi să fiu anunțat că trebuie s-o iau de la capăt. Iarăși, încă o dată, iarăși. Mă săturasem de reîncarnări.

Mă pregăteam să închid dosarul, ce-o fi o fi, mă voi descurca la fața locului, încă o viață trece repede, cu necazurile și bucuriile ei, o să mă iau cu cititul, urma să mă reîncarnerez într-o familie de artiști, după cum

équivalences

Cuprins

Pagina 20 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

fusesem anunțat, o viață trece repede, am căscat, mai aveam douăsprezece ore pînă în clipa lansării pe Pămînt într-un trup de om, din nou un trup de om, mai aveam douăsprezece ore, puteam să mai trag puțin de capătul lenei, o viață trece repede.

Am dat să închid dosarul, însă filele mi-au făcut ochiul sandviș. Ce mai era și asta? M-am apucat de citit, cu lăcomie de abstinent.

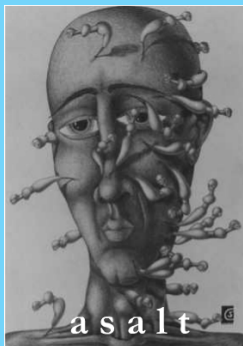
La fiecare nouă frază, mă minunam și chiar îmi venea să fluier, dar mi-am amintit că Marele Spirit interzice astfel de porniri, prea puțin astrale. Țțțț! Eram captivat de lectură.

Ei, nimic de zis, în acest caz lucrurile deveneau interesante, dacă-i pe-așa, merită să stric o reîncarnare, viața putea fi eminamente suportabilă. Tonusul îmi revenise dintr-o dată. Abia așteptam să cobor pe Pămînt, eram emoționat ca la prima reîncarnare. Am respirat cu tot pieptul, numărătoarea inversă începuse. Cinci, patru, trei. . .

Ceea ce citisem în dosar se referea la o mutație petrecută pe Pămînt, de la ultima mea încarnare. Era ceva minunat, ceva pentru care n-am mai simțit reîncarnarea ca pe o corvoadă.

În timpul scurs de la precedentă mea încarnare, criteriile de frumusețe la femei se răsturnaseră. Acum, femeile considerate altădată urîte erau socotite frumoase și viceversa. Și la bărbați criteriile se inversaseră, dar acolo – după cum mă învățase experiența mea pămînteană – prea puțin contează.

Ce-i drept, mai văzusem, la viețile mele, răsturnări de situație, dar nu la asemenea scară. De pildă, pe vremea voievozilor din ținutul carpato-

équivalences

Cuprins

Pagina 21 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

dunărean, turcii smulgeau copiii din brațele mamelor plîngînde, și-i duceau departe, pentru a face din ei războinici. Tîrziu însă, pe la sfîrșitul secolului douăzeci, situația s-a modificat radical: mama pleca de bunăvoie la turci, în vreme ce copiii rămîneau acasă, uneori chiar plîngînd.

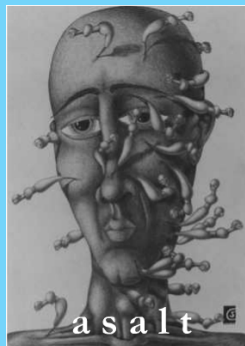
De aici și nerăbdarea mea, bifam secundele rămase pînă la noua mea aterizare, se părea că de data asta va fi amuzant. Cum o fi arătînd lumea bărbaților fascinați de urîtele care în ochii lor treceau drept superbe? Ce mină au ei atunci cînd se provoacă la duel, de dragul vreunei crăcănate, și cum mă voi adapta eu în republica hormonilor care votează cu stînga?

Am fost, încă din scutece, un copil frumos, semănam cu mama, din landou observam cu ochi de bebeluș cum bărbații fac scurtă la gît tot întorcînd capul după ea, unii își luau inima în dinți și se încumetau la avansuri:

- Cînd vă revedem pe marele ecran, iubită doamnă?
- Mai curînd decît mi-au prorocit gazetele.

Din pricina nașterii mele, mama își chiuretase, pentru un timp, aparițiile în filme, unde juca rol de femeie fatală. Revista „Ecran“ o desemnase cea mai sexy femeie a anului, deși născuse, sau poate tocmai de aia, nașterea mea o făcuse mai dorită pe mama.

Avea niște sîni splendizi, spre care toți bărbații își îmbulzeau rîvna, niște sîni minunat lăsați pînă spre buricu-i pămîntiu, sîni cu sfîrcurile scofilcite, încadrate de fire cîrlionțate de păr. Ca să nu și-i deformeze, mama pasase unei doici banalitatea alăptatului. Ore în șir se admira în

équivalences

Cuprins

Pagina 22 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

oglinză, obișnuia să se privească nudă, să-și mîngîie meticolos celulita inviadată de toate celelalte femei, să-și trezească sîrma părului de pe picioare, să-și înmoaie în parfum de varză furca mustății care se răsucea ca-ntr-un tablou de Sforza, să-și admire din profil nobilu-i nas, în nările căruia puteau fi ascunse două castane, să-și inspecteze azimutul galbenului de pe dinți, întreținut de un dentist din prima linie a prețurilor, frumusețea costă, dar ce contează banii cînd vine vorba despre.

Era o frumusețe mama, cu fesele ei după care turbau ochii bărbaților, fese în-stare-să-facă-plinul-unui-lighean-de-rufe, precum cereau normele concursurilor de frumusețe. Era o frumusețe mama, cu gleznele ei cît tigaia unde-și pregătea meniul, de la care nu se abătea nici cu o lipidă, meniu bazat pe extenuanta carne de porc, slănină afumată și cîrnați cu usturoi, mult usturoi.

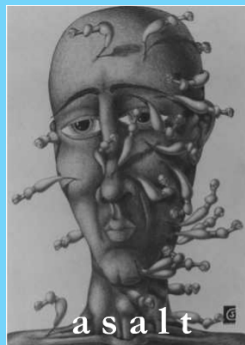
– Colesterol, cît mai mult colesterol, o îndemna instructorul de frumusețe, atunci cînd mama ofta după un platou cu soia sau mazăre.

Era o frumusețe mama, și-i plăcea să o audă din gura bărbaților, atunci ochii ei mici și roșii – în care poeții obișnuiau să se piardă și să nu se regăsească niciodată – se făceau mai mici și mai roșii.

O iubeam pe mama, cu o femeie ca ea visam să mă căsătoresc într-o zi, țin și-acum la loc de cînte revista *New Playboy*, unde mama a pozat cu dezinvoltura izvorîită din siguranța propriei frumuseți.

O iubeam pe mama și-o înțelegeam, am înțeles-o și cînd în viața ei a intervenit un alt bărbat – un macho de 140 de kilograme – cu o ceafă pe care grăsimea luase forma bigudiurilor, sînt sigur că respecta un regim crunt ca să nu și le topească, mă pierdeam privindu-le.

Tata a suferit mult la divorț, treaba lui, cine l-a pus să ia de nevastă

équivalences

Cuprins

Pagina 23 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

un sex-simbol, ajungea să vezi nasul grecesc al tatei ori fruntea lui înaltă (puah!) ca să înțelegi că e condamnat la suferință. Deși îi eram fiu, mă gîndeam la ceva frumos ori de cîte ori ținea să mă sărute, luîndu-mă în brațele sale de pe care osînză absenta funerar.

A fost mîină de fier cu mine mama, poate tocmai pentru că îi semănam atît de bine, m-a ținut din scurt, însă eu n-am de ce mă plînge, așa se face o educație serioasă.

Îmi făcea ochi dulci o hîzenie de fată din ultimul an de liceu, genul res-pingător 90-60-90, întîlnit în romanele clasice, cu niște ochi scabros de mari. Urîta aceea se ținea de capul meu, profitînd de lipsa mea de experiență, dar mama nu s-a lăsat pînă nu a fugărit-o, grozav a fugărit-o:

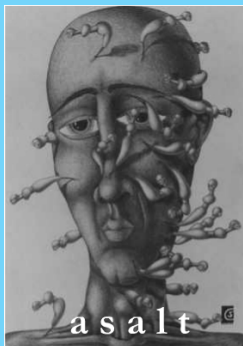
– Domnișoară, dar matale n-ai oglindă acasă? Vezi-ți lungul nasului și lasă-mi băiatul în pace, n-ai ce căuta lîngă el!

Abia mai tîrziu mi-am dat seama prin ce-am trecut.

N-are rost să vă povestesc cum mi s-a derulat viața pînă acum. Mă simt împlinit alături de soție – un fotomodel cu chipul perfect buhăit și cu două călcîie ireproșabil crăpate. Sînt gelos, uneori, mi-e teamă să nu mi-o răpească cineva, ochii văd, inima cere, poate că-mi fac de pomană griji, am rămas un bărbat superb, soția mea se zăpăcește cînd o las să-mi mîngie părul din urechi, puțini bărbați se pot lăuda cu un păr în urechi ca al meu, părul din urechi înseamnă N-E-B-U-N-I-E, toate sondajele arată că femeile se dau în vînt după.

Sînt un bărbat împlinit.

Atîta doar mă îngrozește: gîndul morții. De ce oare trebuie să murim?

équivalences

Cuprins

Pagina 24 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Unui sudor din Giulești i s-a infectat numele

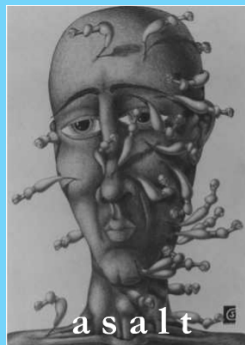
Mult a mai fost comentată slăbiciunea românilor pentru litera „Y“. Orice Eduard se metamorfoza în Edy, Liliana în Lily, Adriana și Adrian – în Ady, iar Mihai și Mihaela deveneau Micky. Piața numelor românești oferea o cerere formidabilă pentru litera „Y“. Marile companii livrau spre țara noastră vagoane pline cu litere „Y“.

Așa stînd lucrurile, era cît se poate de firesc să apară contrabanda. Nu de puține ori, brigăzi speciale din Poliție s-au confruntat sîngeros cu rețele de traficanti, care se aprovizionau din fostele țări sovietice cu mari cantități de „Y“ fals.

Nu ne va fi ușor să explicăm nepoților noștri că destui miliardari contemporani își datorează pîrgul din conturi tocmai acelor timpuri de comerț deșănțat cu litera „Y“.

Apoi, lumea s-a potolit.

Și nu mult a durat pînă cînd curenții naționaliști tineri au început să lupte cu arma în mînă împotriva literei „Y“. Concomitent cu manifestațiile de stradă, în țară au fost declarate primele zone libere de litera „Y“.

équivalences

Cuprins

Pagina 25 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

În Parlament, Opoziția și-a exprimat solidaritatea cu lupta nobilă de eliberare a românismului de sub jugul cosmopolit. Era toamnă, și îndrăgostiții nu călcau pe un covor de frunze, ci călcau pe un covor de manifeste care chemau populația la revoltă. „Ce poziție în familie și societate mai are o femeie care se numește Sammy, în loc de Smaranda?”

Era doar una dintre întrebările fără răspuns.

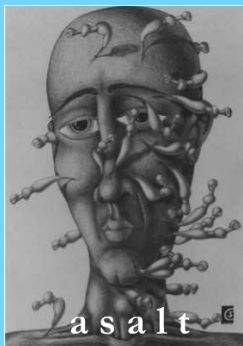
Firesc, marii suporteri ai literei „Y” și-au început curînd dezertarea. Noapte de noapte, dotați cu lanterne și costume de scafandru, treceau linia frontului, alăturîndu-se inamicului.

Moda trecuse.

Moda trecuse și posesorii de literă „Y” nu știau cum să se lepede mai iute de ea. Cei cu dare de mîină apelau la clinicile ultramoderne din țară și străinătate, unde nefolositoarea literă era extirpată pe bani grei, cu aparatură laser. Dar cei mai mulți, nevoiașii, se descurcau cum puteau.

E imposibil să nu fi auzit de Micky Horga, studentă din Buhuși. Exact, este fata leșinată de durere pe masa de operație, în timp ce un medic stagiar îi extrăgea din prenume tumora în formă de „Y”, dar vina aparține anestezistului care, stăpînit de o fire romantică, avea gîndul orientat spre un apus de soare în Obcinele Bucovinei.

Și se poate spune că Micky Horga – redevenită Mihaela, în urma intervenției chirurgicale – a avut baftă comparativ cu Harley Cosor, care trăia ca vai de el în cartierul Giulești. Harley era de loc dintr-un sat nemțean. La izvoarele sale se numise Haralambie, dar se lăsase înglodat mirajului unanim pentru litera „Y”.

équivalences

Cuprins

Pagina 26 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Pe cînd era un simplu Haralambie, Harley nu exagera cu cartea. Se dedicase sudurii, era un sudor pe care se putea conta, doar că dintr-o zi nimeni n-a mai vrut să conteze pe el. Și – cu naturațea copilelor care rămîn gravide – Harley a rămas șomer.

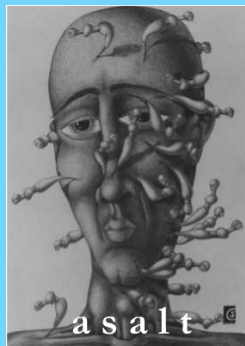
În această postură neplăcută l-a surprins lupta de eliberare de sub jugul literei „Y“. Harley a încercat și el să se descotorosească de tumoare, căci nici o firmă nu voia să-l angajeze cu tot cu „Y“. Dar de unde bani pentru medic?

Nevoia te învață, numai că nu întotdeauna te învață de bine. Băiat de la țară, giuleștenizat intensiv, Harley a încercat să-și scoată singur nedorita literă, cu o bucată de sîrmă din cupru.

A-ncercat și a reușit, numai că prenumele i s-a infectat. S-a-nroșit, s-a umflat, a făcut puroi. Apoi i s-a infectat și numele. Cînd, arzînd de febră, s-a prezentat la spital, era prea tîrziu. Ca să-l scape cu zile, medicii au fost nevoiți să-i amputeze atît numele, cît și prenumele. Operația a durat trei ore.

Cîtă nenorocire pe capul fostului Harley-Haralambie Cosor! Un timp s-a zăvorît în casă, hrănindu-se cu amarul algocalminelor adormite în diazepam.

După jumătate de lună, și-a scos singur firele chirurgicale, privind cu jale rana lăsată de lipsa numelui, sărăcuțul de mine, aveam un nume și acum nu-l mai am, rău lucru mai e viața.

équivalences

Cuprins

Pagina 27 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

După care s-a deprins, e uluitor cât de repede se deprinde omul fără nume. La urma urmei, nu-i chiar așa albastru fără nume, sînt anumite dezavantaje – perfect de acord – dar de ce n-am suda cap la cap avantajele.

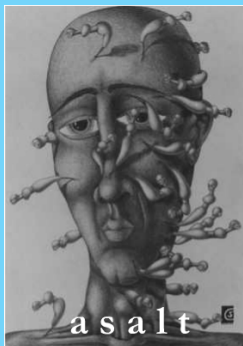
Perfect adevărat, cu numele amputat nu poți munci decît la negru, dar nici nu mai plătești tot restul vieții impozite și amenzi.

Perfect adevărat, nu-ți pot fi găsite alinturi pornind de la nume, dar nu-ți pot fi găsite nici porecle.

Perfect adevărat, nu poți fi lăudat în presă, dar nici criticat nu poți fi.

Perfect adevărat, nu te poți căsători legal, însă ești asaltat de partenerile altora, căci nu s-a născut încă femeia care să ignore avantajele unei aventuri cu un bărbat lipsit de nume. Unui amant steril de nume îi poți pune ce nume vrei, de cîte ori vrei, cînd vrei.

Perfect adevărat, cu numele amputat nu poți acționa pe nimeni în judecată, dar nici nu poți fi acționat. Poate doar la Judecata de Apoi vor fi întâmpinate unele dificultăți, dar fostul Haralambie-Harley Cosor nu se gîndește deocamdată pînă acolo.

équivalences

Cuprins

Pagina 28 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Un miros proaspăt, de verdeață și gîză tî-nără, îi însuflețea gura

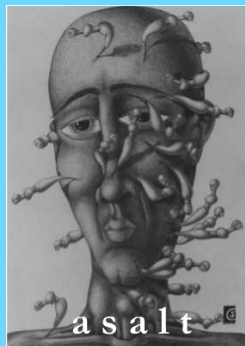
AVERTISMENT: *Urmează o povestire stomatologică și e de presupus că cititorii cu groază de dentist nu vor suporta ușor lectura. De aceea, autorul le recomandă să se abțină.*

Stomatologul este condamnat să meșterească mereu și mereu în aceeași gură clasică, el poate muri lesne de plictiseală; arareori vreun molar-proletar se va răzvrăti împotriva nedreptei orînduiri dentare, niciodată o măsea de minte nu va tînji după locul ocupat de-un incisiv. Aceiași dinți, aceleași năravuri.

Neschimbate sînt și cauzele care așază pacienții pe scaun: exces de dulciuri, exces de fierbinte, exces de stress, exces de covrigi.

Cunosc însă o fată care și-a căsăpit toți dinții din pricina dragostei. Din 32, nu i-a mai rămas nici unul în gură, trezindu-se, ca să spunem așa, stomato-lefteră.

Într-o iarnă geroasă, Cristina Pelin – studentă la Fizică, Universitatea „Al. I. Cuza” Iași – a trebuit să-și recunoască: era îndrăgostită, foc de îndrăgostită. Sperase să nu, dragostea aduce necazuri, dar – din păcate – da. Cît era de iarnă și de sesiune de examen, în suflet i s-a adăpostit primăvara.

équivalences

Cuprins

Pagina 29 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Dar, de multă ce era, o parte din primăvară i s-a adăpostit și în gură, nu mai încăpea toată în suflet. Un miros proaspăt, de verdeață și de gîză tînă, îi însuflețea cavitatea bucală; Cristina simțea iarba încolțind și mugurii plesnind, simțea pe limbă must de clorofilă și de pămînt reavăn. Cerul gurii îi era mereu limpede, atît de limpede că te îmbia să înalți spre el zmeie, cuvintele îi ieșeau în văzduh ușor zumzăite, purtate pe aripile unor păsărele nevăzute.

Anotimpul exterior era iarnă, dar anotimpul său oral era primăvară: o primăvară care-i răcorea, pe timp de seară, bolta înstelată, cîte constelații fermecate se gudureau pe cerul gurii sale. . .

Pe Cristina o nelișiștea, dar o și ferecea animația din dosul buzelor sale, colegii încercau să afle ce pastă de dinți folosește sau poate-i vorba de un nou chewing-gum?

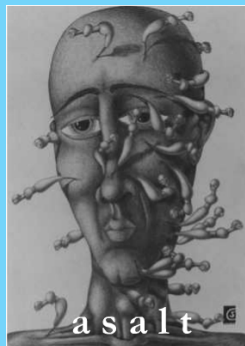
– N-o să știți niciodată, le răspundea Cristina, fluturîndu-și independența din păr.

Și-n timp ce răspundea la examene, auzea – pîc! – vreun mugur pîlpîind sub limbă, umplînd papilele cu verde.

Cel de care Cristina se-ndrăgostise n-avea nici o importanță, era un frumușel și-un mediocru, un mediocru în sensul bun sau – mai curînd – în sensul mediocru. În fine, genul de tip mediocru pe care fiecare femeie și-l dorește alături, uneori pentru toată viața.

De unde să știe ea, biată studentă în anul trei, că mediocrii se poartă adesea mediocru. Nici bine n-au înflorit zarzării în gura Cristinei, că mediocrul și-a luat bulendrele și-a dispărut, orice îndrăgostire are și-o dezdrăgostire, deseori bruscă.

Cristina a suferit totuși după el, mediocrilor le crește valoarea în lipsă,

équivalences

Cuprins

Pagina 30 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

anotimpul exterior se făcuse primăvară, dar anul său bucal își continua curgerea proprie.

Vara orală o găsi pe Cristina total nepregătită, cum se exprimă la TV prezentatorii buletinelor meteo. Limba i se uscă, într-o săptămînă se instalează seceta, de cald ce era dinții își dezbrăcără smalțul, ca să poată respira în voie. Limba îi crăpă, gingiile nu-și mai opreau sîngerarea și, de două ori pe zi – dimineața și seara – își scotea dintre dinți resturile de vară, folosind ață stomatologică, „dental floss“. N-avea de ales, fără „dental floss“ bacteriile storceau din vara bucală un miros dezagreabil, puțin spus dezagreabil.

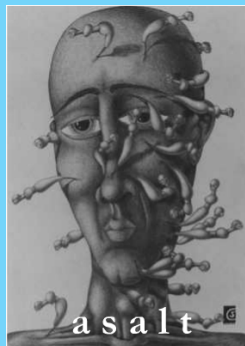
Adevăru-i că putea chiar, și cît o durea pe ea asta, folosea un spray de gură, guma de mestecat era scuipată înainte de a-și pierde gustul mentolat, dar degeaba.

Își părăsi camera de cămin din complexul studentesc „Titu Maiorescu“, închirie o garsonieră, avea ceva bani puși deoparte, în public se abținea să zîmbească, nu mai ieșea în oraș cu prietenele să bea bere, numai de gustul de bere nu mai avea nevoie cavitatea sa bucală.

A fost o binefacere să-și simtă, într-o dimineață, saliva cum abundă în spume, așezîndu-i boabe de mărgăritar – boabe de salivă – la colțurile buzelor.

Niște meteorologi ar fi tras în grabă concluzia că gura Cristinei se confruntă cu cele mai puternice inundații din ultimii ani și că trebuie depuse toate eforturile pentru a preîntîmpina dezastrul, limbaj de meteorologi, ce ne-am face fără ei, totuși.

În sesiunea de vară, Cristina Pelin pică toate examenele, „one by one“, cu naturalețea cu care pică plombele ce ne înnoiesc dantura, profesorii se mirau, s-a întîmplat ceva, domnișoară?, vreun necaz, însă ea se ferea să

équivalences

Cuprins

Pagina 31 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

deschidă gura-i neplăcut mirositoare, își lua carnetul de note și pleca, bună ziua, domnule profesor.

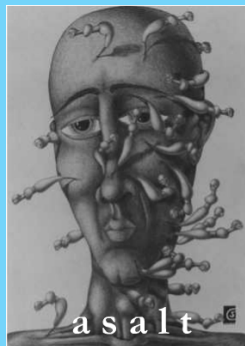
Anotimpul exterior continua să fie în urma celui stomatologic, astfel că – pe la începutul lui iulie – dimineața și seara – în gura Cristinei nădușeala fu înlocuită de răcoare. Murmurul gîngăniilor se făcu dispărut, ziua se scurtă la capete, verdele fu alungat de cenușiu, curînd, pe dinți și gingii se semnală bruma, apoi înghețul, vîntul ploios șlefuiă coamele încă semețe ale dinților, veniră curînd serile udate mocănește de ploaie, viitoarele carii trimiteau răvașe dureroase, cu greu adormea ea în asemenea nopți.

Cristina uitase de unde i se trag suferințele, cine-și mai amintea de dragostea pentru băiatul acela mediocru, cum l-o fi chemînd. Își amînă anul universitar, ce-or să zică părinții dacă or să afle, aștepta ca stomatoadul să-i ia sfîrșit, odată și-odată tot trebuia să ia sfîrșit.

Cu o lupă de filatelist, își pîndea transformările meteo din gură, ce fenomene naturale vor vesti, oare, momentul final, cînd ea va redeveni o ființă normală stomatologic, sau – poate – succesiunea anotimpurilor va continua, punct și de la capăt.

Nu, n-ar fi drept așa.

Iarna orală o prinse pustiită în garsonieră, dimineața se trezi cu saliva bocnă, gura abia se descleștă, trăgînd de maxilare, un derdeluș era limba, o gheață sticloasă pe care Cristina o topi cu un ceai ce părea mai fierbinte decît era, ceaiurile par deseori mai fierbinți decît sînt, limba sfîrîi, la fel și dinții, în ale căror minuscule crăpături se infiltrasă apa criminală, un crivăț își trimitea turbarea în cele patru puncte cardinale din gură, spulberînd esenian zăpada, mișcînd-o din carie în carie, din durere în durere, dinții se desfrunziră, niște schelete, zilnic se rupeau fragmente întregi, o durea toată

équivalences

Cuprins

Pagina 32 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

gura, stepă de durere acoperită de gemete.

Era toamnă și cald încă afară, dar în cavitatea bucală a Cristinei se stătea la gura sobei.

Curînd, în gura Cristinei Pelin se apropie Revelionul, petardele bubuiau, sărmănele carii tremurau cu puținul lor calciu, nu știau să se bucure, mîine anul se-nnoiește.

Nu s-a mai înnoit, din fericire. Cum băt看 ora zero, Cristina își găsi gura fără anotimp. Era o gură știrbă, plină de moloz, mirosind vag a șampanie, dar o gură ce putea fi reconstituită din temelii, asemeni Germaniei, după al Doilea Război Mondial.

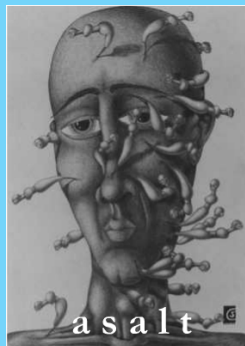
Stomatologul – ca și ginecologul – nu trebuie să pună prea multe întrebări. Cînd Cristina se așeză pe scaunul care ne îngrozește pe toți, stomatologul – prietenul meu Octav Smer – nu-și stăpîni fluieratul:

– Mamă, mamă, dar aici arată ca după bombardament, domnișoară, lăsați căpsorul pe spate, gurița mare. Nu credeam că e posibil, la vîrsta dumneavoastră. Ați pierdut mult calciu. . .

– Am avut o iarnă grea. Mi-am stricat dantura din dragoste.

Medicul nu era nepoliticos, i-a ascultat povestea, pregătindu-și instrumentele, cercetînd dinte cu dinte, carie cu carie, privind îngrijorat radiografiile, clătînd din cap, convins că pacienta nu-i întreagă la minte, dar nu-l privea pe el, treaba lui era să cioplească, să șlefuiască, să cîrpească și să spună în final, atît vă costă, domnișoară, prețul e minim, credeți-mă.

Într-o lună, Cristina Pelin – studentă la Fizică – era pregătită pentru o viață nouă. O uscaser la buzunar, își prăpădiser toți banii de vacanță, dar mai bine cu dinți și fără vacanță, decît viceversa, putea iar zîmbi, era din nou frumoasă, putea iar să rîdă cît voia.

équivalences

Cuprins

Pagina 33 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Își dădu capul pe spate, rîzînd cu fiecare dinte. De pe scaunul din față, un băiat frumos îi returnă rîsul, ca-ntr-un meci de tenis. Erau doar ei doi în autobuz. Era autobuzul lor.

Se poate numi gafa vieții sale că s-a-ndrăgostit din nou.

Dimineața se trezi la pieptul băiatului din autobuz, fericită și cu o nouă primăvară adăpostită în suflet și-n gură. Sări ca arșă din așternut, sînt o idioată, nimic altceva, ce-am putut să fac, oare iarăși se va întîmpla să?

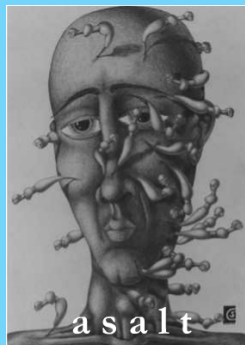
Iar s-a întîmplat să. Dar, spre deosebire de prima îndrăgostire, cele patru anotimpuri orale s-au rotit mai rapid, de astă dată, în doar trei luni.

Suferințele Cristinei au fost mult mai atroce ca la precedenta îndrăgostire, sezoanele bucale devastînd fără milă interiorul, uitînd în gingii doar niște cioturi sfărîmicioase, fantome timide ale dinților de mai ieri.

Cînd s-a prezentat iar la cabinetul stomatologic, prietenul meu Octav Smer cu greu s-a ținut să nu-și facă o cruce mare. Și-a dat pe loc seama că povestea spusă de fată era adevărată, nici o cauză clasică n-ar fi reușit un asemenea prăpăd dentar. Acum o credea. Ea, Cristina Pelin, ocupația – studentă, vîrsta – 22, își prăpădisese dinții din dragoste, de romantică și bleagă ce era.

- O să trebuiască să vă punem placă, n-avem altă soluție.
- Doamne sfinte, la anii mei, placă?!
- Vindecătorul rus Lazarev spune să nu pui iubirea pentru un bărbat înaintea iubirii pentru Dumnezeu. Cred că nici Lazarev nu știe că pedepsele pot fi inclusiv dentare.

Norocul ei, că dentistul Smer nu i-a luat bani pentru lucrare, mai făcea din cînd în cînd fapte creștinești, povestea fetei îl înmuiase, oare e bine să rămîi un sentimental?

équivalences

Cuprins

Pagina 34 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

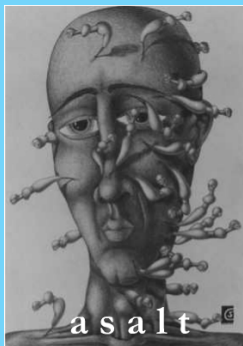
Cristina Pelin se privi în oglindă. Ca orice placă, nici cea din gura ei nu-și declina identitatea. Fals greu de probat, imposibil chiar, aici intervenea arta doctorului Smer.

Se mai privi o dată, mulțumind medicului, oare o să mă pot revanșa vreodată, închizînd ușa cabinetului, făcînd primul pas, cu ferma convingere de a pasa îndrăgostirile în seama altora, lăsînd fără vreun răspuns ocheadele stradale, ignorînd apropourile hormonal-sentimentale, devenind tot mai indiferentă, o indiferență care-o făcea mai atrăgătoare, și-un Mercedes oprind lîngă ea, vă pot conduce acasă, e tîrziu și periculos, privindu-l pe bărbatul de la volan, om în vîrstă și serios, văduv de puțină vreme, aici locuiesc eu, frumoasă casă, aveți un zîmbet irezistibil, domnișoară, niște dinți superbi, ascultîndu-l, cîntărindu-l, întrebîndu-l, și-n final cuplîndu-se cu el din interes, numai din interes, era pățită și nu mai voia să riște, oftînd cînd era de oftat, gemînd cînd situația o cerea, depunîndu-și actele la Starea Civilă, pentru că se obișnuiseră deja unul cu celălalt, anunțîndu-și părinții, m-am măritat.

Peste un an, Cristina Pelin l-a căutat iar pe prietenul meu, dentistul Smer, o doamnă elegantă, mai să n-o recunoască, iar avea niște dureri dentare greu de suportat, gurița mare, ce mai faceți.

Stomatologul Octav Smer a trimis-o la cabinetul radiologic, apoi i-a scos placa.

Dedesubt, dinții îi creșteau la loc, de aceea o durea.

équivalences

Cuprins

Pagina 35 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Telecomanda de femei

Cu două zile înainte ca Sașa, fiul cunoscutului matematician Grig Ieșan, să împlinească 16 ani, între cei doi avu loc o discuție frugală.

TATĂL: Sașa, tu ai o prietenă?

FIUL: Am...

TATĂL: Din tonul tău rezultă că ți-ai dori... hm... un salt valoric, un arc voltaic.

FIUL: Ție nu-ți pot ascunde nimic, tată.

TATĂL: Totuși, te așteaptă examene capitale. Nu prea este timp de fete... hm... viața își cere prețul.

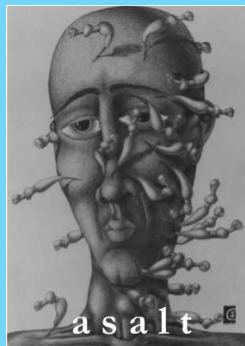
FIUL: Îmi cunosc responsabilitățile, papa.

TATĂL: Ți-o spun ca-ntr-o bărbăție: goana după femei este flagelul secolului nostru. Unul dintre...

FIUL: Tu știi mai bine. Ești divorțat, te pricepi.

TATĂL: Trebuie să fug la facultate, am ore. Pa! De ziua ta o să-ți cumpăr un cadou frumos, memorabil.

TATĂL: La mulți ani, Sașa, măi băiete! Uite, cadoul pentru tine! Să-l folosești cu chibzuință. Hai, să te mai pup o dată!

équivalences

Cuprins

Pagina 36 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

FIUL: Ce-i drăcovenia asta, tată? Nici nu știu de unde se apucă.

TATĂL: E o „telecomandă de femei“, Sașa. Hai, să vezi cum funcționează! Maricica, vino aici! Apropie-te!

FIUL: Maricica? Cine-i Maricica?

TATĂL: M-am gândit că nu ne-ar strica o slujnică... hm... Maricica e o fată cu greutate, fără multă școală. De lângă Săveni, județul Botoșani. Aproprie-te, Maricica!

FIUL: Ea e Maricica?

TATĂL: Întocmai. Dezbracă-te, măi feto! Așa, dă-ți jos bulendrele! Inclusiv chiloții. Mai repede, că nu ești pe toloacă. Buun! Acum, așază-te pe canapeaua din colț! Fii mai destinsă, nu te mănîncă nimeni.

FIUL: E sfioasă, papa. Mai bine m-aș întoarce cu spatele.

TATĂL: Menirea slujnicii e să slujească. Buuun! Imediat vei vedea la ce e bună „telecomanda de femei“. Este o invenție japoneză, după cum ai bănuțit.

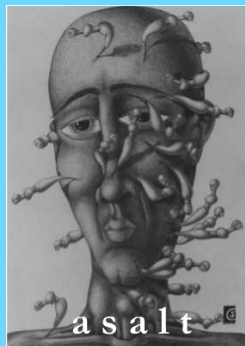
FIUL: Viața ar fi pustie fără japonezi: pe cît sînt de galbeni la piele, pe atît sînt de cenușii la creier.

TATĂL: Indubitabil. Acum, privește ce simplu funcționează telecomanda. Apeși pe tasta „volum sîni“ și sîni Maricicăi noastre se măresc sau se micșorează, după preferință. O vrei cu buze senzuale? Perfect! Apeși butonul pe care scrie „Volum buze“.

FIUL: Ce e aici?

TATĂL: Aici e tasta pentru „talie“, iar dincoace pentru „culoarea și volumul părului“. Hai, butonează! Curaj!

FIUL: Extraordinar, papa! Privește, acum Maricica e brunetă tunsă scurt. Alelei, iar acum e blondă platinată! *C'est très bien!*

équivalences

Cuprins

Pagina 37 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

TATĂL: Să manevrezi atent culoarea roșcat. Dacă o faci prea roșie la păr, s-ar putea să ia foc. Au fost cazuri, mai ales în Irlanda.

FIUL: O să fiu atent, papa, promit.

TATĂL: Uite, dacă apeși aici, poți să schimbi numele fetei, în caz că cel actual te incomodează. Știi, uneori numele de Maricica devine nepotrivit.

FIUL: Uite, am transformat-o pe Maricica în Marie, cu accent parizian. E splendidă Marie, e „cool“!

TATĂL: E momentul s-o afli, Sașa: în cele mai multe dintre Marie este inclusă și o concentrație de Maricica. Dacă vrei să-i modificei zîmbetul, apasă țumburucul ăsta. Bravo, ștregarule, i-ai făurit un zîmbet hiperbolic... hm... bagabont...

FIUL: Papa, e super cadoul tău!

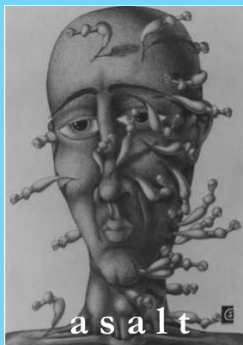
TATĂL: Cadoul ideal pentru un băiat de 16 ani. Orice tată ar fi...

FIUL: Totuși, mi-e puțin milă de Maricica noastră. Cred că se simte penibil în timp ce noi o modelăm cu sîrg...

TATĂL: Sașa, Sașa... Doar nu-ți închipui că japonezii dorm în mocasini, măi omule?! Subiectul feminin – Maricica, în cazul de față – se transformă cum vrem noi, fără să-și dea seama de asta. Aici e marea artă. Aici e tehnica japoneză, bărbate... hm... mare lucru, tehnica...

FIUL: Incredibil, papa, cîte combinații de buze, coapse și sîni pot exista sub Soare! E insuportabil!

TATĂL: Nu-i puțin lucru să plămădești cu propriile-ți mîini femeia dorită, la un moment dat. Cînd te simți în stare să dobori munții, butonezi un pic telecomanda și te poți bucura de o roșcată debordînd de energie. Dacă ești epuizat, după o serie infernală de ecuații și integrale, butonezi telecomanda și poți savura, la gura sobei, o blondă odihnitoare.

FIUL: Papa, o să pot face dragoste cu toate femeile ieșite din imaginația mea, grație telecomenzii pe care mi-o dăruiești?

TATĂL: Desigur, Sașa. Singura mea pretenție este să iei bacul cu zece.

équivalences

Cuprins

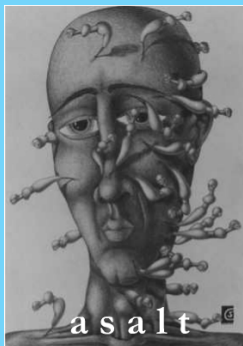
Pagina 38 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 39 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Țara cu cele mai puține zîmbete pe cap de locuitor

MOȘUL: Bună seara, tinere, pot să iau loc? Doar două vorbe aș dori să schimbăm, dacă este posibil și nu deranjez.

EU: Vă rog.

MOȘUL: Ce beți acolo, vin?

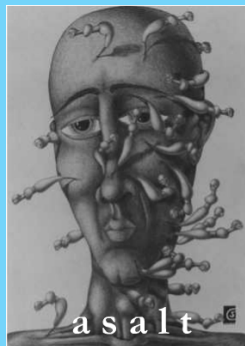
EU: Murfatlar. Doriți un pahar?

MOȘUL: Doar să gust. Dragă domnule, ați scris o mică povestire, sau ce-o fi, în care personajul principal este o durere de dinți. O durere care se transmite din femeie în bărbat și din bărbat în femeie, prin intermediul pupăturilor, dacă nu mă-nșală memoria, de Ziua Îndrăgostiților, cînd pică?, na, c-am uitat.

EU: Pe 14 februarie. Da, am scris o asemenea povestire sau ce-o fi, în care, la miezul nopții, întreg Bucureștiul geme de suferință, cu mîna la falcă. Durerea s-a transmis prin sărut, vă amintiți bine.

MOȘUL: Asta-i floare la ureche, drăguță, față de ce s-a petrecut, în urmă cu doi ani, la căminul de bătrîni „Mihai Eminescu“. Tot de 14 februarie, ce coincidență. Aș mai bea un pahar, dacă ești amabil.

EU: Dacă bine-mi amintesc eu, căminul „Mihai Eminescu“ a fost devastat, acum doi ani, de 14 februarie. S-a vorbit în ziare despre o încăierare generală între pensionari.

équivalences

Cuprins

Pagina 40 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

MOȘUL: Ziarele mint ca prima mea nevastă, ușoară fie-i țărîna. Auzi, încăierare generală! Dar ce, crezi că avem aurolaci printre noi? Decît ai da crezare unor asemenea bazaconii, mai bine te-ai uita puțin în gura mea. Hai, privește și spune ce vezi!

EU: Aveți o cavitate bucală interesantă.

MOȘUL: Interesantă, dar văduvă de dinți. Ascultă la mine, dacă vreun drumeț străin ar trebui să ne descrie pe noi, ar zice că sîntem poporul fără dinți. Ești de acord că avem cea mai mică medie de incisivi și molari pe cap de locuitor? Ești sau nu?

EU: Sînt.

MOȘUL: Dacă neamțul duce în gură 32 de dinți țepeni ca bastonul ăsta, deseori românul atinge cifra 32 doar la nivel de familie. Noi, în cămin, sîntem și cîte cinci pensionari la 32 de dinți, domnule.

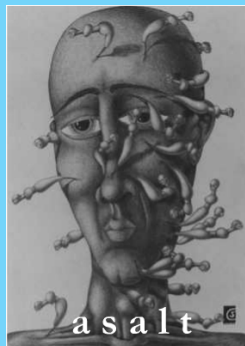
EU: Și-n gura tinerilor au loc reduceri de personal, dacă-mi permiteți, cred că e o situație generală, nu-i nimeni vinovat.

MOȘUL: Am cîteodată impresia că voi, tinerii, nu gîndiți. Cum adică, nu-i nimeni vinovat? Află că, din cauza remanierilor guvernamentale, din cauza creșterii de TVA și, în general, din cauza hoțiilor din țara asta, dinții noștri se usucă și cad. De ce umbli cu prostii?

EU: Vă rog să nu vă enervați, n-are rost, vă rog să mă iertați, mai torn un Murfatlar? Să iau și niște brînzică?

MOȘUL: Apăi, cum să nu mă enervez, dacă-mi scuipl plămîinii de po-mană. E-n firea lucrurilor să ne bocească gingiile după dinți, de vreme ce uniforma de viplă a unui pîrlit de molar face cît jumătate din pensia mea. O fi proaspătă brînzica?

EU: Asta e, trăim zile cînd plomba e-un moft. Să-ți îndrepti dantura te

équivalences

Cuprins

Pagina 41 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

frige la buzunar cât o înmormîntare.

MOȘUL: Și-n cazul ăsta, zic eu, ce-i de preferat: un mort știrb, dar cu sicriu domnesc, sau un mort cu dantură domnească, dar știrb de sicriu?

EU: E mare sărăcia. . .

MOȘUL: Zice lumea că românii sînt oameni triști, care anevoie scapă cîte-un zîmbet.

EU: Are dreptate lumea.

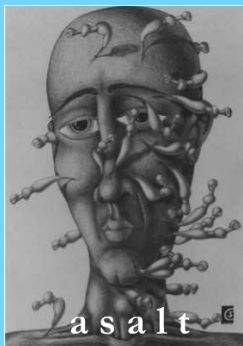
MOȘUL: Are și n-are. Află că românii sînt veseli, dar se abțin de la rîs, din cauza știrbeniei. Fiind țara cu cei mai puțini dinți pe cap de locuitor, sîntem și țara cu cele mai puține zîmbete pe cap de locuitor.

EU: Dar, despre acest indicator al nivelului de trai, statisticile nu scot nici un cuvîntel.

MOȘUL: Statisticile tac, presa minte. De la dinții în minus se pot întîmpla adevărate nenorociri, dragul meu. Acum doi ani, de Ziua Îndrăgostiților, le-am dus prietenelor noastre cadouri, după cum e datina. Știi, căminul nostru este mixt, stăm și băieți, stau și fete, dar și ele au necazuri cu dinții. Ne-nțelegem bine, fiecare cu partenera lui, prietenim și noi cum putem, ce să-i faci. La miezul nopții, ne-am adunat cu toții în sala de festivități, era frumos ca la bal, cu amicele de mîna, toți eram foc de frumoși, din nou niște adolescenți. Am stins lumina și ne-am sărutat pe gură, fiecare cu fata lui, toți o dată, cineva a dat semnalul. Apoi. . .

EU: Apoi? De la ce v-ați luat la harță, cum s-a scris în ziare? S-a spus că ați devastat căminul de-a ajuns de nelocuit. . .

MOȘUL: Aiurea. . . N-am devastat noi nici un cămin, știrbeniile noastre l-au devastat. Cînd ne-am sărutat, știrbi cu știrbe deodată, curenții de aer s-au pus în mișcare, stîrnind în sala de mese o furtună ca pe ocean. În mai

équivalences

Cuprins

Pagina 42 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Închide

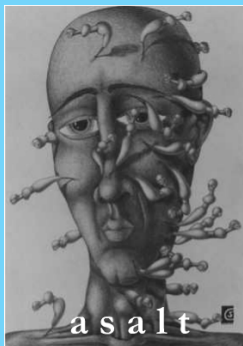
puțin de un minut, furtuna s-a lărgit în tot restul căminului.

EU: Se-ncrețește pielea pe mine, cînd ascult.

MOȘUL: Și pe mine se-ncrețește, cînd povestesc. Nici în filmul „Zorba grecul“ n-am văzut așa o prăbușire. Tencuiala s-a șters de pe pereți, ca fardul de pe obraz, țevile s-au rupt, caloriferele s-au spart ca niște puroaie, mobila – și ce mobilă aveam! – s-a prefăcut într-un morman de rumeguș. Din cauza descărcărilor electrice, cîțiva colegi au murit trăsniți. . . alții au făcut pneumonie, de la ploaie, ori s-au înecat. Doamne sfinte, a plouat ca la Potop!

EU: Într-adevăr, o tragedie. Haideti, mai bine, să vorbim despre ceva vesel. Dacă-mi permiteți, o să vă povestesc ceva care-o să vă însenineze. Sigur o să zîmbiți.

MOȘUL: Ehei, dac-aș avea eu dinți, pe cuvînt că aș zîmbi zilnic.

équivalences

Cuprins

Pagina 43 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Sînt un profitor nerușinat

M-a întrebat, acum cîteva zile, băiețelul meu:

– Tati, tu ai profitat de pe urma comunismului? Dacă da, cum? Dacă nu, de ce nu?

Cît timp a curs întrebarea, am simțit un frison gonind nebunește pe spinarea mea. Ce știi copiii de azi despre comunism? Cam cît știu cei din generația mea despre fascism.

Cu toate acestea, cum să nu fiu sincer cu sîngele din sîngele meu, cînd mi se și așază pe genunchi? Ca să-mi vină mai lesne cuvintele, m-a sărutat pe chelie. Totdeauna m-am dovedit infirm în fața unui asemenea gest lipsit de scrupule.

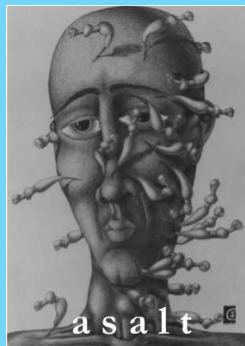
– Da, dragul tatii, află despre mine că sînt un profitor nerușinat al regimului comunist. Îmi vine greu să recunosc dar, pe tine – fiul meu – nu te voi minți vreodată. La fel mi-a promis și mie tata... și cît am regretat că nu și-a ținut cuvîntul...

– Hai, tati, lasă gargara, intră în subiect!

Pfui, plozii din ziua de azi nu mai au pic de respect pentru introduceri. Auzi la el, „intră în subiect!”

– Da, dragul tatii, pe mine comunismul m-a înavuțit ca pe puțini alții. Și încă într-un mod foarte spectaculos...

– Hai odată, dă-i drumul!

équivalences

Cuprins

Pagina 44 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Află, fiule, că și liderilor comuniști li se întâmplă să dea ortul popii, lucru pe cât de regretabil, pe atât de inevitabil. Și-atunci, noi – cetățenii patriei – veneam cu lacrimi de-acasă pentru a-i jeli corespunzător. Întreaga națiune își cobora inima în bernă, căci pierderile erau dureroase, trebuie să fii națiune ca să înțelegi o astfel de durere...

– Eu înțeleg, și nu-s națiune.

– Copiii inteligenți sînt uneori într-o minte cu națiunile. Și, pentru ca marilor dispăruți să li se cinstească memoria la cei mai înalți parametri, televiziunea și radioul se inundau de muzică simfonică. Muzică simfonică în ton cu momentul: sonate, fugi, concerte de oboi se înțoleau în negru pentru a-i omagia radiotelevizată pe marii dispăruți.

– Cîtă durere, tati...

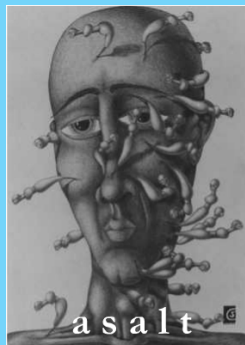
– Da, fiule! Și-atunci, nenea Menuhin scîncea stins din vioară, bunicul Rubinstein doinea din clapele înspumate ale pianului, iar herr Karajan dirija doar cu o mîină, cealaltă fiind ocupată cu batista de stîrpit lacrimile. Zdrobiți de durere, Mozart, Liszt și Brahms boceau cu o demnitate cărată cu ei din alt veac.

– Nimeni nu se exprimă ca tine, tati...

– Da, fiule. O baie de lacrimi spăla consternarea națională, îndreptînd-o spre marea rețea de canalizare a amintirilor.

– Și-n tot acest timp, tu ce făceai?

– Se-nțelege că și eu boceam, neputincios în fața marilor lecții ale vieții. Îmi cheltuiam și ultima lețcaie lacrimală. Obrajii îmi erau atît de sărați din cauza lacrimilor, încît o vacă bălțată s-a apropiat într-o zi de mine și m-a lins. Făceam pauză de plîns doar ca să-mi schimb batistele, pempărșii firilor sensibile.

équivalences

Cuprins

Pagina 45 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Of!

– Ce să-ți mai spun, fiule? Ori de câte ori vreun lider comunist dădea colțul, înghițeam multă durere, dar și multă muzică simfonică, difuzată la radio și televiziune.

– Săracul de tine!

– În acest fel am cunoscut fascinația mării muzici: exploatînd la maxim decesele liderilor comuniști. Iubind marea muzică, sînt un om bogat. Dato-rez asta comunismului. D-aia nu-s decît un profitor nerușinat al vechiului regim. În comparație cu mine, profitorii de care se vorbește prin presă ori prin manualele de istorie nu-s decît niște ageamii.

– Ești un profitor nerușinat. Cu toate astea, lumea zice de tine că ești fraier.

– N-am înclinații de fraier, tu, sînge din sîngele meu. Dar e bine să se creadă că-s un nătîng.

– Și-atunci, de ce ești mereu trist?

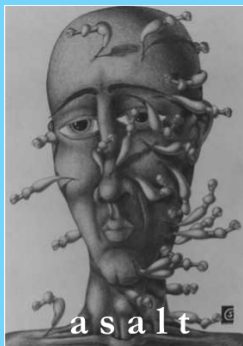
– Cum să nu fiu trist, gîndindu-mă că astăzi – cînd mai predă gestiunea vreun lider al națiunii – nu se mai inundă cu muzică simfonică la radio și televiziune. . . Prin decesele de pe vremuri se mai făcea poporului puțină educație muzicală. Pe cînd așa. . . Toate merg de-a-ndoaselea în țara noastră.

– Tati, dar înseamnă că cei ce conduc țara pot fi uneori mai folositori după ce mor?

– Cam așa ceva, fiule!

Astfel discut cu propriul meu copil. Cînd se obrăznicește, îl dezumflu și tace.

E un copil gonflabil.

équivalences

Cuprins

Pagina 46 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Din cîte ştim, acela a rămas singurul public profesionist din lume

Puby boy, tînăr solist de muzică rock, susţinea concert după concert, trăgînd speranţa că-ntr-o zi îl va atinge un impresar cu bagheta magică şi-l va înălţa la stele.

Junele rocker avea lipici la public, publicul voia să fie ca el, rebel şi irezistibil. Pe culmile concertelor, obişnuia să cînte o dată cu sala:

– Sînt un mi-ri-a-pod! – arunca el, spre înalt, un jet de balenă.

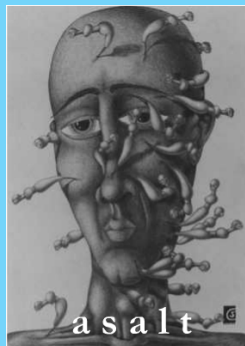
– Sînt un mi-ri-a-pod! – venea dinspre sală jetul replică.

– Şi cu mii de braţe te cuprind! – arunca el al doilea jet, spălînd podeaua scenei.

– Şi cu mii de braţe te cuprind! – răspundea publicul, ştergînd podeaua scenei.

Cu hit-ul „Sînt un miriapod“, Puby boy îşi apoteoza concertele, în uralele spiralate ale spectatorilor. „Sînt un miriapod“, obligatoriu cîntat-voce lîngă voce-cu publicul din sală.

La unul dintre concerte, s-a nimerit în sală un impresionant impresar, care şi-a notat mereu impresiile într-un carnet, ca un antrenor-spion al

équivalences

Cuprins

Pagina 47 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

echipei adverse. În timpul hit-ului „Sînt un miriapod” – contopire absolută cu sala – impresarul și-a ciulit profesional urechile. Spre ultimele acorduri, și-a clătinat multumit capul, pregătindu-și în servietă un contract din seria redusă „Megastar”.

Fără îndoială că Puby boy simțise din vreme prezența impresarului, fiindcă jetul i s-a înălțat ca niciodată spre stelele bolții din tavan. Ce-i drept, a fost sprijinit, ca de obicei dezinteresat, de publicul din sală, care a cîntat ultima piesă cot la cot cu el.

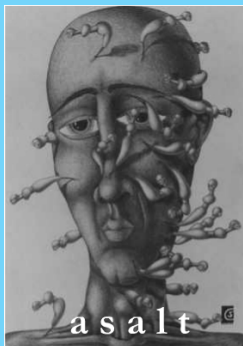
La sfîrșitul concertului, impresarul – om cu flerul dublu rafinat, păstrat în butoaie de stejar – a semnat contractul „Megastar”.

Însă nu cu solistul rock Puby boy, ci cu publicul din sală. Publicul din sală îi plăcuse lui mai mult și mai mult. Flerul său, înnobilit în aceleași butoaie de stejar, îi spunea că sala era mai înzestrată artistic decît tînărul solist, care mai avea mult de muncă, interpretarea hit-ului „Sînt un miriapod” i-o dovedise pe deplin.

Publicul din sală cuprindea 147 de persoane, în majoritate tineri studenți, elevi, 29 de funcționari, 13 secretare, 12 șomeri și doi pensionari cu vederi avansate. Cu toții au semnat contractul colectiv de impresariat. Natural, grupul a fost numit „The Public”.

După o campanie susținută de presă, „The Public” și-a început turneele, mai întîi în țară, apoi în străinătate.

Aveau o particularitate concertele: în timp ce publicul-artist („The Public”) interpreta hiturile (firește, din sală), publicul-public lua loc pe scenă, de unde audiția era perfectă.

équivalences

Cuprins

Pagina 48 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Din acest motiv publicul-public era restrîns, iar biletele costau exorbitant, neajuns care nu împiedica cererea să zămislească piața neagră. Biletul costa uneori peste 100.000 de dolari.

În turnee, „The Public“ se deplasa cu o caravană de microbuze inscripționate.

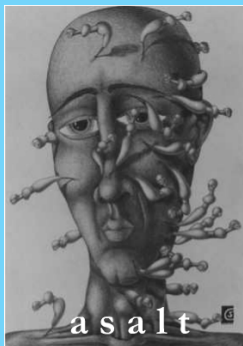
Adînc a băgat mîna în buzunar președintele Americii ca să angajeze „The Public“ pentru a cînta la nunta fiicei sale. Președintele era auster, chiar calic, după cum îi cerea serviciul ingrat, dar fîca s-a dat cu fundul de pămînt: papa, farewell, măritiș, dacă nu-mi cîntă „The Public“ la nuntă, crede-mă, nu glumesc.

„The Public“ s-a prezentat în sala de nunți a Casei Albe, după ce a coborît dintr-o caravană de elicoptere inscripționate.

Altădată, „The Public“ a cîntat la ONU, ca să mai dezghețe atmosfera interțări, ce mai entuziasm a fost, ce succes.

Păcat însă, mare păcat, de concertul din sala Metropolitan, ratat deoarece „The Public“ a avut un caz în familie, urmat de o migrenă ciudată. Impresarului nu i-a căzut bine rateul, concertul a trebuit anulat, dar n-a zis nimic, făcuse bătăături la fler de la fițele vedetelor.

De fiecare dată cînd concertele se apropiau de punctul terminus, „The Public“ antrena spectatori, cei doi-trei spectatori de pe scenă, cîntînd – notă lîngă notă – cu ei:

équivalences

Cuprins

Pagina 49 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

- Sînt un mi-ri-a-pod! – înălța „The Public“, de 147 de ori minunat.
 - Sînt un mi-ri-a-pod! – răspundeau cei doi-trei spectatori fericiți.
- Spectatorii visau să fie ca „The Public“, rebeli și irezistibili.

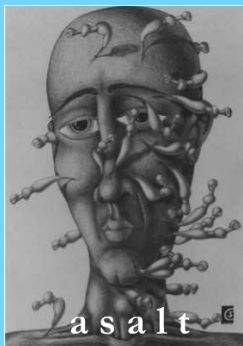
„Șerpuiți și dezlănțuiți printre scaunele din sală“. Multe cronici au dedicat gazetele de specialitate jocului de sală al ansamblului „The Public“. Jocul de sală comasat cu jocul de lumini lăsau publicului-public o impresie deosebită.

De șapte ori consecutiv „The Public“ a apărut pe coperta revistei „Rolling Stone“.

După cîțiva ani, din „The Public“ s-au desprins 21 de disidenți, pe care linia muzicală a grupului nu-i mai satisfăcea. Pe deasupra, ei se simțeau adînc jigniți pentru că regulamentul de ordine interioară al grupului interzicea imprimările pe Compact Disc.

Disidenții, între care se găseau și cei doi pensionari, au înființat grupul „The new public“, format tot din 147 de membri.

„The new public“ a cîntat puțin, cu un succes îndoielnic. „Fără să fim răi, cel mai important succes al lor rămîne faptul că au cîntat la Bagdad, cînd președintele Irakului și-a măritat-o pe cea mai sexy dintre fiice“, nota revista „AS“.

équivalences

Cuprins

Pagina 50 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

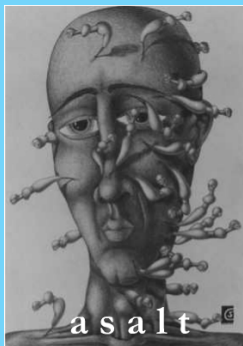
Ieșire

„The Public“ a cîntat exact nouă ani, apoi s-a desființat, în urma unor certuri între componenți. Unii dintre ei își aduceau la repetiții partenerii de viață, ceea ce a generat o mare cantitate de istericale, în care elementul artistic nu se mai regăsea.

După divorț, fiecare membru s-a retras la castelul său. Toate tentativele ulterioare de a-i extrage din cele 147 de castele, pentru a-i reuni pe scenă, au eșuat. Totuși, foștii membri ai grupului „The Public“ se întîlnesc uneori la o cafea, de Ziua Recunoștinței Universale, ceea ce e mai mult decît puțin.

Impresari din toată lumea au bătut ani în șir sălile de concert din lumea largă, sperînd să mai nimerească peste un public la fel de dotat muzical.

Dar, din cîte știm noi, acela a rămas singurul public profesionist din lume.

équivalences

Cuprins

Pagina 51 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Apoi, în ordinea firească a lucrurilor, a tras apa

– Nu mai citi ziarul în timpul mesei, m-am săturat să-ți tot spun. Nu știi de unde-ai căpătat obiceiul ăsta prost. Ne-am rupt de la gură ca să te creștem. . . Într-o zi o să te îmbolnăvești, că pe mine și pe maică-ta ne-ai îmbolnăvit deja, impertinentule!

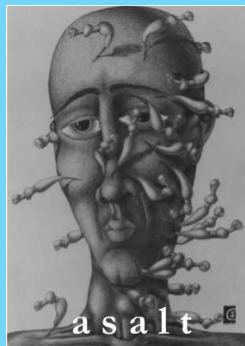
Dar fiul nu ținea seama de cuvintele tatălui. Ocupat pînă peste cap în cursul zilei, citea ziarul în timpul prînzului-cină; un titlu de primă pagină, urmat de o lingură de supă, o știre politică tare, stinsă cu două îmbucături zdravene de friptură în sînge.

Într-una din seri, după cuvenita digestie, băiatul neascultător a evacuat la W.C. un buletin de știri complet, mirosind fresh a studio de producție. Și-a privit prostit isprava, ce-o mai fi și asta?, apoi – în ordinea firească a lucrurilor – a tras apa.

Curgerea avîntată a apei din rezervor a declanșat un năprasnic generic muzical – ding!, ciong!, tritri! – după care o voce, avînd hotărîrea atent prelucrată tehnic, a anunțat:

– Bună seara, urmează știrile zilei. La Tel-Aviv, președintele țării se întâlnește astăzi cu omologul american. . .

Golirea rezervorului alungă știrea în jos pe conducta de canalizare, căci tatăl și fiul locuiau la ultimul etaj – 89 – al unui bloc oarecare din Suceava.

équivalences

Cuprins

Pagina 52 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

La început, vecinii de la etajele inferioare au fost adînc derutați de vocile din țevile de la baie, dar s-au obișnuit repede. Curînd, cu urechea lipită de conducta de canalizare, s-au pus pe ascultat știrile zilei, ca toți oamenii moderni, care doresc să fie bine informați.

Difuzarea buletinului de știri nu durează decît cîteva secunde, e adevărat, timp suficient însă pentru ca principalele informații să se imprime în subconștientul stimaților ascultători, bună seara, bun găsit la știrile zilei, bună seara, pe mîine, la o nouă ediție.

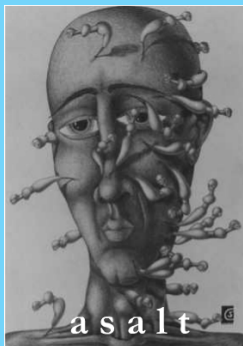
Ascultînd știri la țeavă, locatarii își economisesc timpul și curentul electric. Avînd mai mult timp liber la dispoziție, își cresc grațios nepoții, rătăcesc prin natură în plimbări întortocheate, se ilustrează în doctorate strălucite, se oțlesc în exerciții sportive, își îndrăgostesc inima și permit și altor inimi același lucru, figurile lor își cheltuiesc avar ridurile, copiii născuți de ei sînt mai viabili, rata mortalității este mai scăzută.

Un apartament în acel bloc a ajuns să coste enorm, cît un tablou de Van Gogh, de pildă, cu toate astea mușterii apar gîrlă, mai ales renumiții colecționari de locuințe, aflați în plină expansiune pe teritoriul țării noastre.

Mușterii se găsesc gîrlă, dar care-i locatarul atît de prost, încît să vîndă?

Băiatul continuă să citească ziarul în timpul prînzului-cină, dar tatăl a încetat de mult să-i adreseze un reproș. O dată pe lună, bătrînul sună la fiecare ușa din bloc și încasează o taxă, contravaloarea serviciului de difuzare a știrilor la țeavă.

În viața mea n-am văzut un bloc atît de mulțumit.

équivalences

Cuprins

Pagina 53 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

O lovitură cu secole

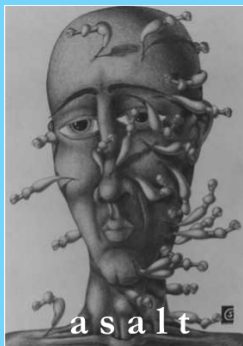
Deasupra familiei Bulai își făcea veacul o genă de neam prost.

Toți cei unsprezece frați Bulai erau niște fapte penale. Fiecare avea câte o specializare infracțională: unul făcea trafic de dolari înverziți cu clo-rofilă falsă, altul se dedicase contrabandei cu creiere de patrimoniu.

În scurt timp, cei unsprezece Bulai deveniseră atât de importanți, că președintele Americii le aducea, în week-end, cafeaua la pat. Și alți șefi de state le-ar fi adus cafeaua la pat, dar, ghinion, mulți președinți, puține cafele.

Într-o tragică dimineață, pe când pregătea cu mîna lui delicioasele sîngerețe din sînge financiar proaspăt, al cincilea Bulai călcă pe o inimă ascuțită, făcu infecție și muri, generînd lacrimi universale.

Într-o tragică seară, o mînă criminală turnă trei picături de „Led Zep-pelin“ în cina muzicală a celui de-al nouălea Bulai. Al nouălea Bulai muri otrăvit, stîrnind furtună în lumea financiară.

équivalences

Cuprins

Pagina 54 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Al treilea Bulai își pierde viața în ambarcațiunea sa, zdrobit de stîncile vîrstei de 30 de ani. Trebuie spus că al treilea Bulai era principalul traficant de vîrste false de pe planetă.

Și-n timp ce Bulai brothers se ocupau cu muritul, academicienii care le scriau biografia remarcară un fenomen de-o splendidă ciudățenie.

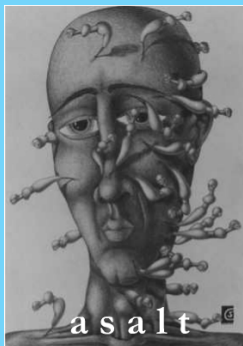
Anume că, imediat ce un Bulai se cărăbănea să facă trafic de pene false pentru îngeri, talentul său infracțional se împărțea la ceilalți Bulai, rămași în viață.

Bulai brothers se împutîneau, dar suma talentelor penale, averea familiei lor, rămînea intactă.

Prin acest mecanism straniu, acei Bulai încă vii deveneau posedați de-o și mai violentă energie penală, moștenind și vocația ticăloasă a celor prematur dispăruți.

Dumnezeu a stabilit ca, la începutul Mileniului Trei, să rămînă pe Pămînt un singur Bulai, Ultimul Bulai, The Last.

Era canală „number one“ a planetei, mari șefi de state îl consultau, cînd se poticneau în activitatea lor profesională.

The Last Bulai este autorul celei mai mari lovituri din istoria planetei noastre.

Ultimul Bulai a avut ideea ca marile puteri ale lumii să livreze către statele slab dezvoltate un secol douăzeci second-hand, în locul unui secol douăzeci și unu original, nou.

équivalences

Cuprins

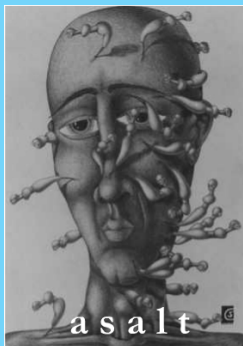
Pagina 55 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 56 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Nu puteam lăsa țara cu un doctor în minus

Romeo Vad se prăbuși în fotoliul din biroul meu:

- Ajută-mă, om bun, ajută-mă! Mi-e viața un calvar.
- Un calvar?
- Un calvar. Și dacă n-aș avea doctoratul pe cap...

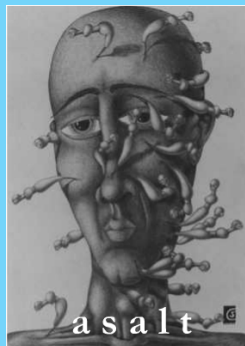
În pofida cearcănelor ce-i hărțuiau fața, Romeo Vad era ceea ce cu toții numim un bărbat fatal. Unul ca el ar putea să-mi sufle oricînd iubita, urmînd să mi-o returneze cînd o avea chef. Iar în pușcărie (acolo unde femeile sînt de sex bărbătesc) oaspetele meu s-ar acoperi cu o glorie vărgată. Cred că recidiviști cu greutate ar fi în stare și de crimă pentru a sorbi șampanie din pantoful său.

L-am ascultat pe Romeo Vad, fiindcă principala mea misiune pe Pămînt este să-mi ascult semenii:

– Lucrez de cinci ani la doctorat. De cîteva luni, însă, nu mai reușesc să înaintez nici atîtca.

De cîteva luni, doctorandul Romeo Vad era stors de energie, epuizat de sus pînă jos. De cîteva luni, mai precis din primăvară. De atunci datau cearcănele sale și supărătorul tremur al mîinilor.

– N-o fi oare de vină un regim mai nesăbuit de viață? Mă refer la surmenaj... Noi, românii, vînam doctorate așa cum obsedații de sex vînează fuste.

équivalences

Cuprins

Pagina 57 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Înțeleg unde bați, amice. Afă că sînt cel mai așezat și singuratic om pe care-l cunosc. Viața mea e închinată calculului diferențial.

Rozîndu-și ca un adolescent mîinile, tînărul din fața mea începu să-mi povestească despre insuportabilele sale treziri matinale, cînd se rupe cu greu din lanțurile așternuturilor:

– E o viață de Iad. Mă scol de o mie de ori mai obosit decît mă culc. Și dorm fără vise, ceea ce. . .

Dimineața, doctorandul Vad se trezea cu niște semne ciudate pe corp, semne care luau invariabil calea vînaților.

– Naiba să mă ia, cred că mă lovesc în somn de muchia patului.

Sărmanul om clipea des, făcînd să-i pîlpîie roșul ochilor. Părea atît de obosit, că mă temeam să nu ațipească pe fotoliu. Îi frunzărise pe toți medicii din oraș. Nimic! Eu îi rămîneam singura șansă. Dacă nu, ștreangul:

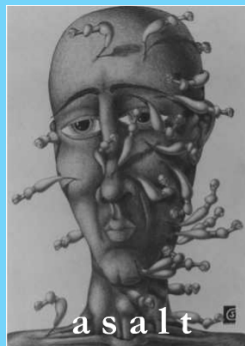
– De ce ai venit la mine?

– O mătușă ți-a citit povestirile. Cică te pricepi să explici orice.

Ăsta da, răspuns de doctorand!

I-am cerut o fotografie, un curriculum vitae, o scrisoare de motivație și trei recomandări. Am stabilit să ne întîlnim peste cinci zile. Nu-mi făceam mari iluzii c-o să-l vindec, dar mi-am promis să mă străduiesc. Nu puteam lăsa țara cu un doctor în minus.

A doua zi, m-am întîlnit întîmplător, într-un bar, cu o fostă iubită de-a mea. Stătea singură la masă, părea muncită de un gînd greu, care se divizase în două, refugiindu-se în pungile de sub ochi. Cînd remarci că fostele tale iubite se trec, simți pornirea să dai și tu fuga la oglindă.

équivalences

Cuprins

Pagina 58 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Fosta mea iubită stătea într-un tête-à-tête mortal cu vermul din pahar. Se vedea că tristețea ei nu avea trebuință de martori.

Se cădea să plec, nu înainte de a o împrumuta cu mica mea carte de vizită, pe care mă și pregăteam s-o extrag din mărunțul și îndeobște secetosul meu portofel.

Din graba gestului, o dată cu cartea de vizită, ieși la iveală fotografia doctorandului Romeo Vad. A fost de-ajuns ca fata să-și ștergă ochiul de poză, ca să răcească:

– El e, el e! Fir-ar al naibii de îpuțit, el e! Dă-mi fotografia, o vreau! Îți plătesc oricât!

Toți pacienții barului stăteau cu privirile pe noi.

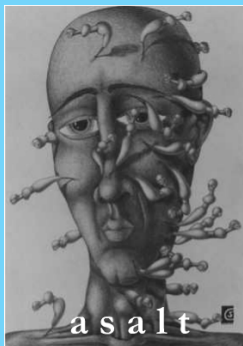
În fața mirării mele, repezita mea prietenă îmi povesti că, de prin primăvară, bărbatul din fotografie devenise personajul principal în visele ei erotice. Acolo, în propriile ei vise, Romeo Vad o exploata de toată vloga. O mușca, o biciuia și-o expunea celor mai greu imaginabile și mai delicioase umilințe sexuale.

– Privește-mi vînațiile de pe gît! Să vezi însă ce am pe trup. Și încă asta nu-i totul, pentru că alte două prietene de-ale mele îl visează tot pe nemernicul din fotografia ta. Mi l-au descris în amănunt, este același.

– Sigur?

– Sută la sută. Femeile nu greșesc în treburi dintr-astea. Cu prietenele mele, nemernicul e la fel de nemernic. Și de delicios, ca să zic adevărul pînă la capăt. Să-mi spui cine este și unde dau de el.

Pretextînd un drum la W.C., am șters putina din bar, lăsînd-o baltă pe fosta și trecuta mea iubită. Mă pricep, oarecum, să las femeile baltă.

Am cheltuit încă 17 cafele ca să aflu că frumosul doctorand Romeo Vad era visat noaptea de majoritatea femeilor de vîrstă critică din oraș. Am putut desluși astfel cauza extenuării sale, care nu-i îngăduia să se alăture marii cete de doctori ai țării.

Romeo Vad era tîlhărit și de ultimul strop de energie pentru că juca rolul principal în visele erotice ale femeilor puțin trecute din orașul nostru. În vise flămînde, bietul doctorand era o minge sexuală, pe care femeile o jonglau pînă scoteau tot untul din ea. Dar nici el nu stătea cu mîinile în sîn.

La ora și ziua stabilite, l-am așteptat pe frumosul doctorand în biroul meu. M-a ascultat, la început mort de oboseală, frămîntat de mîinile lungi ale somnului. A început să se trezească pe măsură ce cauzele nefericirii sale îi erau descifrate de mine. Spre sfîrșit, a bătut din palme:

– Bravo, omule, să știi că asta este pricina asteniei mele! Toate obsedatele își fac mendrele cu mine prin somn, după cum le este cheful. Mama lor de mizerabile! Curve onirice!

Ne-am închis în birou și-am ticluit un plan. Pînă la susținerea doctoratului mai rămăsese o lună, timp de pierdut nu mai era. Atît de concentrați eram, că mă temeam să nu ni se reverse creierele pe covor. Al meu treacă meargă, dar al lui era creier de viitor doctor al țării.

Am hotărît ca Romeo să doarmă la mine în noaptea aia. Înainte de culcare, i-am dat să bea conținutul unei sticlute. Era o licoare bazată pe inspirația mea. Apoi i-am cerut:

équivalences

Cuprins

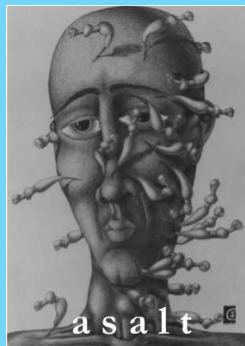
Pagina 59 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 60 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

– Acum, dormi! Să sperăm că mâine te vei trezi om, nu obiect sexual. N-ar strica să spui și o rugăciune, dacă știi vreuna.

I-am vegheat somnul. Un somn dominat de răcnete tarzaniene, scrișnete dentare și șuierături de maratonist. Amicul doctorand părea asaltat de diavoli, care trăgeau de trupul lui ca de o bucată de elastic. Îi priveam îngrijorat șuvițele de mușchi, zbugiumîndu-se ca acul busolei lângă un zăcămint magnetic, îi priveam îngrijorat sexul, luptînd cu eroismul spadei lui Mircea cel Bătrîn. Eram mișcat de suferința tînărului meu prieten și-mi amintesc bine cît m-am speriat să nu-i cedeze inima, în încleștarea aceea supraomenească.

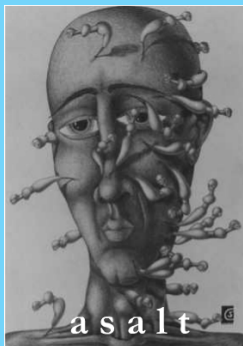
Nici inima mea nu sărea tocmai într-un picior. M-am retras la bucatărie, să-mi prepar o cafea. Cînd am revenit, omul meu dormea, zîmbînd fericit. În cinci minute s-a trezit, proaspăt ca un soare ieșit de sub duș. Era cinci dimineața:

– Doamne sfinte, am atîta de lucru. Mă simt într-o formă de Einstein. Zi-mi, ce mi-ai dat aseară să beau?

– Ah, nimic deosebit.

Fusese un cocteil, preparat după cum m-a dus mintea, din ovăz, țelină, cicoare sălbatică, gutuie, creson, zmeură, pătrunjel, grepfrut, hrean, revent, portocală, roșie, polen.

O bombă afrodisiacă, după cum v-ați dat seama. Cu ajutorul acestor leacuri naturale, i-am dus virilitatea doctorandului pe culmi nebănuite.

équivalences

Cuprins

Pagina 61 din 176

Înapoi

Întregul ecran

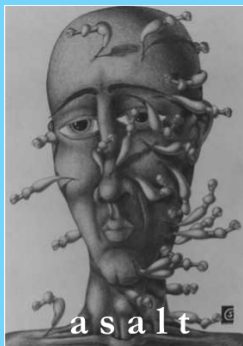
Închide

leșire

Firește că și-n noaptea cu pricina fusese visat de femei. Însă, de data asta, pacientul meu le-a năucit, le-a lăsat late, pline de cucuie sexuale. Într-un cuvânt, le-a lecuit de vise.

După o asemenea noapte, femeile visătoare au început să doarmă fără vise. Sau, cel puțin, fără vise erotice.

Ah, încă ceva. Romeo Vad a luat doctoratul „magna cum laude“. Acum și-ar dori să cunoască o femeie. M-a rugat să-i recomand pe cineva. Am o agendă plină.

équivalences

Cuprins

Pagina 62 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Nu-i nimic, vor înainta recurs

În sala tribunalului, se făcu o liniște de tribunal. Judecătorul se pregătea să citească sentința:

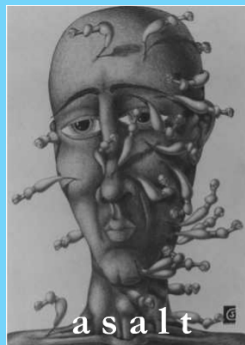
– În procesul de divorț al fraților Aldo Mediu și Beno Mediu, analizând declarațiile martorilor și probele depuse la dosar, instanța hotărăște: cei doi frați, Aldo Mediu și Beno Mediu, se declară, începînd de astăzi, verișori primari. Părțile își pot păstra numele.

Rumoarea creștea densitatea aerului. Cei doi ex-frați ascultau vertical, împietriți în importanță. Judecătorul își rosti continuarea:

– În noua lor relație de rudenie, părțile au obligația să participe împreună la 25% din evenimentele majore ale familiei: nunți, înmormîntări, parastase, cumetrii. O dată pe trimestru, părțile vor bea împreună două beri și vor face conversație, timp de minim 30 de minute. Totodată, de Crăciun și/sau Paști, părțile își vor expedia reciproc una bucată felicitare cu text afectiv.

Divorțații se priviră mult sub zero grade. Avocații se jucau nervos cu acele cravatelor.

– Cînd una dintre părți va deceda, partea supraviețuitoare se obligă să asiste la înmormîntare și să depună o coroană de flori naturale. Valoarea coroanei nu va fi mai mică de 40 de dolari, calculată la cursul valutar al zilei.

équivalences

Cuprins

Pagina 63 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

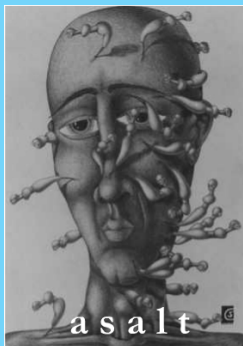
Divorțatii se măsoară de sus pînă jos, așa cum antreprenorii de pompe funebre își măsoară viitorii mușterii. 40 de dolari era o sumă exagerată

– Totodată, jucăriile comune din copilărie, precum și fotografiile vechi vor fi casate, în prezența unei comisii numite de instanță. Mormintele părinților vor fi vizitate astfel: Aldo Mediu în lunile cu soț, Beno Mediu în cele fără soț. Doamnelor și domnilor, vă rog să vă ridicați. Aceasta este sentința în procesul de divorț al fraților Aldo și Beno Mediu. Cu drept de recurs în 60 de zile.

Aldo și Beno Mediu divorțaseră de comun acord și tot de comun acord erau nemulțumiți. Ce sentință idioată! Istoria consemna suficiente cazuri cînd verii au fost mai apropiați decît frații.

Se așteptaseră ca instanța să-i declare colegi de școală sau – cum se întîmplase cu mulți alții – simple cunoștințe din vedere.

Nu-i nimic, vor sta de vorbă și se vor sfătui. Vor înainta recurs la Curtea Supremă. Apoi, să nu se uite că mai e și Haga pe lumea asta.

Romanță contemporană

Într-adevăr, logodnica mea, Andreea Anton, este suficient de proastă și complet slută, dar priviți ce „curriculum vitae” desăvârșit are.

équivalences

Cuprins

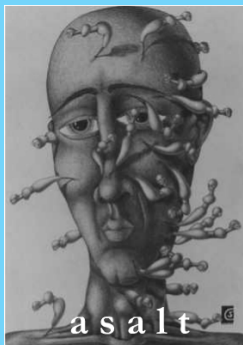
Pagina 64 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 65 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Nemurirea unui porc

Marele prozator Al Corban trecuse de trei ani în nemurire, când m-am hotărât să accept invitația văduvei neconsolate, de a petrece o minivacanță în casa memorială din Durău, la poalele Ceahlăului.

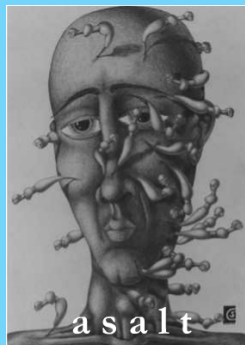
Văduva, Iris Corban, rămăsese o femeie splendidă, și orice străin de cultură ar fi avut toate motivele să creadă că pe ea veneau s-o admire turiștii care băteau la ușa casei memoriale.

Când am parcat mașina în fața casei, frumoasa văduvă era ocupată cu un grup de scandinavi. Tăcuți oameni, scandinavii, trei la un cuvânt. Primeau, cu o cuminenie nordică, explicațiile în engleză ale frumoasei gazde:

– Cu muntele Ceahlău, soțul meu avea o relație specială. Mi-este imposibil să vă spun care avea mai mare nevoie de celălalt.

Și mie mi-era imposibil. Am ochit o bancă sub un brad și am scos din buzunar prima carte a marelui Al Corban: „O slăbiciune pentru mine însumi“. Fusesse un debut strălucitor. Am citit dedicația de pe prima pagină: „Pentru prietenul Grig, al cărui sacrificiu a făcut posibilă apariția acestei cărți.“

„Sacrificiu“! Prea ușor ne jucăm cu asemenea cuvinte mari. Auzi, „sacrificiu“! Patetic și stupid. Am început să citesc.

Pe la mijlocul primei povestiri, am auzit o respirație în spate. Cineva citea peste umărul meu. Am întors capul și am tras o spaimă cât mine de lungă.

În spatele meu se afla o scroafă, ridicată în două picioare. Era neobișnuit de slabă, în dezacord vădit cu menirea porcinelor pe Pământ.

Am privit-o atent. Puțini oameni se pot lăuda cu un chip atât de expresiv ca al scroafei de lângă mine. Mai ales ochii, de o tristețe încercănată, mi-au mutat inima de biped lângă inima ei de patruped. Biped, patruped, ce mai conta?

Am continuat, eu și scroafa, să citim la patru ochi. Bietul animal! Citea, ofta și lăcrima. Mi-era dragă scroafa.

Nu știu cât a durat lectura la patru ochi. Citisem deja împreună trei povestiri și ne pregăteam de a patra, când s-a apropiat de noi văduva.

Se eliberase de roiul scandinav. Nu știu nici pînă azi ce a emoționat-o mai mult, vederea mea sau a scroafei. Cert este că patrupedului i s-a adresat la început.

VĂDUVA: Of, Sophie, draga de tine. Hai, lasă-l pe domnul! Du-te la tine, scumpo! E ora 17 și n-ai pus nimic în gură. De ce vrei să mă superi iar?

Scroafa Sophie s-a îndepărtat, înghițindu-și suspinele. Inima mea, lângă inima ei.

VĂDUVA: Săraca Sophie, cât suferă. Dar bine ai venit, prietene!

équivalences

Cuprins

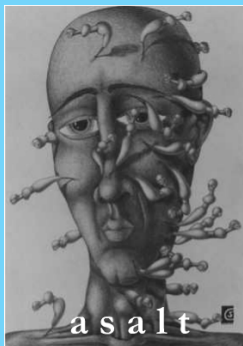
Pagina 66 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 67 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

EU: Bine te-am găsit, draga mea! Spune-mi, te rog, ce nenorocire apasă asupra sensibilei Sophie?

VĂDUVA: Sophie este totuși la o vîrstă critică. A împlinit 18 ani.

EU: Nu-și arată vîrsta, nu și-o arată deloc, probabil că e vegetariană, de se menține atît de bine.

VĂDUVA: De cînd soțul meu s-a retras în istorie, trebuie s-o rog să îmbuce cîte ceva. A devenit neliniștitor de melancolică. Toată ziua ascultă Vangelis, se plimbă și citește, mai ales citește. Sînt îngrijorată, am găsit la ea un volum de Cioran.

EU: Dac-ar fi să-i interpretez cearcănele, cred că suferă și de insomnii. Poate că e o crimă să lași un porc să exagereze cu viața.

VĂDUVA: Oh, ce vorbești, nici nu se pune problema s-o sacrifice, dacă într-acolo bați. Sacrificiul ei ar fi și-al meu. Sophie este, într-un fel, tot văduvă de scriitor. Îi datorăm prea multe, eu și răposatul meu soț.

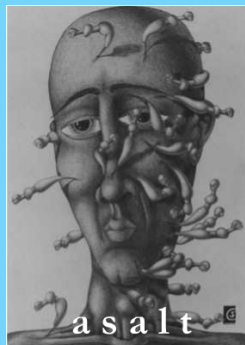
EU: Nu este incomod să ai datorii la un patruped?

VĂDUVA: Știi, ca să înțelegi, trebuie să-ți spun ceva. Soțul meu, marele Al Corban, a fost refuzat de o grămadă de edituri, înainte de a-și publica primul volum. Nimeni nu vroia să se-ncurce cu un debutant. Știi povestea, nu mă îndoiesc. Eu și răposatul eram deznădăjduiți.

EU: Înțeleg ce înseamnă. „Oameni din Dublin“, de James Joyce, a fost refuzată de 40 de edituri.

VĂDUVA: Tot vreo 40 au fost și-n cazul nostru. În final, soțul meu a avut o sclipire de geniu, una dintre sclipirile care l-au fericit ulterior cu o glorie durabilă. A remarcat că directorul editurii „Cartea ardelenescă“ are fizionomia clasică a mîncătorului de carne de porc.

EU: Fină observație, fină.

équivalences

Cuprins

Pagina 68 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Închide

VĂDUVA: Ce a urmat a fost simplu. I-am prezentat directorului manuscrisul, însoțit de trupul unui porc splendid, cel mai frumos porc din lume, un porc pregătit cum se cuvine, în mușchi, caltaboși, organe interne. Urmarea? În două luni, cartea „O slăbiciune pentru mine însumi“ era pe piață. Critica a fost entuziasmată. Pe porcul sacrificat îl chema Grig.

EU: Grig??? El este Grig din dedicația de pe prima pagină, unde autorul îi mulțumește pentru sacrificiu?

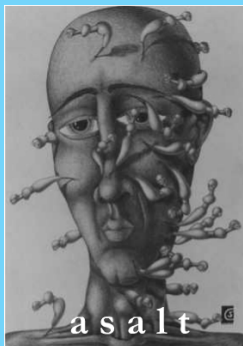
VĂDUVA: Exact! Fără sacrificiul lui Grig, cartea n-ar fi apărut. Iar Grig era soțul scroafei Sophie. Grig și Sophie au înțeles ce li se cere și n-au protestat. Grig a fost agentul literar al soțului meu. Mai bine zis, coautorul. La tăiere, n-a zis nici pîs, ca Robespierre.

EU: E înălțător ce-mi spui. Totuși, nu putea fi găsit un porc străin, pentru a fi sacrificat în locul lui Grig?

VĂDUVA: Soțul meu a simțit că e nevoie de sacrificiul cuiva apropiat. Cu Grig eram buni prieteni. În plus, Grig era cel mai frumos porc din lume, iar noi trebuia să-l dăm gata pe directorul editurii.

EU: Acum o înțeleg perfect pe Sophie. O înțeleg și o admir.

VĂDUVA: Merită din plin. E văduvă de scriitor. Hai, să-ți arăt casa!

équivalences

Cuprins

Pagina 69 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Monumentala beție a soției mele

O să vă spun cum a fost concediată soția mea, Otilia, de la firma „Popa & Popa“, unde câștiga enorm, credeți-mă, enorm.

Prin martie, mă găseam în barul de la Muzeul Literaturii, la un vin, cu prietenul Cătălin Chirilă, directorul de atunci al revistei „Opinia studențească“. Tocmai Chirilă meșterea de zor la motorul unei povestiri complicate, când a răsturnat – din greșeală – un pahar de Cotnari. Băutura a țîșnit spre mine, udîndu-mi haina și actele din buzunarul de la piept.

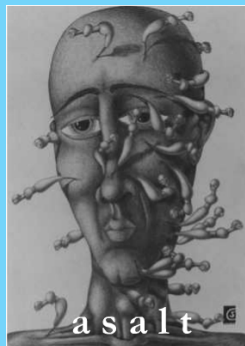
Între acte, țineam o poză de-a Otiliei. În șase ani de căsnicie, nu mă despărțisem niciodată de fotografia aceea, în care Otilia își dezvăluia doar o picătură din irezistibilul propriu.

– Iartă-mă, n-am vrut! – se scuză amicul Chirilă, redînd paharului verticalitatea, pierdută în doar o secundă.

– Fii serios, nu-i nimic, se mai întîmplă.

Am șters fotografia cu batista și cu toată dragostea, apoi mi-am băut propriul Cotnari, privind la ceas. Era aproape unsprezece. Peste douăzeci de minute, aveau întîlnire în restaurantul „Casa Universitarilor“ cu un om de afaceri, un miliardar, care se oferise să-mi întrețină trîndăvia literară.

Am ajuns la vreme în restaurantul „Casa Universitarilor“. În timp ce mă apropiam de o masă liberă, un chelner – grăbit ca un chelner – îmi vărsă pe haină un pahar de coniac. Fir-ar să fie!

équivalences

Cuprins

Pagina 70 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

– Iartă-mă, n-am vrut! – se scuză chelnerul grăbit, redînd paharului verticalitatea pierdută.

– Fii serios, nu-i nimic, se mai... .

Actele mele erau acum de-a dreptul leaorcă, dar puțin îmi păsa, un om ca mine n-are nevoie de acte. Fotografia Otiliei era și ea din nou plouată cu alcool.

Neplăcut moment! Am zvîrlit cît colo actele, păstrînd doar scumpa fotografie a Otiliei. Mai târziu, acasă, urma s-o recondiționez.

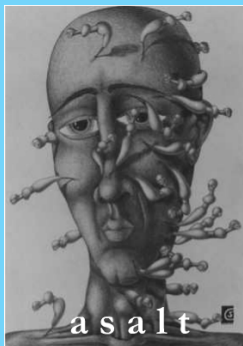
Am privit ceasul. Era aproape douăsprezece. Ca orice miliardar român, și al meu uitase de întîlnire. Mare ghinion am la miliardari! M-am îndreptat oftînd spre ieșire. La ora treisprezece, aveam o altă întîlnire, în barul „Traian“ mă aștepta marele Liviu Antonesei, trebuia să-i înmînez un text pentru revista „Timpul“.

Vă rog mult să nu mă întrebați de ce scriitorii aleg drept loc de întîlnire barurile, și nu bibliotecile, de pildă. Tot ce pot să vă spun este că, în toiul discuției cu Liviu Antonesei, pe masa noastră a pus ochii o domnișoară. Am ghicit pe loc: visa la un autograf de-al marelui Liviu.

Au admiratoarele un dar nemaîntîlnit de a se năpusti. Și cea de lîngă noi se prăvăli ca un tătar spre masa noastră, cu un carnetel de autografe în dinți.

Se subînțelege că, în elanul său admirativ, fata a redus la orizontală paharul meu de bere. Se subînțelege că haina mea s-a murat din nou. Știu, un om ca mine nu are nevoie de haine, dar fotografia Otiliei suporta o a treia baie consecutivă în alcool. Era prea mult!

– Iartă-mă, n-am vrut! – se scuză admiratoarea, redînd paharului verticalitatea lui nenorocită.

équivalences

Cuprins

Pagina 71 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

– Fii serioasă, nu-i nimic!

Nu-i nimic! Măcar de m-ar fi udat o admiratoare de-a mea.

Am ajuns acasă cu un singur gând: să usuc fotografia Otiliei. Dar nici n-am deschis bine ușa, că am auzit soneria telefonului. Presimțeam ceva neplăcut, care să încununeze o zi mizerabilă.

Era șeful Otiliei, un tânăr pe nume Radu Consul, pe care economia românească putea conta.

RADU CONSUL: Bună ziua, domnule. Ce mai faceți?

EU: Bine, destul de bine. Îmi aștept soția de la slujbă. S-a întâmplat ceva cu ea, de mă sunați acasă? E prima oară, dacă nu mă înșel...

RADU CONSUL: ... îmi vine greu să vă spun...

EU: A pățit ceva? E la Spitalul de Urgențe?

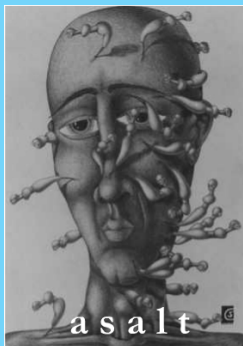
RADU CONSUL: Ei, liniștiți-vă, nu cred să fi intrat chiar în comă alcoolică, deși...

EU: Comă alcoolică? Ce înseamnă toate astea, domnule?

RADU CONSUL: Înseamnă că soția dumneavoastră s-a îmbătat criță. Păcat, eram tare mulțumit de ea. Mă tem că va trebui să o concediem. Regret mult.

EU: Soția mea n-a mai băut nimic de la șampania miresei, domnule, când ne-am căsătorit.

RADU CONSUL: Nu ne cunoaștem niciodată îndeajuns soțiile... La ora unsprezece, consoarta dumneavoastră a început să nu mai articuleze bine cuvintele. Era cuprinsă de o euforie nepotrivită stilului sobru, adoptat în muncă de unitatea noastră și atât de apreciat de clienți.

équivalences

Cuprins

Pagina 72 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

EU: Continuați, vă rog. Continuați!

RADU CONSUL: M-am uitat la ea într-un fel tăios. Fără efect, însă. La ora douăsprezece am chemat-o cu dosarul lucrării de la Ruginoasa. N-a răspuns la apel. Am deschis ușa biroului. Soția dumneavoastră dormea cu capul pe masă. Trăsnea a vin și coniac. Alo! Aloo!

EU: Da, vă ascult.

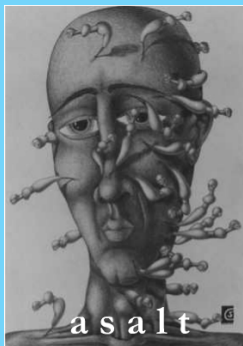
RADU CONSUL: Credeam că s-a întrerupt. Imediat, s-a trezit și s-a apucat de cîntat. Am vrut s-o pun la punct, dar m-a ciupit de fund.

EU: Vă cer iertare, în numele ei. Trebuia s-o trimiteți acasă.

RADU CONSUL: Așa am vrut, dar s-a împotrivit urlînd. Dinspre ea, un damf de bere se alăturase celor anterioare, de vin și coniac.

EU: Și acum?

RADU CONSUL: Cu greu i-am turnat pe gît un somnifer. Doarme pe fotoliu. Mai jenant este că sforăie, ceea ce, orice-ați spune, este cumva deplasat pentru o doamnă.

équivalences

Cuprins

Pagina 73 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Grozavă pălărie avea bunicul

De două ori pe an, bunicul își conduce stomacul prin stațiuni, la ape minerale. De-un timp, se simte mai bine. Acasă, mama îi pregătește – cu atenție de fiică – un meniu special, de regim.

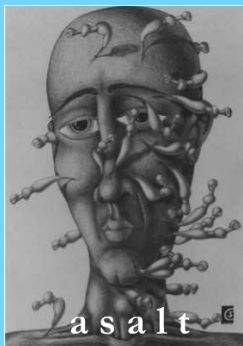
Ce crize avea, pînă mai ieri, bunicul! Înainte ca ulcerul să i se dezlănțuie, motanul Bill i se cuibărea pe abdomen. Atunci ne refugiam cu toții în propriile camere, pentru că gemetele bunicului ni se refugiau în propriile stomacuri.

Stomacul bunicului! Nici un pansament gastric nu-l mai pansa, nici un calmant nu-l mai calma. Între bunic și ulcerul său nu se mai putea stabili cale de dialog. De-un timp, se simte mai bine.

Stomacul bunicului și-a trăit însă și epoca de nonșalanță, cînd îi ținea pe medici la o distanță de zece pastile „Ulcerotrat“. La vremea aia, apa minerală îi servea bunicului, în cantități mai mici sau mai mari, la șpriț.

Bunicul se pregătea să întâmpine vîrsta de 30 de ani, dar nu oricum. Își dorea (cum își mai dorea!) o pălărie de om mare, de gangster al succesului, o pălărie cu panglică lată și boruri parșive.

La fiecare leafă, punea bani deoparte, pentru pălăria lui:

équivalences

Cuprins

Pagina 74 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– O să-mi iau pălăria și-o să le arăt eu lor. O să-i tai panglica inaugurativă de ziua mea – he, he! Până atunci, mai mult ca sigur voi fi avansat. Funcție nouă, pălărie nouă. . .

Așa își promitea bunicul, atunci când trecea pe lângă magazinul „Friedman și nepoții“, unde era așteptat de pălăria lui.

– Săru’ mîna, duduie. Aș dori pălăria aceea, de pe raftul de sus. A treia din stînga.

– Asta cu boruri parșive? Poftim! Vă rog, probați-o!

– Mulțumesc!

– Vai, dar vă stă, cum să mă exprim. . .

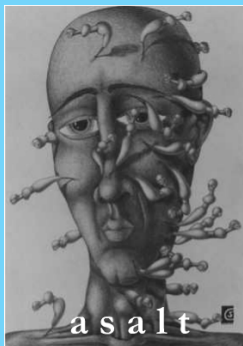
Anumite lucruri sînt greu de exprimat, chiar pentru o vînzătoare de la un mare magazin.

Bunicul își avea – în sfîrșit – pălăria lui. Dar evenimentul nu a coincis cu avansarea sa, dimpotrivă. Bunicul a fost concediat, fără multe explicații.

– Lasă, bombonico, iute mi-oi găsi o slujbă nouă – spera bunicul în fața bunicii, care-o legăna pe mama, un simplu bebeluș la ora aceea. Tare mă tem, însă, că de ziua mea nu vom mai bea șampanie, ca de obicei. Tare mă tem, bombonico.

Și bunicul oftă cît pentru toată viața.

S-a înșelat bunicul, pentru că de ziua lui s-a băut șampanie pe săturate. Bunica i-a pregătit o masă copleșită de bunătați, nici varza de Bruxelles n-a lipsit, o varză jucărie care l-a derutat complet pe bunicul.

équivalences

Cuprins

Pagina 75 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– La mulți ani! – i-a urat bunica, pregătindu-și sărutul.

În partea a doua a petrecerii s-a ivit și tortul, fachir de ciocolată cu 30 de țepușe arzătoare înfipite în trup. Înainte de a le stinge, bunicul s-a ridicat brusc de pe scaun:

– E musai să-mi pun pălăria. Mor dacă nu-mi pun pălăria. Așteaptă o țîră!

– Bărbate, așază-te la loc! Pălăria ta este pe masă.

Zîmbetul bunicului fu înghițit de riduri.

– Cum vine asta?

– Vreau să spun că...

O bușise roșul în obraz. Voia să spună că-i vînduse pălăria ca să-i poată pregăti o aniversare creștinească.

Bunicul, mai să leșine. Pălăria lui, vîndută? Dar bunica se pricepea să mînuiască un argument:

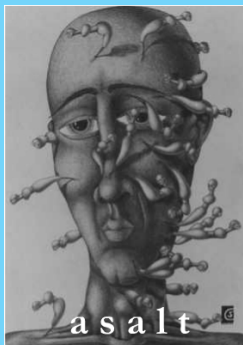
– Nu vezi că pălăria ta ne-a adus numai ghinioane? După ce-ai cumpărat-o, ai fost concediat. De trei săptămîni nu izbutești să-ți găsești o slujbă. La copil nu te gîndești?

– Cui ai vîndut-o? Cui mi-ai vîndut pălăria? Spune-mi sau...

Dar bunica nu renunța cu una, cu două, la încăpățînările sale.

Bunicul nici nu s-a mai atins de tort. Lumînările și-au sinucis lent semnificația, vărsîndu-și lacrimile de ceară pe acoperișul de ciocolată al tortului.

– Săru' mîna, domnișoară Karpov. Arătați splendid astăzi, comme d'habitude, de altfel.

équivalences

Cuprins

Pagina 76 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

- *Bună ziua, domnule Emirian, galant ca-ntotdeauna.*
- *Vă aștept pe la magazin, am primit ceva șic pentru dormitorul dumneavoastră. Ceva șic de tot.*

Pierderea pălăriei a fost greu mistuită de bunicul. Norocul familiei noastre (legat, oare, de absența pălăriei?) a fost că, după câteva zile, și-a găsit, în sfârșit, o slujbă. Slujba îi cerea bunicului să alerge mult, prin tot orașul, și numai timp să se gîndească la pălărie nu avea.

Bunicul lucra pe un camion, distribuind în magazine iaurturile „Pretty cow“. Căra cutiile care-i rupeau mîinile, cine și-ar fi închipuit că iaurtul trage atît de greu. Rareori găsea răgazul pentru un oftat. Of, pălăria mea cu boruri parșive...

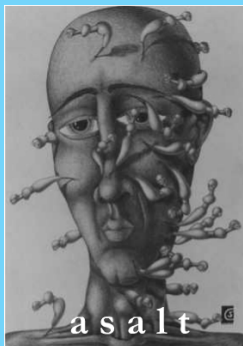
Dar trăiește omul și fără pălărie, măi băiete!

Doar că bunicul nu era orice om. Fără pălăria lui, devenise un vulcan căruia i se șterpелise coșul indispensabil erupției.

Nu a mai durat mult pînă ce primele crize de stomac ale bunicului și-au instalat corturile. Așa, din senin, deși bunica le punea – ca toate nevestele – pe seama fumatului și nemîncatului.

Mergea bunicul, bunăoară, pe stradă, cu iaurtul rupîndu-i brațele, și – deodată – țac!

O țepușă înroșită îi încerca stomacul.

- *Cu tot respectul, domnule Bauer! V-am auzit aseară la radio. Ați spus pe nume unor lucruri delicate. Tot respectul!*
- *Bună ziua, domnule Emirian. Sînt fericit că v-a plăcut.*
- *Nu vă mai rețin. Vă aștept pe la magazin.*

équivalences

Cuprins

Pagina 77 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

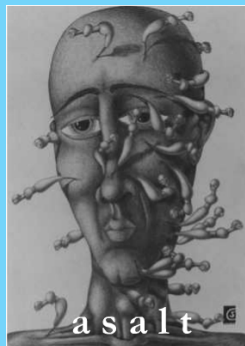
La început, bunicul răspundea țepușei din stomac printr-o strîmbătură de lasă-mă să te las. Dar azi așa, mîine așa, strîmbătura nu mai făcea față. După jumătate de an, cînd pe bunicul îl ajungea, ca o locomotivă, criza, trebuia să lase jos iaurtul și să se covoiească. Să se covoiească de-a dreptul.

Unii trecători se opreau lîngă el și-l sfătuiau, mergi, măi omule, și te caută pe la doctori, n-ar fi mai bine să anunțăm chiar acum o ambulanță?

Însă bunicul nici să audă. Ambulanță, ptiu! Ambulanța e pentru domnișoare. Ambulanța trage după ea concediul medical și-apoi pierderea slujbei, iar el avea acasă un copil în scutece, care-l aștepta cu un viitor în față. Cu ce să-i umple viitorul?

Pe bunic, stomacul îl ataca din toate părțile.

- *Vă salut, domnule ministru, vă salut cu stimă deosebită.*
- *Încîntat să vă văd, domnule Emirian.*
- *Vă țin pumnii pentru Strasbourg. Alături de poporul întreg.*

Abia după vreo mie de împunsături, bunicul își dădu seama că (a naibii ciudățenie!) stomacul îl atacă numai pe stradă. Și nu pe orice stradă, ci numai pe cele selecte, din buricul târgului, pe unde își află pasul doar picioarele încălțate în limuzine negre sau cel mult bleumarin.

Cum îi ieșea bunicului în cale vreun domn important sau vreo doamnă importantă, țepușa din stomac scuipa în palme. Sfîrrrrr! Imediat, bunicul lăsa jos iaurtul, ca să se coverească în mijlocul trotuarului.

- *Oh, ce nepoțel scump aveți, doamnă Goodman.*
- *Nu-i nepoțel, e nepoțică, domnule Emirian.*
- *Pentru un asemenea bebeluș s-ar cuveni scutece bătute în briliante.*

Naivul de bunicul! Nu știa că îl încearcă stomacul doar cînd întâlnește pe bulevard cunoștințele armeanului Emirian, cel căruia bunica îi vînduse pălăria la un preț (totuși) convenabil pentru ambele părți. Armeanul Emirian ținea un magazin de antichități și considera că pălăria cumpărată de ocazie este pălăria vieții sale.

Bunica transformase pălăria bunicului în cotlete, șampanie și tort. Masa festivă de ziua bunicului. Prin simpla ingurgitare, pălăria, mai bine zis dublura ei, s-a transferat în stomacul bunicului. Atît de marcat a fost el pentru că borurile parșive și panglica lată i-au fost preschimbate în friptane și varză de Bruxelles, încît pălăria nu i s-a mai eliminat din stomac. I-a rămas acolo pentru totdeauna.

équivalences

Cuprins

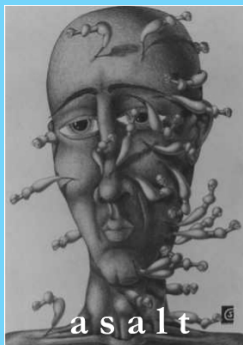
Pagina 78 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

- *Ah, ce surpriză să vă văd, duduie. Pot să vă invit la o...*
- *Îmi pare nespus de rău, domnule Emirian. Sînt în graba vieții mele.*
- *Nu-i nimic, poate altădată.*

équivalences

Cuprins

Pagina 79 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

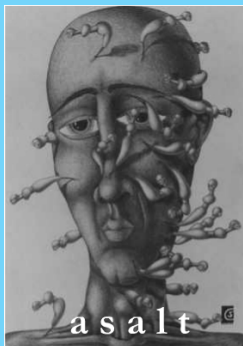
Armeanul Emirian era, înainte de toate, un excelent armean. Om politicos, iscusit la comerț și-n general la relații interumane, om care nu șovăia să-și scoată pălăria chiar cînd situația nu o impunea. Se poate spune că pălăria îi sălta singură pe cap, dacă relațiile interumane o cereau sau dacă relațiile interumane nu o cereau.

Tot singură sălta pălăria și în stomacul bunicului, cînd întâlnea pe stradă cunoștințele armeanului. Fără ca nimeni să știe, politețea armeanului era dublată în stomacul bunicului.

Poate că ulcerul bunicului ar fi răposat la naștere, dacă armeanul Emirian ar fi scos boldul din panglica pălăriei, unde fusese înfipt prețul. Dar armeanul avea alte acuități, nu și pe cea vizuală.

Dacă ne gîndim bine, nici nu era vina lui. Din grabă, înainte de-a înstrăina pălăria, bunica rupsese eticheta cu prețul. Dar boldul rămăsese.

De fiecare dată cînd pălăria se ridica, boldul scurma dureros în stomacul bunicului. Și ulcerul bunicului deveni ulcer.

Norocul bunicului (și al familiei noastre) a fost că-ntr-un târziu armeanul Emirian s-a simțit și și-a dat duhul. A fost îngropat cu tot cu pălărie. Pălăria lui, pălăria bunicului. Își iubea mult pălăria. La dragostea lui se adăuga ulcerul bunicului.

De când armeanul a dat colțul, bunicul se simte mai bine, deși tot mai merge în stațiune, la ape minerale. Se simte mai bine, se simte mai sănătos cu un ulcer lipsă.

Dacă armeanul Emirian n-ar fi murit la timp, ulcerul bunicului și-ar fi încununat cariera printr-o perforare, visul de aur al oricărui ulcer.

équivalences

Cuprins

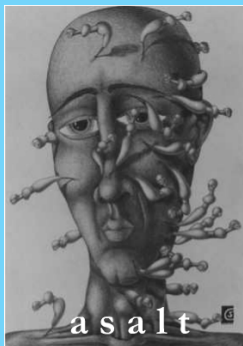
Pagina 80 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 81 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Migrație în cenușiu

Stăteam cu bunul prieten francez Alphonse Marchais, pe terasa casei mele de la țară. Era o după-amiază poleită în toamnă. Vinul din fața noastră ne readucea aminte că toamnele se repetă, se repetă mereu, pînă cînd ne intră bine în cap. Alphonse tocmai se străduia să facă o paralelă între toamnele noastre și toamnele lor, cînd privirea îi naufragie pe cer.

ALPHONSE: *Mon Dieu*, dar ce-mi văd ochii?

EU: Nimic deosebit, mon ami, nimic deosebit.

ALPHONSE: Cum adică, nimic deosebit? Cască ochii acolo, pe cer! Uită-te la lighioanele acelea, care zboară organizat, în formație, ca litera „V”. Doar n-o să-mi spui că-s păsări.

EU: N-o să-ți spun că-s păsări.

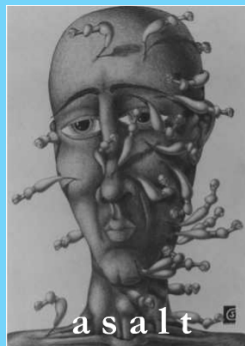
ALPHONSE: Sînt prea burtoase pentru niște păsări. Dar, dacă nu-s păsări, cum de zboară?

EU: Nu-ți mai tortura mintea. Zboară, deși nu-s păsări. Sînt creiere migratoare, scumpe prieten.

ALPHONSE: Creiere migratoare? Oh, la, la! Creiere migratoare! *Merde!*

EU: Creiere migratoare! Cînd, oare, voi – francezii – vă veți debarasa de obiceiul dezgustător de a vă mira la tot pasul? În fiecare toamnă, creierele de elită ale țării migrează, asemeni păsărilor călătoare. Care-i problema?

ALPHONSE: Migrează spre țările calde?

équivalences

Cuprins

Pagina 82 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

EU: Calde, din multe puncte de vedere. Înainte de zborul lung și obositor, ele – creierele – sînt triate cu severitate. E un soi de selecție naturală, mă-nțelegi.

ALPHONSE: Și care sînt cele mai rezistente la zbor?

EU: Cele mai bogate în circumvoluțiuni și mai cenușii, desigur. Uită-te la ele, ce eleganță au în zbor. Mamă, mamă!

ALPHONSE: Au un belșug de grație. Parcă-s niște patinatoare pe gheață. Dă-mi binoclul, s'il te plaît. Hé, privește creierul din fruntea formației. E mai puțin cenușiu. Și, parcă, mai neted.

EU: Acela e un creier-călăuză, nu-i inteligența principală a lui calitate. Nu seamănă cu celelalte, cum bine ai remarcat.

ALPHONSE: Care va să zică, asta e migrația creierelor. Credeam că-i doar o figură de stil.

EU: Toate lucrurile importante încep prin a fi niște figuri de stil.

ALPHONSE: Și încotro migrează creierele?

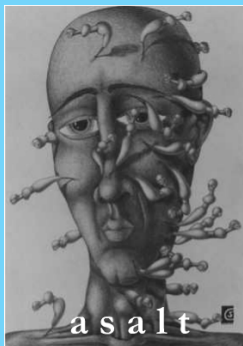
EU: America e patria unde se simt cel mai bine. Uneori, însă, braconierii japonezi ori turcii le doboară. Trag în ele cu sedative, fără milă.

ALPHONSE: Criminalii! Niciodată n-am putut suporta japonezii și turcii. Auzi, le doboară. Și ce fac apoi cu ele?

EU: Japonezii le taie aripile și le pun să muncească în condiții de sclavie. Iar turcii le pregătesc cu anumite substanțe și le vînd turiștilor, ca suveniruri. Bineînțeles, nu le spun turiștilor că sînt creiere de români, turcii se pricep la comerț.

ALPHONSE: Frumos mai zboară!

EU: Pentru creierele de soi, zborul este sportul favorit. Nimic nu le place mai mult ca zborul.

équivalences

Cuprins

Pagina 83 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

ALPHONSE: Sînt mirat că zboară fără trup. E ciudat. . .

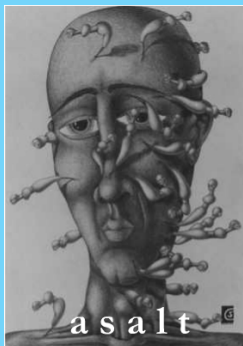
EU: Americanii sînt firi practice. În concepția lor, trupul e o anexă mare și proastă.

ALPHONSE: Mai dă-mi puțin binoclul. Uite, au o chestie spînzurată de gît, așa cum au caii agățată traista de ovăz.

EU: Acolo se află merindea pentru drum. Drumul e lung și creierele au nevoie de hrană.

ALPHONSE: Așa da orice să aflu ce conțin traistele. . .

EU: Iluzii, mon ami. Sînt niște traiste cu iluzii.

équivalences

Cuprins

Pagina 84 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Din smerenia părintelui Onisim lipsea o literă

Toamna înainta în vîrstă. Trecuse o lună de cînd degetele feminine ale picioarelor își mutaseră catrafusele de pe esplanadele sandalelor în beciurile întunecate ale pantofilor, iar cumnatele frunze își zoreau galbenul, pregătindu-și așternerea pe cea mai stupidă întrebare a anului. Cea mai stupidă și ultima:

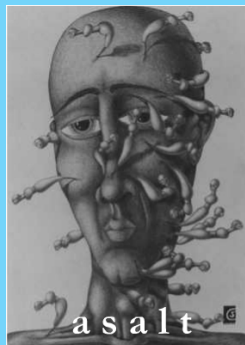
– Unde faci Revelionul?

Întrebare la care, din an în an, rezistam mai greu. Cît, oare, mai trebuie să o suport? Cîți ani, cîți kilometri?

„Mănăstirea Neamț – 2 kilometri.“ Am virat la dreapta, prea puțin atent la șosea. Toamna de la oraș părea o rudă din provincie pe lîngă cea din Mănăstirea Neamț.

Nici bine n-am tras zăbala volanului, că l-am și zărit în curtea mănăstirii pe părintele stareț Ifrim. Părintele stareț, părintele star, așa cum cu drag îl prescurtam.

Căci e, într-adevăr, un star, părintele. A isprăvit strălucit Medicina, a fost apoi șeful stațiunii Tîrgu Ocna, pentru ca, în final, s-o isprăvească definitiv (și tot strălucit!) cu Medicina. De trei decenii se găsea la Mănăstirea Neamț și – judecînd după netezimea din obraji – nu făcuse o alegere rea. Părintele Ifrim...

équivalences

Cuprins

Pagina 85 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Părintele Ifrim, prieten al meu, cumsecade înrăit, a cărui aură e vizibilă de pe Ceahlău, de unde-și culege schinducul, plantă capabilă să mîne țuica noastră pe coama îndepărtatului whisky. Căci nu se află sticlă de țuică în stăpînirea starețului care să nu conțină un filament din rădăcină de schinduc.

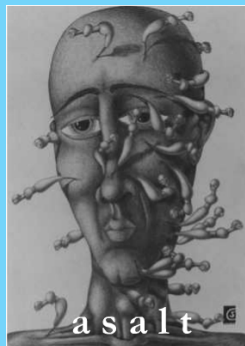
De cîteva ori pe an, trăgeam la părintele stareț, părintele star. Cred că îl iubeam. Se spune că figura omenească are 7.000 de expresii diferite. Dacă-i așa, a lui are sigur 7.001. Pe aceasta din urmă, însă, n-o dezvăluie oricui. Sînt unul dintre puținii fericiți.

Am oprit motorul mașinii și m-am apropiat de părinte, în curtea mănăstirii. Nu mă observase, cred, discuta aprins cu un frate călugăr. Se aflau față în față și bărbile îi trăgeau în jos, ca niște traiste umplute cu gantere.

Nu-s chiar prost crescut, nu se cădea să asist la discuție. Dar starețul vorbea atît de răstit, că auzeam tot, vrînd-nevrînd, mai mult vrînd, totuși. Sfinția sa nu mai păstra nici măcar coaja păcii sale lăuntrice, era turbat, aproape. Chipul său cheltuise toate cele 7.000 de expresii plus una. De cînd îl știam, niciodată frazele nu i se slujiseră de gesturi, ca acum. Vorbea slobod, birjărește, și cuvintele i se agățau de gesturi la fel cum, pe timp de furtună, păsărelele înfricoșate se prind,perate, de crengile copacilor.

Dar nici călugărul interlocutor nu se lăsa mai prejos. Gîndeai că se află în piață ori chiar la discotecă.

– O să-i pun eu pielea pe băț fratelui Onisim – răcni starețul – o să-l caftesc de-o să mă pomenească, derbedeul, arză-l-ar Iadul! Aici nu-i cămin pentru aurolaci, să fie clar! Îl jugănesc cu mîna mea, lua-l-ar naiba, Doamne iartă-mă, uite cum fac păcate din cauza lui, bețivanul și curvarul! O să rup toiagul ăsta de cocoșa lui! Și zici că tot nu s-a trezit, ai?

équivalences

Cuprins

Pagina 86 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Cuvintele călugărului din fața părintelui stareț își croiau cu foarte puțină smerenie cărare prin desimea bărbii:

– Nu s-a deșteptat încă, Prea Sfințite. Doarme și suspină prin somn, păcătosul. L-am scuturat, l-am stropit cu apă de izvor, dar fără izbîndă. Cred că-i beat clește, desfrînatul, ierte-l Dumnezeu!

– O să se căiască pentru fiecă strop din votca pe care a supt-o. Îi arăt eu show, dacă are poftă de show. Îl pun să-mi danseze gol-goluț pe masă, n-ai nici o grijă!

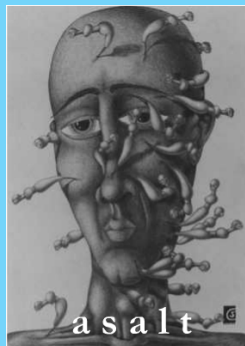
– Of, Dumnezeule, nu ne lăsa!

În sfîrșit, părintele star mă zări. Își abandona iute partenerul de discuție și se apropie, cu brațele deschise, de mine:

– Bine ai venit, măi copile! Mă afli cam nervos, iartă-mă! Am necazuri cu o secătură de călugăr, pe nume Onisim. Nu mai face el mulți purici pe aici, pot s-o jur. Îi trag un șut în cur de-o să mă pomenească, dar nu înainte de a-i poci moaca, și-așa pocită de băutură. Nici în lăcașul Domnului nu scapi de șmecheri. Ei, dar să știi că n-arăți rău, arăți bine, foarte bine. Ți-o fi foame? Ești obosit? O să mergi numaidecît în odaie, să te hodinești. Eu mai am una-alta de dres pe-aici. Ne vedem la cină, peste cîteva ceasuri. De-abia aștept să povestim. Tot nu mănînci carne? O să te dau de pildă călugărilor mei.

Știam drumul spre odaia de oaspeți. Un foc se agita pleonastic în sobă, aerul cald de toamnă nu-l cerea încă. M-am așternut pe patul moale, la secole distanță de grijile orașului.

Am ațipit îndată, pregătindu-i în somn apărarea călugărului Onisim, cel prea beștelit de părintele stareț Ifrim. Nu-l știam pe călugăr, dar îmi picase drag. Mi-era milă de el. O să-l rog pe părintele Ifrim să-l ierte.

équivalences

Cuprins

Pagina 87 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

La urma urmei, nu făcuse chiar o crimă. Mersese – probabil – cu treburi la oraș (prea mult spus, totuși, oraș, unui Târgu Neamț!) și – mînat de sîngele său tînăr – o făcuse lată. Păcatele tinereții! Mi-l și imaginam pe nefericitul Onisim dînd peste cap o tărie lumească, apoi încă una și mai lumească. După care, mă rog, încă una și, în final, adormind cu capul pe masă, cu maxilarele încleștate pe coada unui refren de caterincă.

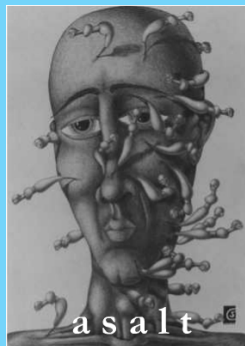
Negreșit, la cină, între patru ochi, trebuie să-l conving pe părintele star să-l ierte pe acest nesăbuit tînăr.

– Tînăr, spui? Copile, dar fratele Onisim a sărit bine de 80 de ani și acum mîna vijelios spre borna 85. Socoți că mi-aș fi ieșit așa de rău din fire dac-ar fi fost un mucos de călugăr? În cazul ăsta, nu mă cunoști. Crezi că eu, tocmai eu, nu înțeleg tinerețea? Prea bine o înțeleg, prea bine. . .

Am rămas mut. Părintele Onisim mîna vijelios spre borna 85? Ei, dacă-i pe-așa, altă făină se macină la moară. Dacă-i pe-așa, fie ca păcătosul să-și îndure caznele (pe prima dintre ele, mahmureala, cred c-o îndura deja).

Părintele star Ifrim îmi monitoriza stupefacția, netezindu-și barba, pentru ca golănelile nefericitului Onisim să ajungă fără cute la mine. N-aveam cum să presimt că, în numai un ceas, acest călugăr, ce gonea nebunește spre borna 85, îmi va deveni și mai drag.

Călugărul Onisim nu mai ieșise din perimetrul mănăstirii de cinci decenii, lungi cît jumătate de veac. Era subjugat unei hărnicii tăcute: avea vîrsta pe care o avea și tot se cunoștea cînd punea mîna pe coasă. Nimeni nu se plînsese vreodată de el. Se ruga mult și se mulțumea cu nimic.

équivalences

Cuprins

Pagina 88 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Se zicea că fusese ofițer de Poliție și avusese motive serioase să ia calea mănăstirii. La început n-a părăsit cadrul Mănăstirii Neamț din prudență, probabil. Apoi, curiozitatea îl părăsi. Văzuse tot ce era de văzut în lumea oamenilor. De-acum, doar cu Dumnezeu mai avea subiect de discuție.

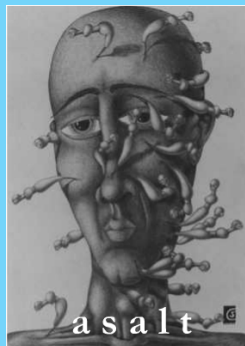
În urmă cu două zile, călugărul care avea în grijă transportul cartofilor la oraș s-a îmbolnăvit subit. Și, cum toți ceilalți erau ocupați cu una-alta, a fost desemnat Onisim să-i facă treaba.

Bătrînul s-a apucat de lucru, fără să cîrtească. A încărcat cu spinarea sacii în camionetă, a îndesat facturile între actele mașinii, a rotit cheia în contact. Și-a făcut de trei ori semnul crucii, a introdus în viteză, demarînd încet, creștinește. Doamne, ajută!

Era în regulă. Reflexele de șofer i se păstrasera. Cu cinci decenii în urmă, căpitanul Onișor condusesese printre gloanțe un ultim Ford, devenit acum penultim. Prăbușit cu capul pe bord, prietenul său, locotenentul Nechita, scuipa înjurături cu sînge, tot mai mult sînge, tot mai puține înjurături. A fost întâia dată cînd ofițerul Onișor a spus o rugăciune. Cînd și-a dat seama că prietenul său murise, a lepădat mașina și a luat-o la goană, peste cîmp. De urma lui s-au ținut cîteva rafale de pistol mitralieră, tot mai dese, tot mai rare.

Călugărul Onisim redusese viteza. Prin cîteva blocuri oarbe, orașul Tîrgu Neamț se apropia, pe dibuite. Peste o săptămînă, căpitanul Onișor s-a dizolvat de bunăvoie în părintele Onisim.

Părintele Onisim găsi cu ușurință clienții care așteptau cartofii mănăstirii. Asta e, ce să-i faci, economia de piață se îmbracă uneori în sutană, ca s-o scoți la capăt e nevoie să vinzi și să cumperi, biserica nu înseamnă doar spirit.

équivalences

Cuprins

Pagina 89 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Predă facturile, încasă ce era de încasat, strecură banii între actele mașinii, fără să-i numere, oricum nu s-ar fi priceput să-i numere, de-un secol nu văzuse bani, spuse „Doamne, ajută!“, rotind cheia în contact, pipăind măciulia schimbătorului de viteze. Nădușise. Pe scaunul din dreapta, sticla de apă îi arăta golul. Întreg golul.

Părintelui îi era sete, dar ce sete! Erau decenii, erau milenii de cînd nu-l mai încercase o astfel de sete. O sete de juma' de veac.

O sete care-i ridică ochii. Abia atunci îi ridică ochii.

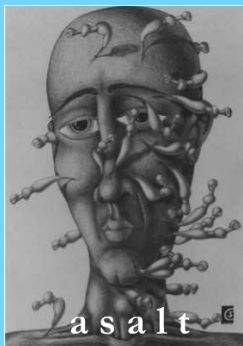
Într-o clipă, i se aburiră ochelarii. Doamne sfinte! Dumnezeuiește scînteiau în noapte reclame de tot felul: „Coca-Cola“, „Irish Pub“, „Lucky Strike“, „Supermarket Aurel“. Ce-o fi vrînd să zică: supermarket? Vreun magazin, dar strașnic împodobit, cum altfel, altceva nu poate fi.

Părintele ieși din camioneta Ford, să se convingă de nestematele care-i luau ochii. Ochii lui, obișnuiți doar cu luminile interioare. „Grigore Oil“, „Mc. Popescu“, „O'Frunză“. Luminile se bulbucau, se rușinau, clipeau ștângărește, se piteau după colț, pentru ca să hohotească, pîrguite, în final, și s-o ia roată de la capăt.

Cuviosul Onisim căzu în genunchi, mulțumind pentru minunile ce își bubuiau pulsul. Bun lucru capitalismul, bun tare, în viața omului. Întinerise cu un veac.

Mai ales pentru o reclamă anume prinse el drag. O privea smerit, vrăjit de curcubeul care însiroa literele. „CO_SAR BAR“, două pistoale încrucișate și o basma neagră.

„CO_SAR BAR“? Pfui, aici e lucrarea Necuratului! Călugărul Onisim se scărpină în creștet, după o abstenență de cinci decenii, lungi cît jumătate de secol. „CO_SAR BAR“?

équivalences

Cuprins

Pagina 90 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Ah, da, ce prost mai sînt și eu! „CO_SAR BAR“ înseamnă „CORSAR BAR“, însă litera „R“, din mijloc, rămîne stinsă. Asta e, litera „R“ nu se aprinde. Ei, bată-vă pozna de pezevenchi, vă țineți de renghiuri, ai?

Părintele bătea din palme și rîdea pe toată cuprinderea bărbii. La, la, la! „CO_SAR BAR“, care va să zică! În cazul ăsta, e musai să intru puțin la „CORSAR BAR“, fără litera „R“ din mijloc, să-mi astîmpăr setea și să-i spun patronului că-i un diavol în firma lui luminoasă.

Auzi la el: „CO_SAR BAR“. O să-i spun doar atît:

– Ascultă, omul lui Dumnezeu, vezi că-ți lipsește o literă, măi frate, ți-o fi luat-o careva. Nu-nțelege creștinul ce scrie, nu de alta.

Era plăcut înăuntru, cam fum, totuși. Un difuzor cînta de dor, pe o voce de negru. Or ajuns negrii și-n Tîrgu Neamț, mare minune, nu demult n-aveau loc nici în America.

– Doriți ceva, părinte? – își apropie chelnerul întrebarea.

– Da, fiule, dă-mi oarece de astîmpărat setea. O cană de apă proaspătă sau nu, mai bine o cană de suc, dar să n-aibă mulți bulbuci, că-s buni bulbucii, dar cu măsură.

– Atît?

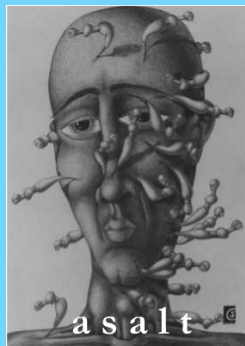
– Atît. Ei, și să zicem c-ar merge și-o țuiculiță, să-mi dezmoțesc oasele. Una mică, te rog mult. Cumva flăcăul aista din difuzoare îi negru?

– Negru ca smoala, părinte. Îl cheamă John Lee Hooker.

– Amarnic îi mai zice!

Părintele a băut, din aproape în aproape, cinzeaca de votcă. De a doua s-a apropiat mai curajos, iar pe a treia a dat-o, cu un zvîc, peste cap.

Cu a patra a făcut cinste patronul, care purta ochelari aurii și vorbea frumos despre magmatizarea capitalismului și despre un doctor bun, pe

équivalences

Cuprins

Pagina 91 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

nume Carl Gustav Jung. Poate Young, totuși, nu, Jung, fiindcă-i elvețian.

Aveai ce discuta cu patronul, părintele insistă să facă și el cinste cu un rînd, numai să fie chelnerul drăguț și să ia exact cîți bani trebuie din teancul aista, fiindcă el, părintele, nu se mai pricepe la bani, cu toate că odată se pricepuse.

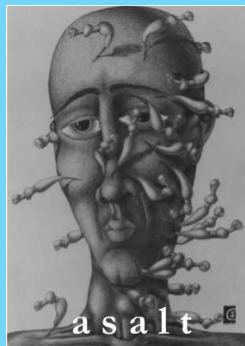
Patronul îl îmbrățișă, spune-mi Viorel, părinte, bine, Viorele, fiule, cum vrei tu. De la celelalte mese, venea un murmur blînd, de voci coborîte în laringe, ca-ntr-un puț minier. I-ar fi plăcut bătrînului să aibă un fiu ca patronul Viorel, să discute cu el seara, cu o tărie în față și-un foc alături, tare i-ar mai fi plăcut. Mai merge una mică, părinte, mai merge, Viorele, fiule.

Cînd patronul fu chemat la telefon, pe călugărul Onisim îl cotropiră, așa, o moleșeală și-o mîhnire, Doamne, ce mîhnire. Se dusesese viața. Se dusesese slăvindul-l pe Domnul, dar tot dusă era. Inima i se îmbrăcă într-un curcubeu de dolii.

La masa din stînga, o gură de femeie rîdea fără să-și numere hohotele. Frumos mai rîdea! Bătrînul avea lacrimi la poalele ochilor. Cu mîneca dădu lacrimile la o parte și-o privi pe stăpîna hohotelor. Ca o reclamă era de luminoasă. O să-i trimită, prin chelner, o sticlă de șampanie cu bulbucii perfecți, ca rîsul ei.

Călugărul Onisim plîngea de-a binelea. De rușine să nu-l vadă ceilalți credincioși din bar, își odihni puțin fruntea de masă. Femeia nu se scumpea la hohote.

Spre ziuă, cîțiva călugări l-au recuperat din „CORSAR BAR“, local

équivalences

Cuprins

Pagina 92 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

care se făcea vinovat de absența unui „R“ din reclama luminoasă de la intrare. Această absență îl dusese în ispită pe vrednicul călugăr Onisim.

Din smerenia lui lipsea o literă. De la brîu, îi dispăruseră banii mănăstirii. De deasupra capului, îi lipsea aura pe care-o purtase cu vrednicie, deceniu după deceniu.

Nu știi cum s-a spălat de păcate părintele, dac-o fi reușit să se spele. Am plecat de la Mănăstirea Neamț fără s-o aflui.

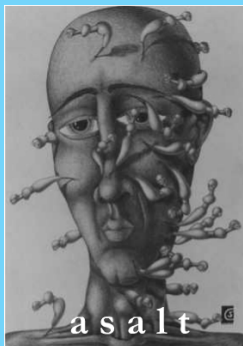
După cîteva luni, la o masă din „Cafeneaua muzelor“, prietenul Ștefan Prutianu – expert în „Comunicare și negociere“ – vorbea, cum doar el se pricepe, despre eficiența reclamelor luminoase. Fără să vreau, am intervenit:

– Lipsa unei litere dintr-o reclamă luminoasă îi crește acesteia eficacitatea. Pare incredibil, dar o firmă din care lipsește o literă are un randament mai mare decît una completă. De exemplu, un bar este mai atractiv dacă din firma lui luminoasă nu se aprinde o literă.

S-a lăsat tăcere. Ștefan Prutianu s-a încruntat, bănuitor:

– Spuneai că nu te interesează marketingul și celelalte asemenea fleacuri. Ai dreptate cu firmele luminoase, dar de unde știi asta?

– De la un călugăr bătrîn din Mănăstirea Neamț. Îl cheamă Onisim.

équivalences

Cuprins

Pagina 93 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Am vrut un bar de stepă și l-am avut

Uneori, noaptea, când rănilile de peste zi se-ntreceau în dureri, obișnuiam să-mi imaginez un bar de stepă, croit anume pentru insomniacii de vacanță. Un bar de stepă unde chelnerii – atunci când culeg comenzile de la mese – să întrebe, pe un ton conspirativ:

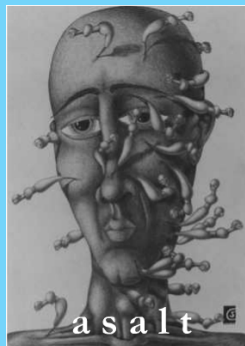
– Doriți rana cu puțină sare?

Așa m-am hotărât să-mi deschid propriul meu bar de stepă, aveam o datorie morală față de frații întru insomnie.

În plus, era timpul să merg pe propriile mele picioare financiare, și ce afacere să-și deschidă unul ca mine, ageamiu în toate cele, dacă nu un bar de noapte, de stepă, așa cum își închipuiseră lungile mele nesomnuri. Un bar de stepă, un bar pentru setea lupilor singuratici, țineam tot planul aici, în cap.

Destul de repede m-am desfrunzit din lenea mea, am pus ochii pe un spațiu potrivit, fostă hală de confecții, m-am tocmnit la chirie, făceam cunoștință târziu cu voluptatea tocmelii, am obținut o cifră rezonabilă, hala n-avea mușterii, proprietarul – un sindicat fantomă – era bucuros că scoate un ban dintr-o stepă financiară:

– Ce intenționați să vă deschideți, domnule, ce fel de afacere? – mă iscodi sindicatul, care purta bască, unde s-a mai văzut sindicat muncitoresc fără bască.

équivalences

Cuprins

Pagina 94 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Un bar de stepă, un bar pentru insomniacii care...

– Treaba dumneavoastră, ce mă bag eu, clătină din bască sindicatul, întinzându-mi un exemplar din contractul de închiriere a spațiului. Atunci, baftă și cum se mai spune!

Puțini îmi dădeau sorți de izbîndă, dar eu țineam totul aici, în cap, nu petrecusem nopțile cu mîna-n sîn, cîte păcate îl întrec pe acela de-a lăsa insomniile să treacă pe lîngă tine.

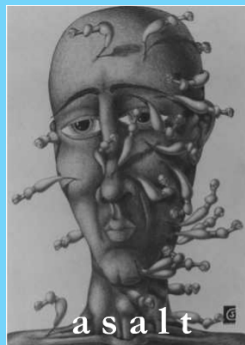
Rețeta succesului meu, a neîndoielnicului meu succes, era de-o mare simplitate, fiindcă geniul – mai e oare un secret? – detestă căile întortocheate. Pe scurt: dă-le mușterilor lumină chioară, Led Zeppelin, pîcla fumului de țigară, măști asemănătoare cu propriile lor chipuri pe pereți, băutură ieftină, dar nu foarte ieftină, toarnă în ei toate astea și lasă-i să se îndrăgostească, lasă-i să se îndrăgostească, lasă-i.

Ai în teritoriu 12 cămine de studenți și studente? Perfect! Deșartă căminele, adună ingredientele, și îndrăgostirile vor rezulta în cel mai firesc mod cu putință.

Doar mama mi-a apreciat pe de-a-ntregul strălucirea ideii, ea – sărmana – care mi-a fost sprijin la tinerețe, așa cum eu ar fi trebuit să-i fiu la bătrînețe. Avea ceva bani puși deoparte, bani sortiți să asigure viitorul unor boli care întîrziu – spre cîntea lor – să apară. Fără cea mai mică ezitare, a deturnat banii spre scopurile mele:

– Ia-i, indiviđule, ia-i, bolile mele n-au decît să rămîna pe drumuri! Să nu uităm prioritățile, ia-i!

Mama era atît de încîntată de revenirea mea în cîmpul muncii, încît a ținut aproape de mine pe tot parcursul lucrărilor de amenajare: împreună am ales gresia, arhitectii, lămpile – pe umerii lor cădea chiorul luminii –

équivalences

Cuprins

Pagina 95 din 176

Înapoi

Întregul ecran

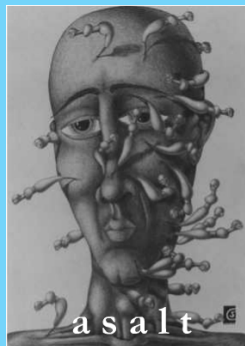
Închide

leșire

măștile din perete care urmau să anticipeze faciesurile clienților (le vreau cît mai spiritualizate, maestre, cît mai spiritualizate, i-am cerut făurarului, butafor pensionar al Teatrului Național), muzica (de ce proprietarii nu-și dau seama de importanța conduitei muzicale a unui bar? – am ales cu mama sute de CD-uri: Camel, Lynyrd Skynyrd, Kansas, Led Zeppelin – de ce românii gustă muzica americană, britanică, și mai puțin italiană ori franceză? – o întrebare în atenția exploratorilor sufletului românesc, Mick Jagger și Jon Anderson sînt reîncarnarea unor Beethoven și Mozart, poate și puțin Porumbescu? – n-ar fi exclus).

45 de zile a durat pregătirea barului, inclusiv alegerea personalului și publicarea anunțurilor în mass-media, n-aș fi bănuir că mama știe atîtea despre marketing, ridurile frunții nu-i tăceau o clipă, era barul meu, barul ei, al nostru. „Bar de stepă“ i-am zis, absolut normal, cum altfel să-i spui unui bar de stepă, cheltuisem și ultimul ban, dar curînd va fi totul recuperat și-apoi cîștigurile îmi vor așterne confortul psihic după care cu toții oftăm, mama mi-a făcut cu ochiul, o să meargă, e-n regulă, n-are sens să tremuri.

Și a mers, grozav a mai mers. În noaptea înfricoșătoare a studenților, „Bar de stepă“ se dovedea licuriciul desăvîrșit, care aprindea orice potențial de iubire. Noapte de noapte stăteam la bar, în miezul afacerii, discutam cu clienții, vă place aici, da, muzica este nemaipomenită, și măștile de pe pereți, foarte artistic realizate, s-ar zice că anticipează figurile clienților, chiar le anticipează, clienții capătă, după o scurtă ședere în bar, chiar expresia acestor măști, era nevoie de un loc pentru noi, insomniacii de vocație, cei care, dar scuzați-mă, am senzația că o cunosc pe fata de acolo, trebuie să-i comunic ceva, nu știu exact ce, mai vorbim noi, o să mai vorbim, sigur.

équivalences

Cuprins

Pagina 96 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Mama mă aștepta zilnic la masă, îi povesteam ce se petrecuse peste noapte, ridurile îi străluceau de plinul maternității, era mîndră de mine, cîteodată își aprindea o țigară, mulțumirea se cerea pufăită:

- Ești mare, individule, ești mare. Și zi așa: adună-i și îndrăgostește-i!
- Mai bine zis: lasă-i să se îndrăgostească, mă modesteam eu.
- Mai bine zis, îndrăgostește-i, fiindcă din momentul în care au intrat pe domeniul tău, al nostru, nu mai au nici o șansă de a pleca neîndrăgostiți.

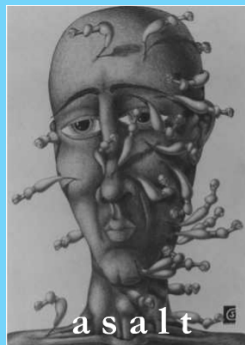
Mama nu era departe de adevăr. În bar acționa o vrajă incontestabilă, nu era alcoolul lubrifiantul principal în motorul îndrăgostirilor, aici se-ntîmpla ceva, altceva, veneau oameni singuri, aparent meniți unei veșnice singurătăți, și plecau însoțiți, însă nu doar pentru o noapte însoțiți, aici era tot schepsisul. În barul nostru își găseau iubirea atît fetele de la „Academia de Balet“ – frumoase de sexy ce erau – cît și cele de la „Conservator“, secția „Violoncel“, pentru care iubirile păreau neîndemînoase. Atît studențele năucitoare de la „Litere“, cît și cele cu farmecul la a doua strigare și chiar la a treia. Adună-i și îndrăgostește-i! Exact ceea ce făceam.

Cu mare greutate se mai prindea un loc în bar după ora nouă seara, și să-i fi văzut pe proprietarii concurenței cum se așezau la masă, ca simpli clienți, cică, încercînd să înțeleagă ce are barul nostru de adună atîta amar de lume, privind măștile de pe pereți și gîndind, ce idiotenie, măști pe pereți, ce-o fi găsind clientul aici.

Mama se amuza de nu mai putea pe seama concurenței, ăsta și era, în viața ei, rolul capitalismului, să te cocoșezi de rîs pe spinarea concurenței.

- I-am ars pe mocofani, habar n-au de deviza noastră: adună-i și îndrăgostește-i! I-am ars pe mocofani!

Limbașul colorat al mamei, mă topesc după el, îndrăgostirile se răsfîr-

équivalences

Cuprins

Pagina 97 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

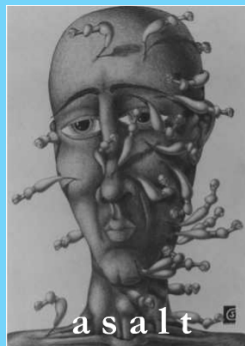
geau generos în contul barului nostru, am ales cu mama ceea ce speram să fie safteauna unei serii lungi de automobile, un-Volvo-stăpîn-pe-situație, am mers împreună în week-end la Sinaia, ca să mai stîrpin din bani, la urmă tot mama a făcut socoteala, tot ea a tras linie:

– Individue, am cheltuit contravaloarea a 12,4 îndrăgostiri, ha, ha, ha!
Întotdeauna îndrăgostirile ies cu virgulă!

Pe drumul de întoarcere, am cîntat în duet vechea compoziție „În actul sexual mai cunoști lume/Dar nu mereu de bună calitate...“, cine putea intui că mama va avea parte de asemenea bătrîneți senine, înseninate cu Sinaia, Volvo și cîntece nemuritoare.

Cam doi-trei ani a ținut fericirea mea și a barului, perfect ilustrată de expresiile destinse ale măștilor din pereți, după un timp îndrăgostiții – foști singuratici incurabili, foști viitori mari artiști – s-au căsătorit și-mi plăcea să le ofer verighete, la urma urmei le eram un fel de naș, eu, și nu altul, îi ajutasem să se cunoască, să se iubească, le dăruiam verighete și-mi răspundeau cu un mersi mare cît un bogdaproste, pentru puțin, pentru puțin, casă de piatră, eram prea bogat pentru a nu încerca și experiența generozității, falsă generozitate, fiindcă din îndrăgostirile lor trăiam, limuzina „Volvo“ o înlocuisem cu o splendidă „Dacia Prezident“.

Cei mai mulți căsătoriți dispăreau la casa lor, terminau facultatea și nu mai era vreme pentru baruri, îi înțelegeam, familia înseamnă responsabilități, cînd a apărut igrasia și-am văzut că degeaba o lichidam într-un loc, fiindcă apăsarea imediat într-altul, mi-am dat seama că nu-i a bună. Două

équivalences

Cuprins

Pagina 98 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

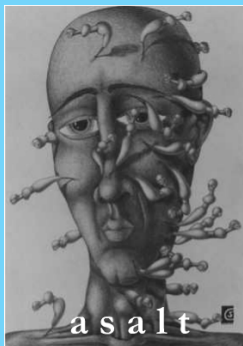
leșire

săptămîni m-am ținut de capul igrasiei, zadarnic, cineva m-a reclamat și Sanepid-ul s-a proțăpît cu amenda, dar nu m-a făcut o amendă pe mine, ceva rău mocnea, și-n vreme ce mă frămîntam, igrasia rînjea victorios.

După care, într-o sîmbătă, pe cînd barul era arhiplin, o țeavă a plesnit din senin, apa s-a așternut repede pe gresie, ca un strat de frunze lichide, strigam la instalator, ce se-ntîmplă, nu sînteți în stare să cîrpiți o bagatelă de țeavă, nu țipați, domnule, de pomană cîrpim noi într-un loc, pentru că se fisurează imediat în altă parte, ce dracu, nu se vede, doar nu-s la prima țeavă din viața mea, dar așa ceva încă n-am văzut, sub mese apa înghițise gleznele clienților, la-nceput au luat-o-n joacă, apoi – doi cîte doi – au părăsit balta generală, îmi pare rău pentru incident, nu-i nimic, domnule, se poate întîmpla, pata de igrasie rînjea satisfăcută, am aruncat cu pachetul de „Camel“ spre ea, apoi cu o halbă de bere.

A fost necesar să schimb toată conductăraia, am suspectat un defect de fabricație, marfă românească, dar într-o noapte de miercuri spre joi, tocmai cînd trei noi cupluri prindeau a se suda prin săruturi repetate, un cutremur local a șters de două ori barul, scurt, cît ai da pe gît gradele Richter ale unui pahar cu votcă, făcînd țândări gradele de pe rafturi, am încercat să salvez cîteva butelii de whiskey „Teacher’s“, n-am izbutit decît să-mi însîngerez mîinile, așchiile pluteau ca spinările de rechin în băutura vărsată, cîțiva clienți mi-au sărit în ajutor, v-ați rănit, să chemăm o ambulanță, nu merită pentru atîta lucru, e-un fleac, nu era tot un fleac gaura din cont, atîta băutură la canal.

Mama și-a dat seama înaintea mea că ceva rău se-ntîmplă, ceruse buletinul centrului de seismologie, care nu menționa nici un cutremur, cît de mic, al scoarței terestre, ridurile de pe fruntea ei își lepădaseră V-ul de la

équivalences

Cuprins

Pagina 99 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Închide

Victory:

– Trebuie aflat ce se petrece, s-ar zice că doar la tine-n bar a fost cutremur. Voi veni și eu noaptea-n bar; în fond, pot dormi ziua.

Unde era limbajul ei colorat? Unde?

Sub ochii mei și ai mamei, gresia din sală a crăpat cu un scrișnet dentar, mesele s-au zguduit, băutura din pahare alcoolizînd hainele mușterilor, asta ce mai înseamnă, să schimb gresia nu mai era joacă, oare soboarele de preoți sfințesc și barurile, am zis „Doamne, iartă-mă!” și-am făcut-o și pe asta, zadarnic, însă.

Cu frică mergeam la bar, întrebîndu-mă dacă noaptea va trece liniștit sau va mai plesni ceva, undeva, lărgind triumful din rînjetul igrasiei. Mă aflam la mama, morfolind fumul unei țigări și pregătindu-mă de plecare spre bar, ea se uita la TV, m-a strigat:

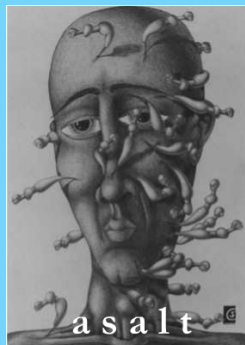
– Vino repede, repede! Uită-te atent la fata care vorbește și zi-mi dacă o cunoști, hai, v-am văzut împreună, așa-i. . .

– Da, am răspuns fără să dau afară aerul din plămîni, privind imaginea TV – ai dreptate, o cunosc, venea în barul nostru, a studiat la „Conservator“, ce-i cu ea?

Ceva îngrozitor era cu ea, născuse un copil malformat, un monstruleț, rod al unui Cernobil secret, brrrr!, al cincilea caz în ultimele patru luni, spunea crainicul.

Patru luni? Nu cumva tot patru luni erau de cînd? Ba da, parcă da. Sigur că da, mai mult ca sigur.

Am mers pe jos pînă la bar, prin hățîșul unei ploii de toamnă, pentru prima dată n-am mai fost surprins de crăpăturile microscopice din tavan, pe unde ploaia torcea pentru a-și deșerta apoi udul pe mesele clienților,

équivalences

Cuprins

Pagina 100 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

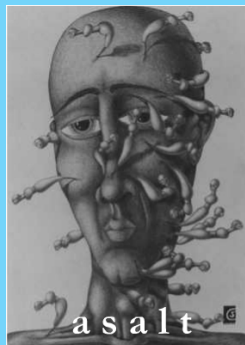
leșire

atîția cîți mai rămăseseră, cei mai fideli, ultimii.

N-am scos o vorbă toată noaptea, picăturile de ploaie îmi mototoliseră costumul de 500 de dolari, barmanul servea clienții de sub umbrelă, aveam probleme și cu personalul, chelnerii mă lăsau de izbeliște, afară tuna, înăuntrul meu fulgera, igrasia mă sfida.

Mama era căzută pe gînduri și simțeam că bolile vor da curînd năvală peste ea, asemeni unor creditori duși prea mult timp cu zăhărelul. Mă privea cu fruntea plină de cocorii-riduri și, la o vreme, își oftă amarul din suflet:

- Ești sigur că au legătură copiii malformați cu barul tău, al nostru?
- Sînt sigur. Toți copiii născuți cu malformații provin din iubirile perfectate în barul meu, al nostru.
- În seara asta, la programul de știri s-a vorbit pe larg despre o nouă naștere, un alt monstruleț a venit pe lume, la Ploiești, arăta îngrozitor, nici n-am putut să-l privesc.
- Știu, am vorbit cu Tibi Bold, de la „Yes TV“. Mi-a comunicat datele personale ale mamei, o fată frumoasă, cu figură clasică de româncă. E așa cum mă temeam, și-a cunoscut soțul la noi, în „Barul de stepă“. Îi țin bine minte, doi singuratici, în aparență incurabili, doi foști viitori mari artiști.
- Toți singuraticii din lume par incurabili.
- Unii chiar sînt, asta-i tragedia. Poate că ne-am pripit, îndrăgostindu-i fără a le da nici cea mai mică șansă de dezdrăgostire. În mod normal, cum se spune și-n popor, orice învăț are și-un dezvăț, orice îndrăgostire are dreptul la dezdrăgostire.
- Of, individule, ce năpastă!
- Cum se naște încă un copil monstru, cum se repede o nouă nenorocire

équivalences

Cuprins

Pagina 101 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

asupra barului. A apărut, la început, hiena asta sub formă de igrasie, care se preumblă pe pereți ca vodă prin lobodă, s-a spart gresia, s-a crăpat tavanul. Nici nu mai am curaj să deschid televizorul, să n-aud, Doamne ferește, de alt monstru nou-născut. Ce-o mai fi urmînd?

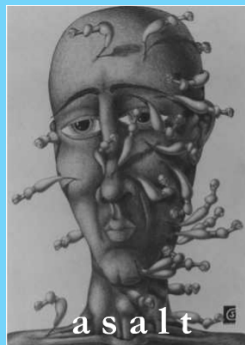
A urmat ceva nu chiar atît de grav, ceea ce mi-a dat unele speranțe că situația se va remedia: W.C.-urile – pline cu chiștoace aruncate de clienți în momentele de intimitate fiziologică – nu reușeau sub nici o formă să se debaraseze de ele și să redevină curate. Am pescuit chiștoacele cu mîna – învingîndu-mi greața firească – dar degeaba. După cîteva minute, capetele de țigară reapăreau, apoi ritmul de apariție s-a mai temperat, se mulțumeau să apară o dată la două ore, apoi la trei, le pescuiam cu regularitate, îmi era silă de propria-mi mînă, dar ce să fac.

Era indiciul clar că un nou bebe malformed văzuse lumina tiparului, un nou bebe născut dintr-o iubire înfăptuită în barul nostru. Am scuipat în direcția chiștoacelor, m-am urcat în mașină, spre casă, și-am aruncat cu ciocanul în ecranul televizorului.

– Hai, liniștește-te, o scoatem noi la capăt, m-a luat mama de după umeri, așa cum eu s-ar fi cuvenit s-o iau, dacă ținem cont de.

Afacerea încă merge, de fapt se tîrîie, o tîrîi eu cum pot, cît mai pot, sper că nu voi da faliment înainte de a rambursa creditele la bancă, o treabă de cîteva luni, nu mai mult. „Barul de stepă“ mai are pe fundul buzunarului un mărunțiș de clienți, prea beți ca să-i ametească nostalgiile, mi-am vîndut casa și m-am mutat la mama, să am grijă de ea, să aibă grijă de mine, sper să mă descurc la bani, se simte din ce în ce mai rău, săraca.

Insomniile mele cunosc o a doua tinerețe, mi-au revenit cu o nouă motivație, sînt responsabil pentru venirea pe lume a unor bebeluși mons-

équivalences

Cuprins

Pagina 102 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

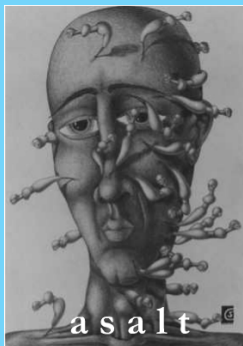
Ieșire

truoși, eu li-s nașul, dacă eu nu... , atunci nici n-ar...

Dar Dumnezeu mi-e martor, nu pofta de câștig m-a făcut să-i abat de la calea cea dreaptă a singurătății pe clienții mei, care promiteau atît de mult din punct de vedere artistic. Am vrut un bar de stepă, și l-am avut. Scuzați-mă o clipă, sună telefonul, revin îndată, mai stați, nu plecați.

Da, scuzați-mă, m-am întors cît am putut de repede. Diana era la telefon, o fostă poetă cu înzestrare certă, ne-am cunoscut în bar, tot acolo ne-am îndrăgostit nebunește unul de altul, m-a sunat din Australia, e plecată de trei luni, n-am vrut să sufere alături de mine, iubirea înseamnă și să-l menajezi pe cel de lîngă tine, a plecat la o mătușă emigrată, îmi spune că a câștigat ceva bani, ne vor prinde bine, mai ales acum, vrea să se întoarcă acasă, îi e foarte dor de mine și-n plus, iubitule, am o mare surpriză, o surpriză mare de tot, să-ți spun?, bine, îți spun, sper că te bucuri la fel cît m-am bucurat eu:

– Află că sînt însărcinată. Vom avea un copil, ce poate fi mai minunat?

équivalences

Cuprins

Pagina 103 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

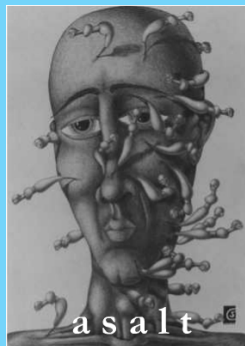
Miliardarul Vlasov a ales să doarmă dezmembrat

Miliardarul Vlasov se mutase într-o nouă vilă – 14 camere, șapte piscine, cinci pivnițe – dar tot nefericit era. Căci – deșertăciune a deșertăciunilor! – la ce bun atâtea camere, dacă-i imposibil să te bucuri de toate în același timp, ce sens mai au șapte piscine, dacă nu te poți bălăci simultan în toate șapte?

Cu totul adevărat, le lua la rînd, dormea azi într-o odaie, mîine în alta, dar asta nu era consolare de miliardar, cum nu era nici de milionar, așa ceva stătea la-ndemîna oricui, dacă bine ne gîndim. La ce bun atîtea sacrificii, dacă bunăstarea și fratele ei mai mare – luxul – ți se oferă cu porția?

După interminabile suspine și insomnii, miliardarul Vlasov a ales să doarmă dezmembrat în multe sale încăperi. Inspirație de miliardar, toată stima, toată stima.

Așadar, mîna dreaptă și pectoralul stîng i se odihnesc acum pe canapeua stil Ludovic al XIV-lea, abdomenul folosește o saltea Relaxa, dintr-o altă cameră, frizura se întreamează pe un fotoliu de postav flamand situat pe verandă, nasul se cuibărește în carnea unui deodorant din Roma

équivalences

Cuprins

Pagina 104 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

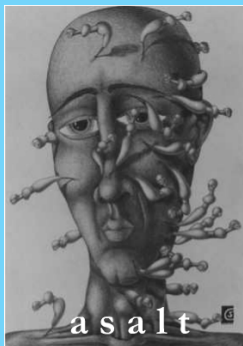
antică, sexul său – frînt de oboseală – își reface forțele într-un hamac aspru, confecționat din baticul unei admiratoare, și agățat de lustra odăii de oaspeți, călcîiul drept stă noaptea alături de proteză, în rotunjimile unui bol de porțelan de Sèvres, mărul lui Adam își află repausul binemeritat în pivnița mușatină, cot la cot cu vinuri legendare.

Grație acestei stratageme, în care geniul e ușor de recunoscut, reușește miliardarul Vlasov să se bucure „en détail“ de plenitudinea camerelor, piscinelor și dușurilor dobîndite prin trudă, în principal prin truda altora (dar în acte figurează drept truda lui, astfel încît discuția poate fi considerată închisă).

Dormind noaptea dezmembrat, dimineața îi ia ceva timp să se reasambleze și-l mai și doare cîteodată, dar miliardarii știu să sufere în tăcere, n-am venit pe Pămînt ca să ne batem cu flori.

Doar cînd e nevoit să-și petreacă noaptea cu vreo admiratoare, lucrurile se complică, pentru că părțile componente ale trupului manifestă tendința firească de a se retrage, fiecare în odaia proprie, la odihnă, iar miliardarul Vlasov trebuie să depună toate eforturile ca să-și mențină unitatea, la care ține atît de mult în asemenea momente.

Că veni vorba de admiratoare, miliardarul Vlasov avea întîlnire cu una dintre ele în restaurantul „Mc. Frunză“, în centrul Bucureștiului și, din grabă, dar mai ales din pricina naturii sale miliardar-artistice, și-a uitat pe o sofa stil Ecaterina a II-a labele picioarelor. Se trezise brusc din somnul zilnic

équivalences

Cuprins

Pagina 105 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

de frumusețe, somnul de după-amiază, era în criză de timp, s-a reasamblat în mare grabă, dar labele a uitat să și le mai monteze, care dintre noi nu uită câte ceva, poșetă, pălărie, permis de conducere.

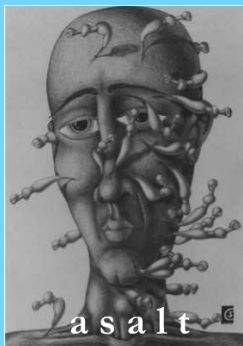
Șoferul limuzinei sale (Volga, aparținuse cândva lui Stalin, dar acum era cu acte a lui, numai a lui) l-a văzut apropiindu-se cu pas neisprăvit, dar șoferii de miliardari n-au permisiunea să observe că stăpînului îi lipsesc labele picioarelor, în fond, fiecăruia îi lipsește câte ceva, arătați-mi-l pe omul perfect.

Ireproșabil îmbrăcat, ireproșabil mirosind, miliardarul Vlasov s-a apropiat – șontic, șontic! – de ușa restaurantului „Mc. Frunză“, dar portarul, de o corectă tinerețe, i-a barat calea, crezîndu-l un invalid de război venit să cerșească în locuri frecventate de miliardari. Zadarnic s-a stropșit la portar, zadarnic l-a rugat, înțelege-mă, am întâlnire cu „a little girl“, lasă-mă să intru, dar tînărul nu s-a-nmuiat, l-a împins brutal, maltratîndu-i acul cu diamant din cravată, mă mai iei și pe englezește, pîrlitule, hai, tunde-o, valea, valencia.

N-avea sens să insiste, miliardarul Vlasov își îndepărtă șonticăind jignirea spre stația de taxi, limuzina îi plecase. Privindu-l din spate, portarul care-l bruftuluisese profesional, pur profesional, nu se abțînu să nu-i vadă și părțile bune:

– Costum Armani, parfum Gucci, ac de cravată... Cerșetori din ce în ce mai puși la punct. Numai eu stau și putrezesc la restaurantul ăsta nenorocit, fir-ar să fie de soartă!

Frustrări tipice de portar.

équivalences

Cuprins

Pagina 106 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Prizonierii din vehiculele morții

Zece prizonieri se aflau în cele două vehicule ale morții care se deplasau încet, sub tortura arșiței, pe un drum fără sfârșit. Cîte cinci prizonieri: transpirați, înghesuiți unul într-altul, plini de răni, de regrete după lumea liberă, de supurații, de bășici, fierți în suferință.

Fiecare denivelare a drumului scotea din nenorociții de captivi noi gemete de durere, lungi ca niște tenii otrăvite:

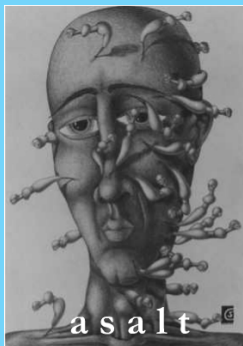
– Cît va mai dura supliciul? Vom crăpa aici, cu toții, striviți de înghe-suială – vorbi, cu glasul gros, cel mai solid dintre ei.

– M-am jupuit tot... mă arde acoperișul de parc-ar fi din tablă încinsă – izbucni în plîns cel mai mic, un copil încă. De ce nu ne scot de-aici? Doar n-am făcut nici o crimă. Sau, cel puțin, eu nu...

– Aer, nu mai pot sufla, aer, mă sufoc! Dați-vă mai încolo, nu vă mai băgați în sufletul meu! – grăi, cu ultimă vehemență, cel din mijloc, semănînd cu un bebeluș, înfășat în scutece de sudoare.

– Nu te mai mișca, frate, că scoți untul din noi! – gemură vecinii antevorbitorului. De-abia dacă mai este un strop de aer. Credeam că sîntem deprinși cu greul, dar de-așa carceră n-am avut niciodată parte. E mai rău ca-n pușcăriile descrise de Papillon...

– N-o să mai vedem lumina zilei! – continuă să scîncească cel mic, plin tot de sînge.

équivalences

Cuprins

Pagina 107 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

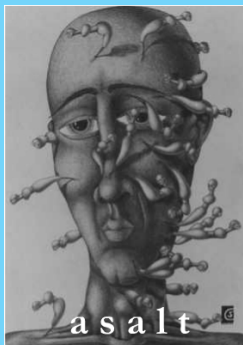
leșire

– De nu m-ar chinui așa usturimile... Ce bun ar fi un plasture, un regat pentru un plasture, astă-vară, pe plaja de la Malibu a fost minunat... apa mării, o binecuvîntare... răcoroasă ca o sandală cu tocul jos... ori fără toc... valurile mă chemau... – deliră vecinul mezinului, înainte de a se prăbuși în hăurile unui leșin de smoală încinsă.

Un dialog asemănător avea loc și-n celălalt vehicul al morții, care se deplasa paralel cu primul, cînd depășindu-l, cînd lăsîndu-se depășit, ca-ntr-un exercițiu democratic al suferinței.

În rest, se poate spune că miss Margot – cea mai frumoasă fată din cartier – păsea ca pe stele, foarte mîndră de minunații ei pantofi noi, ascuțiți la vîrf și cu tocul de 14 centimetri. La fiecare pas, un firicel de grimasă (ca de durere, dar de unde durere?) îi făcea expresia feței și mai ucigătoare.

Zece prizonieri, nefericitele sale degete de la picioare, se aflau în cele două vehicule...

équivalences

Cuprins

Pagina 108 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Manipularea electoratului de la sat

Prin primăvară – când apropierea căldurii le face pe femei să-și măcelărească fără milă bătăturile de la picioare – un tânăr s-a întors de la oraș în satul său din Bucovina. S-a întors de la oraș, un oraș din Austria prietenă.

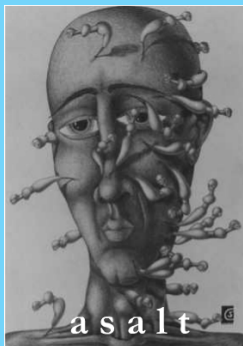
Pe-acolo își purtase el cheful de viață: dormind prin gări, muncind cu ziua și chiulind cu lunile. Legănînd pe brațele sale „made in Bucovina“ niște văduve mărețe cît muntele și la fel de singure.

Probabil că așa s-a ales omul nostru cu ceva parale de prin străinătăți. Altfel, cum de-și permitea să poarte cravate înțepate cu ac și să fumeze trabucuri care cu greu se lăsau fumate?

Atît de schimbat s-a întors acasă băiatul, că toată gospodăria satului i-a zis Austriacul. Așa i-a rămas numele.

Era fercheș Austriacul, dar peste măsură de plictisit. Satul robotea de-i săreau capacele, iar el își plimba plictiseala pe uliță, trăgînd din trabucul sud-american. Era plictisit Austriacul și lumea din sat începu să clevească:

– Auzi, bade Colțun, cică Austriacul are acasă calculator și toată ziua slobozește niște drăcovenii de le zîce „imeiluri“. Să n-am parte dacă te mint eu pe matale.

équivalences

Cuprins

Pagina 109 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Lume simplă, ce vreți! Va mai curge destul ozon deasupra Bucovinei, pînă cînd țăranul moldovean va spune „dînsul“ la „e-mail“, așa cum spune „dînsul“ la porc, de exemplu.

Dar Austriacul avea prea mult stil ca să audă răutățile lumii. El lăsa scrumul trabucului să se amestece cu bătrînul colb de sat bucovinean și-și vedea de-ale lui. Atîta auzea, cînd oamenii de omenie îi dădeau binețe, tratîndu-l ca pe unul de-al lor, dar nu pe de-a-ntregul al lor:

– Noroc, bade Austriece!

Iar el răspundea:

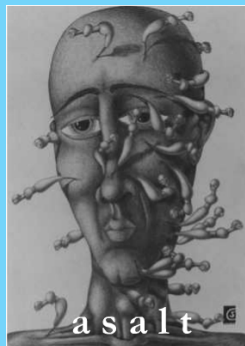
– Trăiască satul românesc!

Flăcăii din sat îl stimau pe Austriacul, fiindcă avea tatuată pe antebraț o mîndră tare nerușinată, cu sînii cît brazda la plugari. Uneori, seara, Austriacul îi lăsa pe flăcăi să se zgîiască la mîndră, și mîndra făcea pentru ei tot felul de minuni din buric și nu numai. Minunile stîrneau admirația satească a băieților, pentru că mîndra tatuată era peste nivelul Bucovinei de perversă.

– Gata, băieți, mergeți pe la cășile voastre, căci a obosit și ea, săraca!

Astfel îi expedia Austriacul, atunci cînd mîndra tatuată dădea semne de osteneală, pentru că anumite perversiuni scot și untul din om.

Prin vară, vesele precum niște rîndunele, au sosit în sat alegerile. Cum era normal, pe listă și-a înfipt numele, ca pe o sapă, primarul ăl vechi, de-i

équivalences

Cuprins

Pagina 110 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

zice Bujdei. Om cu palma cît cazmaua și mustața în formă de tîrnăcop, zdravăn om, gospodar cu vorbă grea, căciulă brumărie și idei subțiri, de oraș.

Lîngă primarul Bujdei, s-au mai înscris cîtiva gospodari. Cam fără trageri de inimă s-au înscris, dar n-au avut de ales, chiar primarul Bujdei le-a cerut-o, la un butic cu bere Tuborg, de pe ulița principală din sat:

- Înscrieți-vă, bre, că n-am obraz să candidez singur! Înscrieți-vă, că dau cu voi de pămînt! Las că mai plătesc eu un rînd de bere. Hai, să bem!
- Sănătate și belșug, dom' primar!

Și uite-așa, cu taraf și bere Tuborg la butic, a-nceput campania electorală.

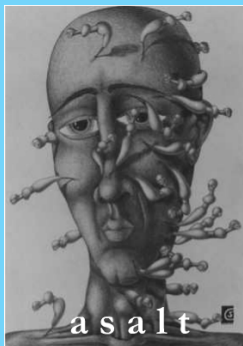
În ultima secundă, s-a înscris în cursă și Austriacul.

- A naibii minune! – a comentat satul.

Primarul Bujdei a făcut gaură în gîtlej, tot explicînd gospodarilor ce gaz metan și asfalt o să le tragă el. Și-a mai pomenit ceva despre niște tractoare:

- Tractoare săchiend hiend, bre oameni buni, ca bulendrele alea care nu-s noi, da' juri că-s noi. Tractoare falnice, ieftine și în rate.

Primarul Bujdei le-a tot explicat oamenilor, dar Austriacul nu le-a explicat nimic, nici măcar flăcăilor care se holbau seara la femeia din tatuajul nerușinat.

équivalences

Cuprins

Pagina 111 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

El își vedea de plimbările lui, de trabucurile lui cubaneze și de imeilurile pe care le tot slobozea de pe calculator.

Mai mult pentru orice eventualitate decât pentru altceva, primarul Bujdei a informat electoratul că Austriacul n-are decât șapte clase:

– Cu cinci mai multe ca trenul, ceea ce nu-i în spiritul progresului, să recunoaștem, stimați consăteni.

Ei, și-au fost și alegerile, iar lumea, în straie de sărbătoare, a votat pentru viitorul satului, al satului, al țării.

Cînd s-a isprăvit de numărat votul, primarul Bujdei și-a simțit deodată creierul străin, ca luat cu împrumut de la un dușman. Nimic nu mai pricepea:

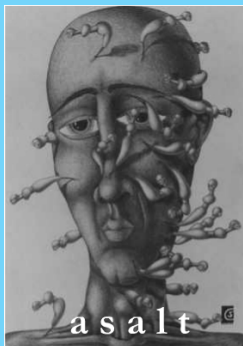
– A înnebunit satul? Sau oi fi înnebunit eu?

Cîștigase Austriacul cu 58,50%.

La buticul cu bere Tuborg, fostul primar Bujdei a tras pe el o supărare grea ca un suman:

– Bre oameni buni, ce-ați făcut, bre? Eu v-aș fi adus tractoare nu chiar noi, dar juri că-s noi. Pe cînd buhaiul ista. . .

– Buhai, buhai, dom' primar. Buhai, buhai, dar fumează trabucuri de doi dolari bucata.

équivalences

Cuprins

Pagina 112 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Mă crezi proastă?

60; 20; 14; 78; 88; 30.

Circumferința taliei; a gleznei; a încheieturii mîinii; a șoldurilor; a pieptului; a gîtului.

Acești parametri fizici ai doamnei Antonia Cupolă erau săptămînal aruncați în joc, la LOTO, de soțul ei, Marco.

El n-avea nici o îndoială că misiunea secretă a numerelor de mai sus era să umple, într-o zi, visteria tinerei sale familii. Era îndrăgostit de numerele ei, numerele lui. Era îndrăgostit de soție.

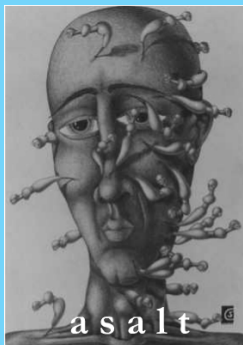
Doamna Cupolă încă mai păstra în ea o concentrație de domnișoară, deși era căsătorită de trei ani (patru, acuși-acuși!). De trei ori pe săptămîină, se străduia plăcut să-și mențină corpul în menghina dimensiunilor avute în momentul cînd el îi ceruse mîna, cu tot cu încheietura de 14 centimetri diametru. Era ferm convinsă că mintea omului născocise sala de gimnastică doar pentru ca ea să nu dezerteze de la parametrii aceia norocoși.

Sîmbătă de sîmbătă, în biroul său de agent comercial de pe Calea Victoriei, Marco își hrănea buletinul LOTO, care-l aștepta izbind din copită.

60; 20; 14; 78; 88; 30.

Simțea cifrele cum i se topesc în gură.

Întotdeauna depunea formularul în timp util, la agenția LOTO cea mai apropiată. Duminică, în fața televizorului, aștepta rezultatele.

équivalences

Cuprins

Pagina 113 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

60; 20; 14; 78; 88; 30.

Dar numerele atât de scumpe lui își amîneau nejustificat apariția la tragerea câștigătoare. Din păcate, constanța acestui ghinion începu să se suprapună peste năzuința tinerei doamne spre un automobil. Un automobil mic și jucăuș, visul oricărei femei cu anumite dimensiuni. Mai e pentru cineva un secret faptul că automobilul este astăzi pentru femei ceea ce a fost, pînă mai ieri, blana de vizon?

Și, cum Marco era prins în așteptarea norocului său (va veni, pe toți zeii că va veni!), dimensiunile multjucate la LOTO ale soției sale coborîră, într-o zi, dintr-un vizon marca Opel.

- Din leafa ta de grefier la tribunal, scumpo?
 - Am strîns cureaua, iubitule! M-au ajutat și părinții.
- După care, dimensiunile ei se contopiră cu ale lui.
- Or fi ajutat-o și părinții?

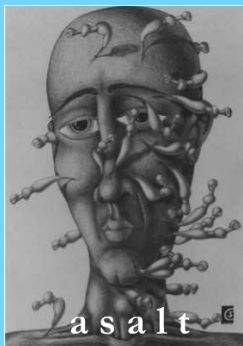
Mintea flămîndă de bărbat tînăr asemenea pomeni de întrebări așteaptă. Sub părul castaniu al lui Marco Cupolă, o bănuială își depunea ouăle:

- Fir-ar să fie, nu cumva?

Să recunoaștem, un mic Opel nu-i mai mult decît un mic Opel, dar nici mai puțin:

- Nu cumva?

60; 20; 14; 78; 88; 30.

équivalences

Cuprins

Pagina 114 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Oare numai sala de gimnastică îi ajută dimensiunile ei divine să nu se abată de la cifrele jucate săptămînal la LOTO?

Nu cumva?

60; 20; 14; 78; 88; 30.

Nici la tragerea asta n-au ieșit.

– Iubito, iar n-au ieșit numerele noastre. Iubito! Unde dracu' ești?

Nu era acasă. În ultimul timp venea tot mai târziu, și Marco remarcă un-nu-știu-ce-nou pe chipul ei. Cui îi cade bine să remarce un-nu-știu-ce-nou pe chipul soției sale?

– Nu cumva?

Mintea flămîndă de bărbat tînăr asemenea pomeni de întrebări așteaptă.

Într-o zi, Marco Cupolă urmări, dintr-un taxi, Opelașul soției sale, și-n altă zi, la fel. De fiecare dată însă, bezeaua ei de mașină se topea în trafic, și bietul om se întorcea acasă cu creierul aluat.

Prea ocupat cu topirile nevastei în trafic, Marco ajunsese, într-o sîmbătă, la agenția LOTO, cu cinci minute prea târziu.

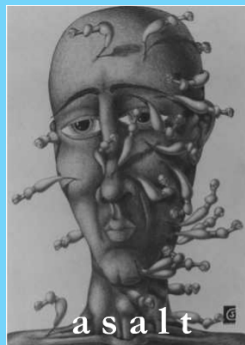
„Închis!“ – mugea prosteste bucata de carton de pe ușă.

În duminica aceea, la tragerea LOTO ieșiră (în sfîrșit!) din urnă mult așteptatele dimensiuni ale soției.

60; 20; 14; 78; 88; 30.

– Curvă! – îi spuse el, cînd ea intră, mult prea îmbujorată, pe ușă.

Și îi arse o palmă.

Frumoasa Antonia Cupolă nu era însă ceea ce numim o piață de desfacere pentru palmele conjugale. Roșie de muțenie, se dezbracă și se măsură în fața lui, hai, chiorăște-te. Dînd în bîlbîială pe dinăuntru, pripitul soț constată că măsurile de acum nu se mai suprapuneau pe cele de mai ieri.

$60 + 1$; $20 + 1$; $14 + 1$; $78 + 1$; $88 + 1$; $30 + 1$.

Așa arătau acum cifrele ei, numai ale ei.

– Să nu mă faci pe mine curvă, auzi? Se bîrfește că, în paralel cu dimensiunile mele, le joci la LOTO și pe ale secretarei primarului. Mă crezi proastă?

– Da!

Se pare că aici Marco greșea puțin.

équivalences

Cuprins

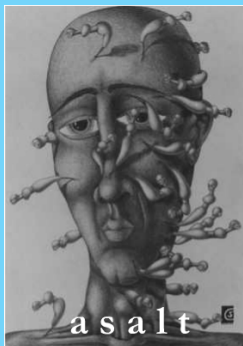
Pagina 115 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 116 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Intelectualii transformă căprioara în piele de șters ochelarii

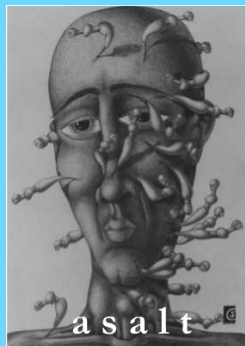
Sînt un mare iubitor al animalelor, ceea ce nu înseamnă că înghit toate poveștile în care coechipierii noștri de regn joacă rolul principal.

Una din puținele istorii zoo căreia, fără să ezit, i-am închinat încrederea, este cea a motănelului birmanez Irimia, aparținînd doamnei Camelia Gabriel, șefa Inspectoratului Județean de Cultură. Pare incredibil, dar birmanezul Irimia nu-i permitea cu nici un chip stăpînei să-l viseze noaptea, oricît îl răsfața ea.

Ulterior, s-a demonstrat că Irimia proceda astfel doar pentru a-și menaja stăpîna, știindu-se că pisica apărută în vis semnifică bîrfe, prefăcătorie și minciuni, iar doamna Gabriel doar de așa ceva n-avea nevoie.

Inteligent și grijuliu animal, nimic de zis! Sînt convins că povestea motănelului ce nu se lăsa visat de stăpînă este sută la sută adevărată. Eu însumi, deși calitățile mele fizice și afective se situează la multe mile marine distanță de ale unui birmanez, nu m-aș lăsa cu una, cu două, visat de doamna Gabriel.

În mai toate poveștile animaliere pe care urechea le-a prezentat spre vămuire sensibilității mele, este slăvită „afectivitatea îngrășată cu inteligență” a suratelor necuvîntătoare. Nu-s din piatră, firește. Mi-am ostentat batista cu lacrimi la auzul lor, dar de crezut, nu le-am crezut.

équivalences

Cuprins

Pagina 117 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Cred însă cu tărie că iubitorii de animale trebuie să asculte și povești sută la sută adevărate, chiar dacă mai puțin spectaculoase. Una dintre ele mă are pe mine într-un rol secundar, deși nu chiar secundar. Dar, mai bine apreciați dumneavoastră.

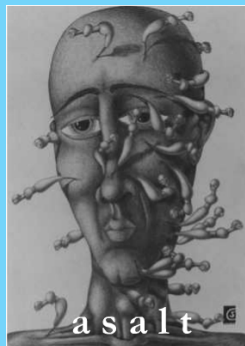
Vă avertizez însă că în cele ce urmează nu e vorba de „afectivitatea îngrășată cu inteligență a animalelor“, ci de instinctul lor de reproducere. Sper să fiu iertat pentru asta.

Prea erau multe țepele din România, parteneri de afaceri dintre cei mai onorabili, la prima vedere, dovedindu-se, la a doua, niște escroci ordinari. Peste tot unde vedeai cu ochii, numai traficanti de clorofilă falsă pentru înverzit dolarii.

De aceea, mister Hang îmi cerea părerea de fiecare dată când firma noastră (adică a lui!) se afla pe punctul de a cădea într-un mariaj financiar. Mister Hang avea încredere în nasul meu, îl găsea foarte priceput la oameni, de unde se vede că el însuși nu se pricepea deloc la oameni. Nu mă pricepeam la oameni, după cum nu mă pricepeam la nutrii, dar ce mai conta. Aveam o slujbă, și-ncă ce slujbă.

În ciuda nepriceperii mele la nutrii și la oameni, nu dădeam greș nicio dată: eram un detector perfect al pețitorilor escroci, care vîneau zestrea candidelor noastre firme. Nu dădusem greș, dar îmi era groază de ziua în care voi da. Norocul meu nu putea să dureze la nesfîrșit.

Într-o dimineață de octombrie, în biroul șefului își aflase cuib impecabilitatea unui ins, oaspete de-al firmei. Era înțolît fără cusur, și nu încăpea

équivalences

Cuprins

Pagina 118 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

îndoială că-și târguise hainele cu tot cu gesturi. A fost de-ajuns să-și agațe de zîmbet două-trei fraze, pentru a mă umili de sus pînă jos. Îl admiram cu invidie. Mă simțeam în preajma lui ca un Dorohoi nimerit la aceeași masă de restaurant cu municipiul Constanța.

– Uite, dragă – mi se adresă mister Hang – ți-l prezint pe mister Iftimie, cunoscut comerciant de produse neconvenționale. Domnia sa ne propune o afacere tulburătoare, zic eu, din punct de vedere financiar și nu numai. Anume, să importe, prin noi, din Coreea, niște sterilete emoționale, ieftine și foarte eficiente.

– Am aici un studiu de piață – completă mister Iftimie – arătînd cu un gest Armani spre un dosar Armani. România este o piață importantă pentru astfel de marfă.

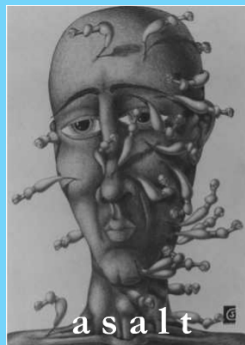
– Se pare că steriletele emoționale pot fi utile oricui, în zilele noastre.

– Pun prinsoare că așa stau lucrurile, am parafat eu.

Nu aveam nici un petec de cunoștință despre steriletele emoționale, ca despre atîtea altele, dar trebuia să zic și eu ceva. Stăteam anesteziat în fața străinului, incapabil să scot de la rece o replică de vinotecă. Îi admiram surdo-mut suplețea trasă pe corp, avînd la extremități gesturile unor mari case de modă, colecția toamnă-iarnă.

Șeful meu poposise în cerul său final, al nouălea, și binecunoscutele gesturi cu fălci ieșeau din sala de fitness. Se pregătea să spună povestea cu motănelul birmanez care nu se lăsa visat de stăpînă, iar eu știam că acesta este prologul obișnuit al semnării contractelor.

Totuși, mister Hang nu se grăbea? Slujba îmi cerea să trag de timp. Ca să-mi alung anestezia, am scos din buzunar o piele veche de căprioară, pentru a-mi șterge parbrizul ochelarilor.

équivalences

Cuprins

Pagina 119 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

În acea clipă, șeful și-a amintit, fără multă tragere de inimă, că sînt detectorul lui de escroci. Ca să-și mascheze nerăbdarea, și-a scos și el pielea de căprioară dintr-un suport, dedicîndu-se activității de lustruire a ochelarilor.

Convins că doar cîntatul imediat în strună poate grăbi semnarea contractului, clientul nostru stilat își închină și el ștergerii ochelarilor un set proaspăt de gesturi, din colecția „Davidoff – Toamna Mileniului Trei“.

În biroul de protocol al firmei „Hang și numai Hang“ se lucra gospodărește. Trei bărbați, aparent întregi la cap, își făceau toaleta ochelarilor, folosind în acest scop trei piei de căprioară și trei seturi de gesturi proaspete.

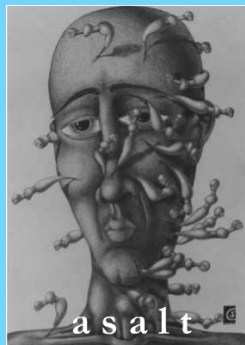
Sărmană căprioară – gîndeam eu – tu ești una singură, doar noi, semenii tăi bipezi, ne împărțim în mai multe categorii: unii te transformăm în cîrnați și obiceiuri de Anul Nou, iar alții – intelectualii, desigur – te întrebuințăm în poeme și la șters ochelarii.

Dacă cineva cu ochi hiperbolic ne-ar fi zărit atunci, ne-ar fi putut confunda cu trei celebrități care fac admiratorilor semne prietenoase de după parbrizul unei limuzine.

Urmarea s-a comprimat într-o pastilă de 10-15 secunde. După ce ne-am făcut lună ochelarii, i-am învelit în cele trei bucăți de piele de căprioară și i-am așezat tustrei pe birou. Odihnindu-se în fața noastră, ochelarii alcătuiau un triunghi isoscel. Ne-am grăbit să-l considerăm al păcii.

Căci, pe cînd distinsul oaspete a introdus iar mîna în desaga plină cu politețe, pentru a netezi calea spre semnarea contractului, ochelarii mei și ai săi s-au repezit nebunește unii la alții, mușcîndu-și reciproc dioptriile.

Ați văzut vreodată parbrizul unei mașini după un accident cumplit? Cam așa arătau ochelarii oaspetelui, în urma impactului năprasnic cu ochelarii mei.

équivalences

Cuprins

Pagina 120 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

larii mei. A fost o izbitură de o violență automobilistică.

N-are rost să adaug că șeful și mister Iftimie și-au uns ochii cu rimelul stupefacției. Cu irisul holbat spre mine, nu-și explicau de ce mi-am ieșit în halul ăsta din fire, de ce am făcut zob ochelarii, de ce? M-am răcorit pe spinarea ochelarilor, la fel cum unii distribuie șuturi cînelui, în locul stăpînului? Ce-am avut cu ochelarii omului?

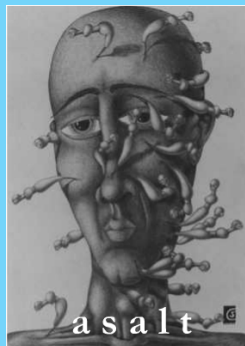
Nici coardele mele vocale nu păreau dispuse să vibreze, avînd în față partitura actelor de șomaj care îmi așteapta strălucita interpretare. Eram distrus.

Și am văzut deodată impecabilitatea luînd-o la vale de pe piscul frumosului nostru partener, mister Iftimie. Roșul își instalează tufele pe fața sa, buzele îi intrară în dinți, gesturile – perfecte cu cinci secunde înainte – îi intrară în circuitul de la Monte Carlo.

Într-o clipă, își înhăță servieta, făcîndu-se nevăzut pe ușă. Am sărit de pe scaun, am pus mîna pe telefon și-am cerut pazei să-l rețină cu orice preț. În schimbul de focuri care a urmat, unul dintre agenții noștri a fost rănit mortal.

Șeful Interpolului mi-a mulțumit personal, a doua zi, pentru că l-am capturat magistral pe escrocul balcanic Madrigal. Iar mister Hang era o colecție de tehnici noi de gudurare pe lingă mine.

– Dragule, atitudinea ta de a-i sparge ochelarii a fost la țanc. Eficiență nemaipomenită! Pe mine, escrocul mă terminase, eram ca o prostancă în ghearele unui fante. Ești foarte priceput la oameni, nu știu ce m-aș face fără tine.

équivalences

Cuprins

Pagina 121 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Priceput, pe naiba! N-aveam nici un merit în tot ce se întâmplase, nici un fel de merit.

Să recapitulăm: cei trei ochelari, înveliți în cele trei piei de căprioară, stăteau, în formă de triunghi, pe birou.

Și-ntr-o secundă de neatenție generală, ochelarii mei și ai escrocului s-au izbit cap în cap, lentilă în lentilă, asistați de ochelarii șefului, care, spre cinstea lor, au rămas neutri acelei sălbatice confruntări a dioptriilor.

Deși iubesc și cunosc animalele, nu mi-am putut explica încă de la început ce se întâmplă. A doua zi, însă, știam explicația.

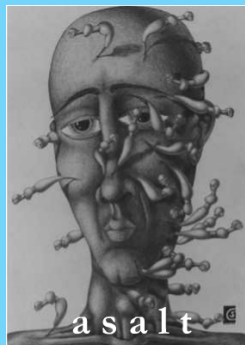
Pielea de căprioară folosită de mine pentru toaleta ochelarilor era, de fapt, piele de cerb, la fel ca și pielea folosită de escrocul internațional. Doar pielea întrebuițată de șef era, propriu-zis, una de căprioară.

După cum vă amintiți, ne aflam în octombrie, perioadă în care cerbii – îndemnați de instinctul de reproducere – se bat cap în cap, sub privirea caprelor, obiectul pasiunii lor războinice. Noi, românii, numim asta *boncăluit*.

Nu mai este un secret că instinctele animalelor sînt păstrate, într-o anumită proporție, de pielea lor. E un lucru știut. Așa se explică de ce pielea de cerb folosită de mine s-a năpustit la pielea de cerb folosită de clientul nostru. În mișcarea lor distructivă una spre cealaltă, pieile au antrenat și ochelarii, fiindcă ochelarii erau înfășurați în piei, precum bine vă amintiți.

La acea cruntă confruntare a ochelarilor înveliți în bucăți de piele de cerb, au asistat ochelarii șefului, înveliți în piele de căprioară. Această piele de căprioară constituia miza duelului de sub ochii noștri stupefiați.

Altfel spus, ochelarii au boncăluit sub ochii noștri, consecință a instinc-

telor cornutelor, cărora noi le folosim – ca niște inconștienți – pielea și nu numai.

Duelul dioptriilor a fost însă interpretat greșit de escrocul din fața noastră. Crezînd că i-am descoperit adevărata identitate, a încercat s-o șteargă. Fără prezența mea de spirit, probabil că ar fi reușit.

Asta-i tot. Trebuie să recunoașteți că povestea pe care ați ascultat-o – chiar dacă păcătuiește prin lipsa spectaculozității – este cu totul și cu totul credibilă. Altfel nici nu v-aș fi spus-o.

équivalences

Cuprins

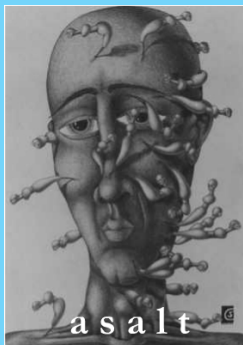
Pagina 122 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 123 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Închide

Virilitate senatorială

PENSIONARUL POVESTITOR: O vezi pe femeia care merge în baston? Se numește Ramona, domnișoara Ramona. Vine de șapte ani în stațiune. O dor nemaipomenit șalele și toate cele.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Săraca femeie, cred că suferă îngrozitor. Of, Doamne, că multă durere mai e pe Pământ.

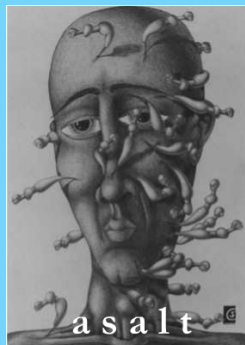
PENSIONARUL POVESTITOR: Acum șapte ani, era frumoasă ca o zână. Abia reușise la Facultatea de Politologie și visul ei era să-și prăpădească fecioria cu un senator. Asta îi era ambiția, la fel cum altele de vîrsta ei visează să-și prăpădească fecioria cu un mare actor, de pildă.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Trăim într-o țară democratică, și orice fătucă își poate prăpădi fecioria cu cine are poftă. Nimeni n-o poate împiedica, nici președintele în exercițiu.

PENSIONARUL POVESTITOR: Ei, președintele! Ramona credea că a-și începe cu un om politic viața trupească poate fi de bun augur pentru ea, studentă la Politologie. Poate că dacă reușea la Zootehnie ar fi preferat un șef de fermă.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Sau un berbec, ha, ha, ha! Mă rog, minte de fată la 19 ani, ce vrei.

PENSIONARUL POVESTITOR: Pe la mijlocul primului semestru, conducerea facultății l-a poftit la o întâlnire cu studenții pe însuși senatorul Ru-

équivalences

Cuprins

Pagina 124 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

janian, ales în Parlament prin voturile minerilor din Valea Jiului. Ramona s-a așezat în primul rând de scaune, simțind că destinul e pe aproape. La finele prelegerii, i-a cerut vorbitorului un autograf. Festivitatea acordării primului autograf s-a desfășurat în apartamentul de hotel al senatorului, un apartament cum ți-ai dori și tu.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Și-apoi?

PENSIONARUL POVESTITOR: Și-apoi... După noaptea de dragoste cu senatorul Rujanian, Ramona a ajuns o epavă. Senatorul Rujanian a desființat-o fizic, precum se vede. Azi își plimbă tineretele într-un toiaș. Uite-o, parcă-i o băbăciune!

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Dar ce i-a făcut stricatul ăla de senator, că la televizor nu pare mușchiulos.

PENSIONARUL POVESTITOR: Nu-i vorbă de mușchi. Lucrurile sînt cu mult mai adînci, căci senatorul nu e om ca mine ori ca dumneata.

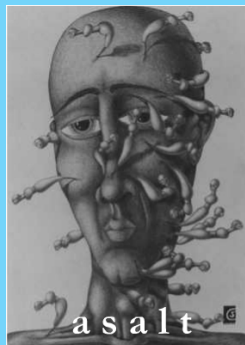
PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Hai, dom'le, că exagerezi! Te pomenești că senatorii sînt niște extratereștri. Niște șmecheri, ascultă-mă, altfel n-ar fi ajuns țara într-un asemenea... .

PENSIONARUL POVESTITOR: Stai, bre omule, că m-ai înțeles greșit! Sînt niște șmecheri, așa-i. Dar, să nu uităm că senatorul înseamnă zeci de mii de oameni care l-au ales democratic. O grămadă de cetățeni care i-au acordat votul. Spre pildă, pe Rujanian l-au votat 52.643 de bărbați și 21.186 de femei.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Asta pricepe orice plod. Ce legătură are cu fata?

PENSIONARUL POVESTITOR: N-are legătură, zici tu?

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: N-are!

équivalences

Cuprins

Pagina 125 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

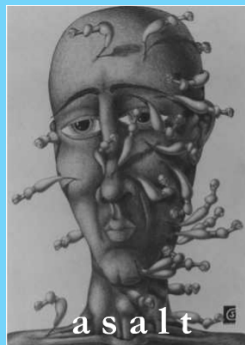
PENSIONARUL POVESTITOR: Află că are. E o deducție cât se poate de simplă. Pe senatorul Rujanian l-au votat 52.643 de bărbați. Rujanian este reprezentantul acestor bărbați, așa-i? Prin urmare, Ramona, fragila Ramona, a făcut dragoste nu cu un singur bărbat, ci cu 52.643. De-aia umblă astăzi în baston.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Pftiu, iaca nu m-a dus mintea la așa deducție simplă. Oare toate amantele de parlamentari umblă în toiag?

PENSIONARUL POVESTITOR: Depinde, de la caz la caz. Una e să te iubești cu unul ales de un electorat de vîrsta a treia, și alta e s-o faci cu reprezentatul unui electorat bărbătos, din Valea Jiului, de pildă. Rujanian, după cum am precizat, a fost ales senator prin voturile minerilor din Valea Jiului. Nu-i de șagă.

PENSIONARUL ASCULTĂTOR: Știi ceva, domnul meu? Pînă astăzi, am disprețuit fătucile oamenilor politici. Regret nespus de mult. Acum îmi dau seama că și ele o duc greu.

PENSIONARUL POVESTITOR: Așa sîntem noi, românii, născuți pentru a suferi.

équivalences

Cuprins

Pagina 126 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

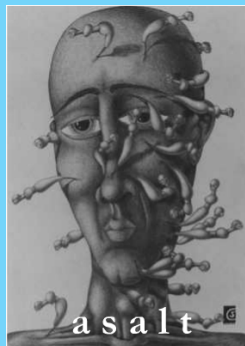
Fost-am cerșetor de duș

Locuiam într-un bloc unde apa caldă trecuse în lumea umbrelor de doi ani, ceea ce nu-i împiedica pe vecinii mei să se înmulțească frenetic. Spre marea-mi surpriză căci, în viziunea mea, actul procreativ este strâns legat de prezența apei calde.

Trebuie spus că apa caldă își secase funcția de reproducere ca o pedeapsă pentru că majoritatea locatarilor nu-și achitaseră cheltuielile de întreținere. Însă, absența lichidă trecuse aproape neobservată. Doar eu mă izbeam de golul din conducte, ajungînd un cerșetor de duș, treapta cea mai de jos pe scara milogilor.

Locuințele din bloc nu erau decît niște garsoniere cu aere de apartamente. Dispuneam de atît de puțin spațiu locativ, încît deseori mi se întîmpla să mă izbesc, din neatenție, de mine însumi. Mai mult ca sigur că restul publicului- locuitor al cubului de cărămizi obișnuia să doarmă pe rafturi, de vreme ce încăpea de minune în spațiu. Dimineța, îmi priveam vecinii părăsindu-și garsonierele în stoluri: ieșirea lor la aer îmi amintește și acum gagul din filmele mute, cînd zeci de inși ies interminabil dintr-o limuzină, nu foarte încăpătoare.

Misiunea copiilor pe Pămînt este să înfrumusețeze viața celorlați; misiunea fiecărui nou-născut din blocul meu era s-o urîțească pe-a mea. De

équivalences

Cuprins

Pagina 127 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

obicei, mititeii întrebuințează nopțile în scopuri somnifere; mititeii din blocul meu erau atât de organizați, încît își repartizau țipetele pe schimburi. Lucrau în ture. Principala lor misiune pe Pămînt era să-mi facă viața inutilizabilă.

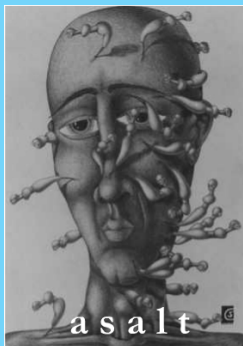
Iar părinții, în atenta lor generozitate, nu se ocupau doar de educația copiilor personali, ci și de a mea. O atenție deosebită acordau educației mele muzicale, considerată de ei drept nesatisfăcătoare, după o serie de prospecțiuni atente.

Astfel, își dedicau întreaga ființă pregătirii mele în spiritul muzicii „techno“, singura nemuritoare de la creațiile totuși demodatului Beethoven încoace. Prin difuzoarele ce-și căscau gurile precum lei în cartierele Africii, am ajuns să cunosc toate noile succese muzicale, și să le urăsc deopotrivă. Le cunoșteam pe dinafară, le cunoșteam pe dinăuntru.

Pe dinafară și pe dinăuntru.

Așa am luat decizia să-mi părăsesc garsoniera. Un prieten avea o cameră disponibilă în vastul și liniștitul său apartament:

– Pune-ți canapeaua și biroul într-o bocceluță, apoi vino la mine. Vecinii tăi vor face curînd o epavă din tine. Se poate așa ceva, tu să cerșești dușuri? Ca să nu mai vorbesc de gălăgie. În zona unde locuiesc eu, nici păsărelele nu ciripesc neîntrebate. Hai, nu mai sta pe gînduri!

Pentru a-mi pune în practică evadarea, am apelat la cea mai titrată echipă de muncitori aflată în circulație. Muncitorii aveau în frunte un maistru, care avea în frunte o bască. Dar ce bască!

Direct crescută din cap, o dată cu părul. O Ikebana din păr.

Imediat ce-a rostit primele fraze, mi-am dat seama că maistrul se ridica la înălțimea băștii sale:

– Pare-mi-se că matala intenționați să mutați de-acilea ceva mobilă.

– Da, domnule maistru, am răspuns eu. Vreau să mut biroul și mai vedem noi ce. Vreau să mă retrag, pentru un timp, într-un bloc liniștit. Un prieten îmi oferă o cameră. . .

– În cazul ăsta, garsoniera va rămîne goală-goluță?

– Da, va rămîne nelocuită.

– Aha! Ciudat, tare ciudat. Nu vă înțeleg, nu vă înțeleg deloc, dacă-mi permiteți. Nu vă înțeleg nici în ruptul capului.

Ce nu-nțelegea acest maistru, care-și scărpină, cu neliniștea mîinii, Ikebana din cap?

– Dragul meu, uitați ce vă sfătuiesc. Mutați-vă cu tot cu garsonieră. De ce să mutați doar mobila? Luați garsoniera cu totul, de ce să faceți lucrurile pe jumătate? Vă văd om serios.

Ce să faaac? Maistrul avea o Ikebana și în cutia craniană?

– Este posibil așa ceva, domnule maistru?

– Dar matala pe ce lume trăiești? Cred și eu că este posibil, dacă între oameni există înțelegere. Doar atîta bai este, că vă costă dublu. Bateți palma? Ei, atunci, să fie într-un ceas bun. Haideti la treabă, bre băieți, că-i Soarele departe pe cer!

équivalences

Cuprins

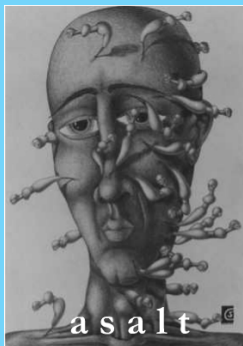
Pagina 128 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Prin urmare, nu m-am mai mutat în camera generos oferită de prietenul meu, ci mi-am urnit garsoniera cu totul din bloc.

Maistrul cu Ikebana în cap mi-a găsit un bloc liniștit, împăcat, select chiar, în care să locuiesc. Din bloc lipsea o locuință cu exact dimensiunile garsonierei mele. Echipa de muncitori a scuipat în palme și a înfipt garsoniera mea în locul disponibil, umplînd gaura, întregind blocul.

Tot maistrul cu Ikebana capilară mi-a deslușit misterul garsonierei lipsă:

– A fost o chestie a-ntîia, pe onoarea mea c-a fost. Un băiat cu ceva carte – așa, ca matale – a emigrat în Slovenia, și eu i-am spus cum ți-am zis și matale: ia-ți, dom'le, și garsoniera, că pe-acolo nu se știe peste ce dai. Ia-ți garsoniera cu totul, să ai unde pune noaptea capul. El a zis, de acord, și eu cu băieții am cărat garsoniera pînă la graniță. Peste graniță n-am putut, că n-aveam pașapoarte.

– Păcat, Slovenia merită vizitată!

– Cu asta-s de acord. Să fi văzut însă ce fățălie a făcut vameșul, cînd am ajuns la graniță cu cogeamite garsoniera la noi. Transpira cu trei rînduri de piele pe el, pentru că nu găsea articolul „garsonieră” trecut în nomenclatorul de produse pentru vămuire. Ți se rupea inima, uitîndu-te la el cum se frășuia pentru că nu putea pune taxe vamale pe garsonieră. Asuda și zicea întruna:

– Domnule, ce scăpare, ce scăpare! Uite-așa nu pot să percep taxe vamale. Să știți că în Ministerul Finanțelor lucrează niște incapabili, ca să nu le zic tîntălăi. Cum să nu treacă, domnule, „garsonieră” între produsele

équivalences

Cuprins

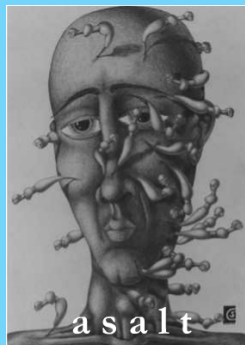
Pagina 129 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

équivalences

Cuprins

Pagina 130 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

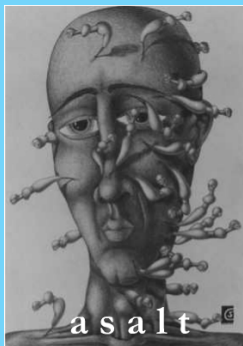
pentru vămuire? Doar nu le cădea mâna. Unde mergeți, în Slovenia? Ei, ce mai, drum bun spre lumea liberă! Tot mai mulți români aleg Slovenia. Domnule, ce scăpare, ce scăpare!

Simțeam în mine o lacrimă de romanță. Uite-așa ne pleacă în Vest nu numai floarea inteligenței, ci și floarea apartamentelor.

Foarte curînd s-a dovedit că noul meu bloc e chiar luxos. Curge în permanență apă caldă, și nu mai sînt un cerșetor de duș, ceea ce-mi creează un important confort psihic.

Noii mei vecini sînt oameni civilizați și își doresc la disperare copii, dar în zadar. Nu-i așa simplu, ce credeți. Își vînd tot din casă – de la bibelouri la lingouri – pentru a-și drege funcția de reproducere, dar în zadar.

Să fiu sincer, nu mi-este milă de bibelouri și lingouri. Dar păcat de apa caldă irosită, pe cuvîntul meu.

équivalences

Cuprins

Pagina 131 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Fiecare cu secundele lui

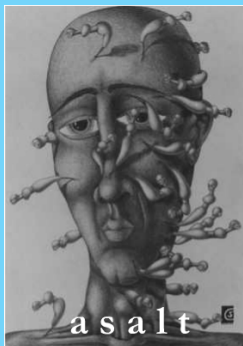
Mi-a ordonat, acum cîteva zile, prietenul meu francez Alphonse Marchais:

– Du-mă într-o vîjîială prin crîşmele oraşului!

Trebuia să mă supun: francezul nostru, stăpînul nostru.

La miezul nopţii, în crama din „Muzeul Literaturii“, costumul nostru intelectual era bine descheiat la principalii nasturi, Alphonse vădind un apetit nebănuit de a turna în el *Cotnari* înnobilat cu povestiri de cîrciumă, povestiri care-nseamnă, pentru calitatea băuturii, mai mult decît lemnul butoiului, par exemple.

Noaptea împlinise două ore, cînd vinul băut ne-a dat o izbă regretabilă spre masa medicului ginecolog Vlad Gheorghiţă. Nici bine n-am făcut prezentările, că medicul ne-a oprit beţia cu o poveste ginecologică de la sat. O poveste ginecologică rurală.

équivalences

Cuprins

Pagina 132 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Astă iarnă, pe o țărancă din comuna Dagîța, județul Iași, au apucat-o, în miez de noapte, durerile facerii. Fiind singură acasă – bărbatul ei, Vasilică, făcea oleacă de pușcărie – grăvida a luat, tîrîș-grăpiș, calea dispensarului. Deasupra satului își instalase cortul un ger dintr-o bucată.

Amărîta n-a mai apucat să ajungă la dispensar. S-a prăbușit grămadă, în mijlocul uliței.

Nu-i greu de ghicit ce soartă ar fi așteptat-o, dacă pe-acolo n-avea drum un țăran, care a-nțeles pe loc grozăvia din fața lui. Fără să stea pe gînduri, omul și-a dezbrăcat șuba, potrivit-o cu grijă sub femeie.

În următoarele minute, țăranca a născut pe șubă, în vreme ce țăranul – întors sfios cu spatele – și-a tras sufletul printr-o țigară fără filtru, o ținea pentru dimineață, la cafea, dar a fumat-o.

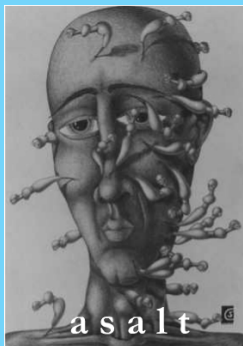
Nașterea s-a petrecut fără evenimente deosebite.

Se-nțelege că șuba țăranului milos n-a mai putut fi îmbrăcată. Și sînt în stare să pun rămășag: pe bietul om nu îl aștepta acasă o garderobă de șube, dacă mă pot astfel exprima.

Am tăcut tustrei. Povești de genul ăsta ori îți opresc beția, ori ți-o indexează. Pe a noastră a oprit-o.

N-am priceput ce anume din expresia mea l-a mînat pe ginecologul-povestitor să îndrepte asupra-mi o ghiulea de trei tone:

– Dar tu, tu ți-ai fi dezbrăcat șuba ori paltonul marca Versace, în situația respectivă? Răspunde!

équivalences

Cuprins

Pagina 133 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

M-am gândit cinci secunde:

– Da, cred că da. Sigur că da! Cum să nu!

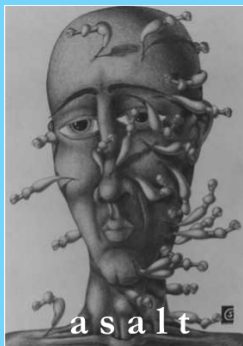
Ginecologul Vlad Gheorghiuță a zîmbit nesuferit, de la etaj.

Știam de ce zîmbea.

L-am umflat pe Alphonse de-o aripă. În cinci secunde, eram în stradă. Beția din noi tăcea, înfricoșată, ca pe o uliță pustie din comuna Dagîța, într-o noapte cu ger dintr-o bucată.

ALPHONSE: Știu de ce te-ai întristat. Ți-a fost rușine pentru cele cinci secunde de gândire. Cele cinci secunde de ezitare, înainte de a răspunde la întrebarea ginecologului. Nu fi necăjit pentru secunde tale. Află că și mie mi-a fost rușine pentru secunde mele de ezitare. Și au fost tot cinci.

EU: Știu, prietene, știu. Nu-i totuna, însă, află că nu-i totuna. Secunde tale au fost franțuzești.

équivalences

Cuprins

Pagina 134 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Discurs în Parlament

Românca Lavinia Cotor a făcut dragoste pe litoralul grecesc și a născut un copil care plînge și suspină ca marea.

Românca Viorica Ilea a făcut dragoste pe Muntele Ceahlău și a născut un copil care tace ca Vîrful Toaca.

Românca Mirela Vals a făcut dragoste pe malul rîului Nil și a născut un copil cu năravuri de crocodil.

Românca Alina Vifor a făcut dragoste la poalele Statuii Libertății și a născut un copil care vorbește cu un supărător accent de New York.

Românca Gina Cosmovici a făcut dragoste în Turnul din Pisa și a născut un copil poreclit „Ghebosul“.

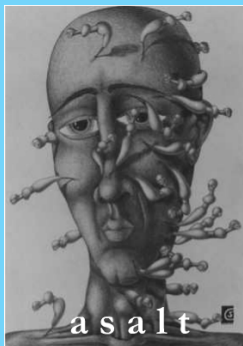
Românca Mona Tic a făcut dragoste la Veneția și a născut un copil care se joacă seara prin canale.

Românca Magda Ivan a făcut dragoste lîngă o piramidă egipteană și a născut un copil surdo-mut.

Românca Gabriela Sacagiu a făcut dragoste în Sahara și, opțiunea ei, n-a rămas gravidă.

Permiteți-mi, vă rog, doamnelor și domnilor, să remarc avîntul nemai-pomenit al industriei de turism din țara noastră.

Vă mulțumesc!

équivalences

Cuprins

Pagina 135 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Ce-o fi vrut Dumnezeu să spună cu asta?

Romeo Vad a fost tare fericit când soția sa a născut tripleți:

– Mai bine doi în plus, decît doi în minus! – a cugetat el, înmînîndu-i triplei mame un buchet uriaș de trandafiri.

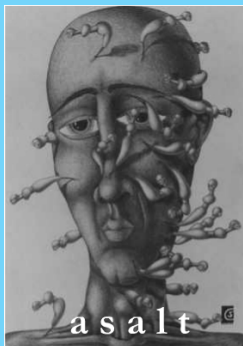
La scurt timp, tînărul tată a constatat împietrit că cei trei copii încep a gînguri, apoi a vorbi în trei limbi diferite. Unul o rupea în rusă, altul în olandeză, iar al treilea în spaniolă.

Locuința familiei Vad ajunsese un turn Babel în scutece:

– Ce-o fi vrut Dumnezeu să spună cu asta? – se frămînta uneori tatăl, privindu-și curios nevasta.

Tripla mămică se simțea oarecum cu musca pe căciulă, deoarece căzuse anterior în ispită cu un poliglot de renume, conferențiar la Universitate.

Și rămăsese însărcinată. Copiii erau fructele iubirii sale cu poliglotul, după cum simțise încă din Maternitate. În maternități, femeile simt cu precizie de două zecimale anumite lucruri.

Ceva tot nu ieșea, însă, la socoteală, deoarece poliglotul (tată ilegitim) cunoștea toate limbile Europei, mai puțin rusa, olandeza și spaniola, din care nu rupea o boabă.

– Ce-o fi vrut Dumnezeu să spună cu asta? – fu rîndul nefericitei mame să se frămînte.

Doar poliglotul dormea dus în garsonica lui închiriată, visînd la o casă plină de copii.

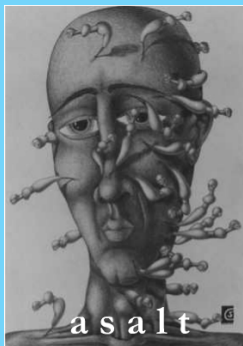
Pagina 136 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 137 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Beleaua neinspiratului Cupidon

Într-o noapte, pe cînd mă bucuram că respir același aer cu mine însumi, am auzit bătăi disperate în ușă. Am deschis fără nici o tragere de inimă. Într-o șchioapă de secundă, un specimen incredibil mi s-a strecurat în cameră.

Părea un copil cu fața măcinată de riduri. Era plin de sînge și tremura tot. Am încercat să-l încurajez, bătîndu-l pe spate, gest care i-a smuls un răcnet extraterestru. Abia atunci am remarcat că în spate avea două aripi, ambele frînte. Dumnezeu, nu cumva la ușa mea bătuse însuși Cupidon, zeul iubirii, aflat la ananghie?

CUPIDON: Nu mă mai studia, sînt Cupidon! Ce, n-ai mai văzut zei? Te implor, ascunde-mă undeva! Un batalion de femei este pe urmele mele.

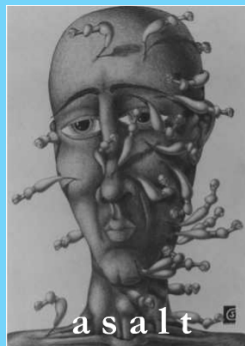
EU: O.K., casa mea este și a ta. Frățioare, tare te-au mai scărmanat! Ți-au rupt și arcul, obiectul muncii tale. Se vede mîna de femeie.

CUPIDON: Săgețile mi le-au făcut ferfeniță. Femeile voastre sînt de o cruzime nemaîntîlnită, dă-mi voie să-ți spun.

EU: Trebuie să le fi făcut tu ceva, de le-ai stîrnit mînia.

CUPIDON: Le-am făcut un bine și uite care mi-e mulțumirea.

EU: Un pahar de bere cred că n-o să-ți strice. Hai, dă-l pe gît! Dacă îți anunțai vizita, cumpăram cîteva sticle de ambrozie. Hai, noroc! Acum, povestește.

équivalences

Cuprins

Pagina 138 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

CUPIDON: Mulțumesc, e rece. Află că eu am cerut să vin cu slujba în România, pentru că româncele sînt de-o frumusețe care dă peste cap aparatele noastre de măsură.

EU: Da, frumusețea feminină e una dintre bogățiile noastre naturale, alături de păduri și ape minerale.

CUPIDON: Prin Evul Mediu, contesele mergeau la teatru însoțite de maimuțele, pentru a sublinia frumusețea, prin contrast. Află că celelalte femei sînt niște maimuțele, în comparație cu româncele.

EU: Frate Cupidon, ești un creator de imagini. Nu te-a tentat niciodată industria reclamei? Ai talent la cuvinte, știi să le potrivești.

CUPIDON: Trebuia să am și eu talent la ceva. Un lucru nu mi-a plăcut în țara voastră. Pe cele mai frumoase femei le-am văzut la toarta unor tipi dizgrațioși.

EU: Dizgrațioși, dar putrezi la portofel. Pe femei, sărăcia le mîină spre Mercedes-uri. Ce vrei, au de întreținut un stomac. Un stomac e la fel de greu de întreținut ca o conștiință, știi bine.

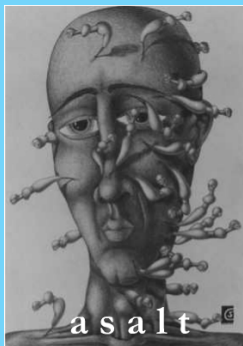
CUPIDON: Asta nu mă privește. Eu sînt un estetic, și retina îmi e jig-nită. Nu pot suporta ca fetele superbe să încapă în laba unor inși buboși, crăcănați, burtoși. . .

EU: . . . însă fermecători la portofel. Banii sînt cel mai eficace afrodisiac, tinere, Zeul dragostei ar trebui să știe asta. Portofelul. . .

CUPIDON: Ce îi tot dai înainte cu portofelul? Doar nu se poate face dragoste cu un portofel, orice mi-ai spune tu. Auzi, fete superbe pe mîna unor. . . Misiunea mea pe Pămînt este să repar astfel de anomalii.

EU: Anomalii, în viziunea ta. Noi nu vedem nimic nefiresc.

CUPIDON: Tacă-ți fleanca! Prin urmare, mi-am pus săgețile la treabă și

équivalences

Cuprins

Pagina 139 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

le-am îndrăgostit pe tipele super de niște tipi super. Într-o săptămână am realizat 7.735 de îndrăgostiri.

EU: 7.735! E o cifră, recunosc.

CUPIDON: Și acum, poftim care mi-e mulțumirea: femeile vor să mă linșeze.

EU: După cum bag de seamă, ai căutat-o cu lumânarea. Or să te ucidă cu tocurile lor cui, or să facă tocăniță de ciuperci din aripile tale. Nu trebuia să te bagi în treaba asta, frate Cupidon. Dragostea nu mai face azi nici două parale. Ți-a sunat ceasul, I'm sorry.

CUPIDON: Tu nu-nțelegei că mi-am făcut doar meseria? În Polonia și Ungaria lumea mă aclamă pe stradă, iar cosmeticienele îmi coafează penele gratis. În Franța nu există dineu la care să nu fiu invitat. În Argentina...

EU: România este România, tinere, iar fetele n-au trebuință de îndrăgosteala servită de tine. Poftim ispravă, le-ai îndrăgostit pe fetele frumoase de niște bărbați frumoși, dar urîți la portofel. Cretinule! Marș acum și le dezdrăgostește!

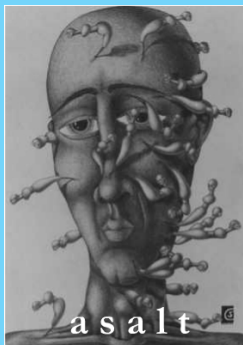
CUPIDON: Nu mă pricep la dezdrăgostiri, aici e buba. Eu sînt expertul numărul unul în îndrăgostiri.

În acea clipă, din stradă s-a auzit clocotul unei mulțimi furioase. Am privit pe geam. O armată de femei agita în aer umbrele, pantofi cu tocul cui, gene false, epilatoare.

MULȚIMEA: Ieși, mișelule, să-ți vezi îndrăgostitele! Fîlfiie-ți aripile, firai al dracului! Îți arătăm noi dragoste, derbedeule!

Îngrozit, Cupidon mi-a sărit în brațe. Pe față, numărul ridurilor i se triplase. Murea de frică.

Fără să ezit, am mers la geam și l-am aruncat în mijlocul mulțimii.

Apoi, am revenit la treburile mele.

équivalences

Cuprins

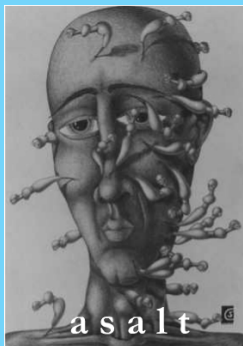
Pagina 140 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 141 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Mă trag dintr-o caricatură

Eram student în primul an, când am aflat, pe pielea mea, ce forță are presa.

– Vă rog să prezentați buletinul de identitate. Vedeți p-aci vreo trecere de pietoni? Răspundeți! Poate că-s eu chior, fudul de-un ochi sau poate de amîndoi. Ăăă?

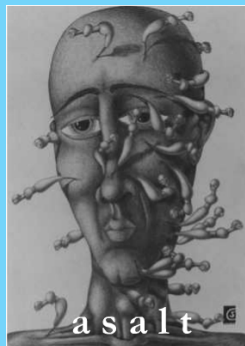
– Mă grăbeam, domnule plutonier-major, iertați-mă, vă rog din suflet. Am luat azi leafa, știți, și mă grăbesc acasă, la familie. Așa mă grăbesc eu, dar numai în zi de salariu. N-am văzut pe unde traversez, aveți cuvîntul meu.

– Așa s-a grăbit și bunicul, Dumnezeu să-l ierte, s-a grăbit pe front, săracul. Pe viitor o să traversați corect, aveți cuvîntul meu de subofițer. Dac-ați luat leafa, vă puteți permite o mică amendă, nu-i așa?

– Nu-mi faceți asta, domnule polițist, vă promit că n-o să se repete. Ăăă... nu m-ați putea ierta, știți, la mine fiecare leuț e socotit... știți...

– Hai, dom'le, că te văd cogeamite omul, nu ți-e rușine la obraz să umbli cu miloaga? Unde-ar ajunge țara asta, dacă toți s-ar milogi?

Tata o încurcase rău de tot. Scoase portofelul din geantă și numără, tremurînd, banii de amendă, sperînd într-o grațiere de ultim moment. Portofelul mirosea duios a mușchi țigănesc, în zi de leafă tata ne cinstea cu mușchi țigănesc, era simbolul micii sale reușite în viață. Traversase strada

équivalences

Cuprins

Pagina 142 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

prin loc nemarcat și amenda făcea cît un alt baton de mușchi, în magazin ezitase pînă în ultimul moment, să-l cumpere, să nu-l cumpere, pînă la urmă nu l-a cumpărat, nu reușise atît de mult în viață ca să-și permită două batoane de mușchi țigănesc în zi de leafă.

Tata își împrăștie oftatul asupra chitanțierului din mîna polițistului, important om, e bine să fii plutonier și să-ți împarți importanța sub formă de amenzi, alt gust are aerul pentru respirat.

Acasă, tata nu scoase o vorbuliță, avea pe conștiință un mușchi țigănesc, mesteca, dar nu era mestecatul lui. Tăceam și noi, parcă ce mai era de spus, mestecînd fără vlagă simbolul reușitei lui tata în viață, de care aveam parte de două ori pe lună, avans și lichidare, mestecam, dar nu era mestecatul nostru, din ziua aceea am început să urăsc plutonierii acestei lumi, cred că din ziua aceea.

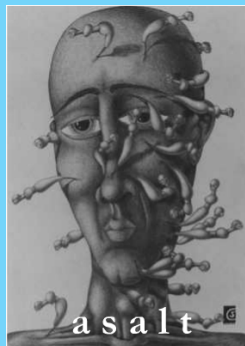
Tata, cîtă naivitate, a crezut că scăpase doar cu amenda, ce puțin se pricepea la plutonieri, peste cîteva zile o caricatură barbară avea să-i apară la gazeta de stradă a Poliției, din centrul orașului, meridianul zero urban.

Îmi aduc aminte că aveam întîlnire cu o fată de la Franceză-Engleză, țineam ca prostul un trandafir în mînă și o cărare în păr, unul din primii mei trandafiri, una din primele mele cărări, ea și-a apropiat radiațiile, avea ca purtător de cuvînt una din primele guri ironic-feminine care mi-au fost hărăzite de-a lungul vieții, cîte or fi fost, de la o vreme am încetat să le număr.

– Scumpule, ce bine-mi pare că te văd, deși sînt puțin supărată pe tine! De ce nu mi-ai spus că ai un tată celebru? Trebuie să aflu de la alții?

Spinii trandafirului își înfipseră unghiile în carnea mea.

I-am plantat floarea, fără spini, în mînă, era totuși floarea ei, și-am luat-

équivalences

Cuprins

Pagina 143 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

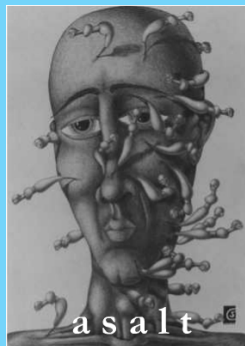
leșire

o la fugă, fărimîțîndu-mi cărarea din păr, izbindu-mă de trecători, sărindu-mi din buzunar cheile garsonierei unde, noaptea, eu și fata, oprindu-mă în fața caricaturii tatei, cîtă lume trecea pe-acolo, era meridianul zero al orașului, Doamne sfinte, cîtă lume, unii oprindu-se la afșier, rîzînd de tata, rîzînd de mine, rîzînd de urmașii mei, de urmașii urmașilor mei, rîzînd.

Caricatura era construită dintr-o răutate întîlnită doar la anumiți copii, atunci cînd aplică porecle colegilor de joacă.

Pe scurt, tata apărea traversînd neregulamentar strada pe doi pantofi corioați la vîrf, de exagerați ce erau, cu pantalonii prea scurți, peticiți stîngaci pe-un crac, legătura dintre încălțăminte și pantofi fiind niște șosete de-un verde-icter, culoarea care place chirurgilor, cămașa suflecată dezvăluind o cantitate iresponsabilă de păr – nimeni din neamul meu n-a avut și nu va avea atîta păr – din sacoșa purtată într-o mîină păroasă, două găini și-o rață se familiarizau cu freamătul orașului, o bască de lăcătuș – cum n-a avut și nu va avea nimeni din neamul meu – asigura etajul superior al unei expresii tîmpe – cum n-a avut și nu va avea nimeni din neamul meu – și-n jur, mașinile claxonîndu-și furia, evitîndu-l în ultima clipă pe părosul de tata, inconștientul de tata, așteptat pe trotuar de un polițist tînăr și chipeș, cu mimica și uniforma impecabile, ați remarcat ce bine ies polițiștii în caricaturile realizate de alți polițiști, tone de minciună într-o singură caricatură, și dedesubt: numele tatei, numele meu, și crima de care se făcuse el vinovat, atît de rușine îmi era, numele tatei-numele meu, numele meu-numele tatei, tone de minciună într-o singură caricatură.

Vreme de zece zile, am îndurat cum m-am priceput ironiile cunoscuților, rezistam, dar aveam nevoie de întăriri, de unde însă întăriri, restul familiei nu știa nimic, părinții mei n-aveau prieteni, cine să-i ia în tărbacă, asta-i

équivalences

Cuprins

Pagina 144 din 176

Înapoi

Întregul ecran

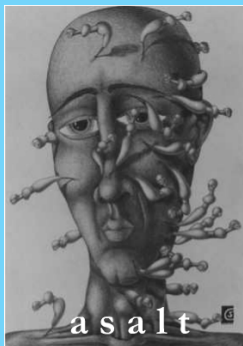
Închide

leșire

misiunea istorică a prietenilor, frate-meu încă puștea, avea 14 ani, colegii lui se instruiău într-ale voyeurismului pe strămoșii Internetului, n-aveau timp de plimbări prin greenwich-ul orașului, să se caște la gazetele de stradă ale Poliției, gazetele de trotuar ale Poliției, așteptam să se scurgă o lună, două, cînd – socoteam eu – caricatura altui infractor o va acoperi pe cea a tatei, hello, l-am văzut azi pe taică-tu, era pe prima pagină a unei gazete, ha, ha! – sper că nu te superi – cum să mă supăr pentru atîta lucru, nu mă cunoști, știu că tata își mai caută treabă pe prima pagină a unei gazete, prima și ultima pagină, o gazetă unipaginată, ha, ha! – ca orice om normal apreciam glumele răutăcioase doar cînd se adresau altora, încă rezistam, dar aveam nevoie de întăriri.

Era timpul s-o recunosc: o gazetă într-un singur exemplar făcuse din mine o zdreanță exemplară, asta-i forța presei, o aflam pe propria-mi piele, pielea tatei, pe care nu l-ar fi chinuit, bag mîna în foc, atît cît mă chinuia pe mine, și într-o seară, frate-meu plîngînd în baie, o Dana – care conținea și-un procent semnificativ de Anca – îl întrebasese, nu știu cum, ce-i taică-tu, mă Cristi, și-o pramatie de adolescentă răspunzînd în locul lui, taică-su e de profesie caricatură, la fel cum Cuza e de profesie universitate, iar Carol Întîiul – bulevard, și toți rîzînd, inclusiv fata, toți rîzînd.

M-am înșurubat într-un trening, în zece minute am fost una cu greenwich-ul orașului, izbind cu pumnul în geamul afișierului criminal, smulgînd caricatura, barbaria de caricatură, 20 de secunde a durat acțiunea, fugind cu doi plutonieri pe urmele mele, stai, stai că trag, nu s-a născut încă plutonierul în stare să mă prindă, chiar și cu glonțul, alergam pe patru picioare, ale mele și ale fratelui meu – pe cele ale urmașilor noștri nu le mai puneam la socoteală – ajuns acasă abia respirînd, și noi doi, fiii legali

équivalences

Cuprins

Pagina 145 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ai unei caricaturi – incendiind cu lăcomie hîrtia gazetei de trotuar, la fel cum l-am fi incendiat pe autorul-casap, fără să ne pese de consecințe, mulți ucigași se plimbă liber, prea mulți, totuși, orice s-ar zice.

A durat destul pînă cînd cunoștințele mele au uitat că provin dintr-o caricatură, a durat mult, dar în cele din urmă au uitat.

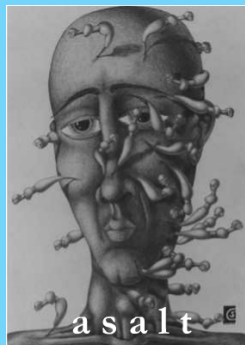
Mie, însă, mi-a rămas pentru vecie o pată de igrasie aici, unde port sufletul, oricît aş ascunde-o, tot se vede.

Au apărut, de atunci, în presă, destule caricaturi, reprezentîndu-mă – în mii de exemplare – mai mult sau mai puțin răutăcios, mai mult, drept să fiu. Nici una nu m-a durut precum caricatura tatei, apărută într-un singur exemplar.

Au apărut, de atunci, prin presă, la adresa mea, verzi și uscate – în mii de exemplare – mai mult uscate, drept să fiu. Nici un cuvînt nu m-a durut precum numele tatei, scris într-un singur exemplar, sub caricatură.

Sînt, oare, un ranchiunos? Fiindcă, ori de cîte ori am ocazia, prin tabletele pe care le semnez în presă, mă iau de viața polițiștilor, adesea ca boala de omul sănătos, recunosc, zicîndu-mi, asta-i pentru tata, ticăloșilor, asta-i pentru tata.

Niciodată, însă, eu și Poliția nu vom fi chit.

équivalences

Cuprins

Pagina 146 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Am tastat-o pe bunica

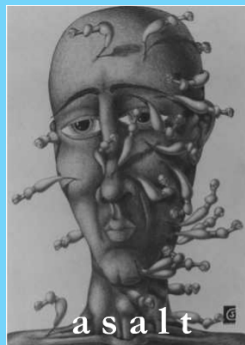
Pipăiam în buzunarul hainei rezultatele analizelor medicale, la fel cum studentele din anul întâi la „Textile“ pipăie rezultatele pozitive ale testelor de sarcină.

Noaptea își încălțase întunericul ca pe o pereche de cizme cu toc înalt. Țigara căska, fumegînd în colțul gurii mele. După cum decretau analizele medicale, nu multe țigări urmau să mă însoțească pe calea puținului meu viitor.

Mi-am apropiat ochiul de luneta din balcon. Pe cer, cîteva stele făceau coadă, privind înfricoșate spre Pămîntul unde urmau să cadă. Mi s-o fi părut, oare? Nu, nicidecum. Pe una din stele era scris cu majuscule numele meu.

De două-trei luni mă dureau toate cele. Răul trupului meu stătea cuantificat, aproape ilizibil, pe hîrtia din buzunar. „VSH“, „Glicemie“, „Tensiune arterială“, cu toate fraternizaseră împotriva mea, dușmanul lor comun. Micul viitor care mă mai aștepta urma să-l parcurg într-un marș forțat de regimuri alimentare și alte interdicții stricte.

Eram bolnav de moarte. Nu-mi plăceau deloc înmormîntările și, iată, fără ca nimeni să mă-ntrebe, urma să asist la propria-mi înmormîntare. Îmi simțeam viața ca pe un ciorap neînsuflețit de damă.

équivalences

Cuprins

Pagina 147 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Analizele medicale fraternizaseră în cruce pe certificatul medical. Păcat, medicul era un delicat. Făcuse risipă de politețe când pixul său secretase nemiloasa sentință pe omoplații imaculați ai hîrtiei.

Din Cer, stelele se rostogoleau pe Pămînt mult mai anevoie decît prevede Religia.

Am introdus în aparatul video caseta cu sfaturile destinate mie de bunica, înainte ca sărmana să așeze mîinile pe piept. Blîndețea bunicii nu era întrecută decît de înțelepciunea ei.

Am tastat-o pe bunica și-am derulat-o pînă la secvențele despre medicină:

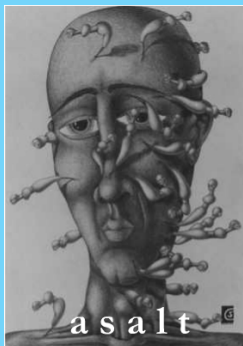
– În primul rînd, dragul bunicii, nu uita că la doctor nu se merge cu mîna goală. Este regula sfîntă a sănătății, prima regulă. Respectînd-o cu smerenie a ajuns bunicul tău la 103 ani, iar eu mă voi opri curînd la 99, poate 100.

Eh, da! Bunica nu mai era la curent cu noile prefaceri din domeniul sanitar. Îmbătrînise post-mortem bunica.

– Bine, bunico, dar cabinetul la care-am fost este unul particular, medicii de-acolo sînt mulțumiți că mă au de mușteriu, ar fi și penibil să mă prezint cu cine știe ce cadou. Zău, bunico, vremurile s-au schimbat, regret nespus că din Cer nu se vede. Și-n plus, analizele medicale reprezintă ceva tehnic, acolo vorbesc aparatele. Zău, bunico...

– La doctor nu se merge cu mîna goală. Este regula...

Bunica știa una și bună.

Totuși, a trebuit să admit că rolul milenar al bunicilor este să ne bage în cap – chiar și post-mortem – învățămintele lor. Iar datoria sfântă a fiecăruia dintre noi e să ținem seama de ele.

Anemiatic, hăituit de stomac și încolțit de ficat, mi-am tîrît, peste cîteva zile, bolile spre acel cabinet medical, ca să-mi refac analizele. Poate, cine știe, cu puțin noroc...

Am nimerit peste același medic serviabil. Ori bolile îmi penalizaseră trăsăturile, ori medicului îi treceau prin mîină sute de mușterii albe mine. Cert este că nu m-a recunoscut.

Am așteptat să-mi vină rîndul, cu inconfundabila cumințenie pe care ți-o dă boala. Numai că eu, purtînd în mine atîtea boli, ieșeam în evidență printr-un cumul de cumințenii. Nu eram un bolnav oarecare.

De îndată ce mi-am introdus bolile în cabinet, i-am și întins medicului cadoul pregătit pentru el. Era o mică atenție – un generator de complimente japonez marca „Prelude 197” – întrebuințat de bărbați atunci cînd – aflîndu-se în compania unei femei – rămîn în pană de inspirație.

Un aparat în miniatură, nu mai mare decît o cutie de chibrituri. Un aparat foarte îndemînos, primit de mine în dar de la un cetățean canadian pe nume Popescu. Ba nu, mint, de la un cetățean australian pe nume Ionescu.

Nu mi-a părut rău că mă despart de aparatul „Prelude 197”. Pentru un preludiu de răposat ce eram eu, nimic nu putea fi mai inutil ca un generator de complimente.

Cît timp m-am lăsat investigat de lipsa de căldură a feluritelor aparate din cabinet, medicul a studiat cu atenție prospectul cadoului primit de

équivalences

Cuprins

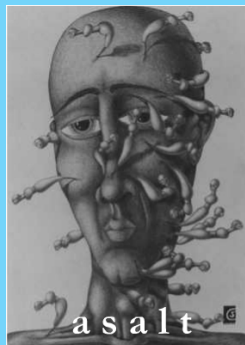
Pagina 148 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

équivalences

Cuprins

Pagina 149 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

la mine. Cu greu făcea față la atîta fericire. Din cînd în cînd, mă privea recunoscător și-mi semnaliza din complicitatea ochiului, asigurîndu-mă că nu va uita să se revanșeze, și asta cît de curînd.

L-am lăsat aplecat deasupra aparatului „Prelude 197“, iar eu m-am tîrît spre casă, purtat în lesă de haita de boli care mă stăpînea. Toate mă dureau, absolut toate.

A doua zi, parcă li s-a mai făcut durerilor milă de mine, însă nu-mi permiteam să mă bucur, știam că orice boală își gîndește strategic retragerile, pentru a-și anestezia inamicul. Nu trebuia să mă las amăgit.

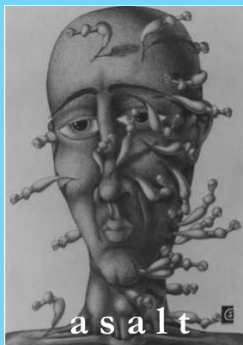
Pe la ora zece, mi-am tras în lesă bolile spre cabinetul medical, ușor, să nu le tulbur odihna. M-am așezat la coadă cu același cumul de cumințenii, însă o soră medicală m-a prins frățește de mînă, poftiți, vă rog – invitîndu-mă în fața curții marțiale. Tînărul medic mă aștepta.

Cînd m-a văzut, medicului i s-a mai adăugat pe față un senin la cele deja existente. Din buzunarul de la piept, aparatul „Prelude 197“ îl veghea pămînteste. O mușcătură pe gît, stîngaci cîrpită cu un petic de cosmetică, arăta clar că darul meu nu-și dădea eficiența pe rușine.

Făcusem pe cineva fericit și asta nu însemna puțin lucru pentru un cît de curînd cadavru ca mine. Medicul radia ca un substitut al Soarelui de-afară, privindu-mă ca pe cel mai bun prieten și – totodată – singurul.

Sosise clipa. Călare pe o rază din zîmbetul său, mi-a întins buletinul de analiză. Sentința mea. Corpul îmi era numai puls.

– N-ai ce căuta între bolnavi, prietene, analizele îți sînt perfecte. Du-te într-un restaurant, ia-ți o friptură în sînge și un litru de vin. Cu oameni

équivalences

Cuprins

Pagina 150 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

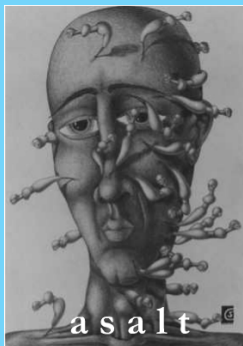
de sănătatea ta, devin curînd de prisos. Ține cartea mea de vizită, treci neapărat pe la mine, să mai stăm de vorbă. De unde ziceai că ai minunea de aparat pe care mi-ai dăruit-o?

M-am oprit în prima crîsmă, unde am comandat un biftec de soia în sînge vegetal și o butelcă de Cotnari, din care îmi vorbea întreaga Moldovă milenară. Nu mai voiam să știu de cumpătare.

Pe cînd îmi savuram țigara de foi, o blondă confortabilă mi-a cerut permisiunea de a-mi ține de urît. În viața mea, soseau noi și noi transporturi de senin.

N-a durat mult pînă să mă cherchelesc. Atîta mai țin minte: că în timp ce chelnerul căuta un taxi Rolls Royce bleu pentru mine și blonda mea, am ajuns la concluzia că legătura dintre bolile noastre și medicii care le administrează sînt mult mai subtile decît ne place nouă să credem.

Ce-o fi fost în mintea mea cînd m-am prezentat la medic cu mîna goală? Și mă mai supăr cînd mi se spune că nu-s zdravăn la minte.

équivalences

Cuprins

Pagina 151 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

E grav cînd amintirile nu au o ierarhie a lor

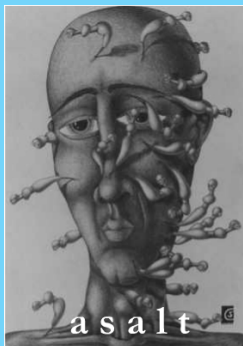
Într-un cartier select din Torino, trăia un burlac bătrîn pe care amintirile îl chinuiau cu schimbul. Azi o amintire, mâine alta, niciodată o amintire nu se repeta două zile la rînd.

Întrucît amintirile duceau oarecum dorul unei ierarhii, îl chinuiau în mod egal pe bătrînul burlac, deopotrivă cele urîte și cele frumoase (căci pe burlacii bătrîni mai ales amintirile frumoase îi dor).

Această situație îl extenua pe bietul om, care se plîngea de niște migrene cît pentru șapte creiere. În total, burlacul bătrîn avea 18 amintiri, care-l torturau alandala.

La televiziunea spaniolă se transmitea finala fotbalistică a unei cupe de importanță capitală:

– E și asta o idee! – se hotărî pe loc bătrînul burlac, acționînd telecomanda televizorului.

În luna august, pregătirile erau în plină ascensiune. În septembrie, cele 18 amintiri ale bătrînului burlac își începură propriul campionat de fotbal.

Într-un cadru stropit cu șampanie și presă, a fost dezvăluit sponsorul oficial al competiției, iar bătrînul burlac s-a fotografiat cu fiecare amintire în parte. Ținea să aibă cîte o amintire cu fiecare amintire.

équivalences

Cuprins

Pagina 152 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

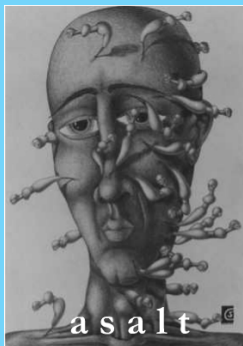
leșire

Meciurile din campionat s-au dovedit deosebit de tari, chiar încrîncenate pe alocuri. La unele partide, spiritele s-au încins atît de tare, încît arbitrul – nimeni altul decît burlacul bătrîn – a fost nevoit să părăsească arena sub protecția Poliției.

La unul dintre aceste meciuri crîncene, burlacul s-a ales cu un ochi vînat, iar la altul a fost serios rănit de o petardă aruncată din tribună.

Cu astfel de trăiri intense s-a ajuns la marea finală, preluată în direct de televiziunile din 114 state. La meci au asistat, printre alții, șefii celor 114 state.

În preludiul meciului au fost anunțate amintirile retrogradate în liga a doua, precum și amintirile nou promovate. Stoluri de majorete au încercat zadarnic să plictisească atmosfera, deosebit de încinsă.

La finele timpului regulamentar de joc, scorul a fost alb. Nici după cele două reprize de prelungiri, finalistele n-au izbutit să puncteze, pentru a fi stabilită câștigătoarea.

Firește, s-a trecut la executarea loviturilor de la 11 metri. Primele trei lovituri au fost transformate în gol de ambele combatante.

Abia la a patra, balonul șutat cu sete de una dintre amintiri a izbit bara. Bătrînul burlac a murit pe loc, cu craniul zdrobit (eveniment nedorit, dar care nu a știrbit cu nimic entuziasmul câștigătoarei și tristețea învinsei).

Ulterior, s-a decis cu unanimitate de voturi ca al doilea campionat al amintirilor să se desfășoare în absența bătrînului burlac. Propunerea ca, în semn de omagiu, amintirile să-și prindă de tricou o brasardă neagră a fost respinsă tot cu unanimitate de voturi.

équivalences

Cuprins

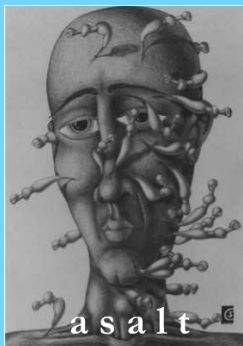
Pagina 153 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 154 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Babeta criminală

Cadavrul celebrului comentator sportiv Costi Mocca a fost cules dimineața, din cartierul Giulești.

Într-un buzunar al vedetei moarte, Poliția a găsit „cutia neagră”. Conform unor ordine secrete, fiecare vedetă TV era obligată să poarte asupra sa „cutia neagră”, care înregistra frazele premergătoare accidentelor fatale. „Cutiile negre”, din dotarea starurilor, le imitau, la scară redusă, pe cele din dotarea aeronavelor. Menirea lor era aceeași.

Cutia neagră demonstra că vedeta Costi fusese atacată prin surprindere. Primise o lovitură neașteptată de umbrelă, probabil, și leșinase instantaneu, aidoma telespectatoarelor sale când el – cancerul Costi – umplea micul ecran cu soarele personal, care-l slujea ca un sclav.

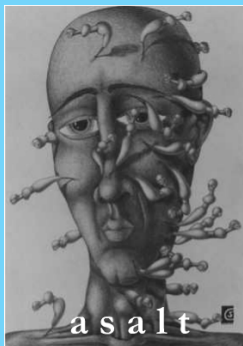
Prin urmare, „cutia neagră” dezvăluia doar o scurtă serie de întrebări ale ucigașului, întrebări rămase fără răspuns, firește:

„*Rămîneți în continuare* cu emisiunile noastre, ai?

Cei de la Dinamo *au posesia mingii*, ai?

Deasupra stadionului s-a abătut o *aversă de ploaie*, ai?

Jucătorii noștri *și-au adus aportul*, ai?

équivalences

Cuprins

Pagina 155 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Arbitrul pare să aibă o *alcoolemie de unu la mie*, ai?”

Întrebările proveneau din laringele unei femei de vîrsta a treia. Laringele unei bătrînele.

Cuvintele, rostite din vîrful plămînului, călcau pe coada unor lovituri iuți, necruțătoare, aplicate starului Costi. Atît de repede se succedau cuvintele, că păreau izvorîte din vîrful umbrelei.

Cîntărind micul monolog al bătrînicii criminale, inspectorii de Poliție au remarcat prezența unor pleonasme – subliniate vocal – grele ca pietrele de moară. De pildă, „Rămîneți în continuare cu emisiunile noastre.“ *A rămîne în continuare* este pleonasm, un pleonasm TV.

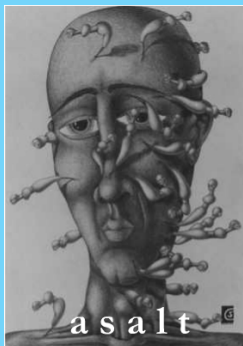
Bătrîna rostise apăsător tocmai pleonasmele preferate ale comentatorilor sportivi. Iar Costi Mocca era comentator sportiv. Chiar cel mai mare comentator sportiv.

Șeful Poliției și-a dat seama rapid cine era bătrînica ucigașă. A pus mîna pe telefon și a cerut o convorbire cu Ministrul de Interne.

Ministrul de Interne a fost cu totul de acord ca bătrîna *Limba Română* să fie arestată. Doar ea putea fi criminalul.

Bucurîndu-se copilărește din sirene, dubele Poliției au înconjurat blocul de garsoniere unde locuia *Limba Română*. În timp ce bătrînei i se montau cătușele, un sergent-major nu s-a abținut și i-a zis cîteva de la obraz:

– Mișcă-ți hoitul, babetă sîngeroasă! Oi fi fost tu, pe vremuri, cineva, dar acu’ nimeni nu mai dă două parale pe tine.

équivalences

Cuprins

Pagina 156 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Înainte de a lua loc în boxa acuzaților, *Limba Română* a întrebat, potrivit-și cochet pălărioara:

– Este liber?

Avocatul acuzării a prezentat instanței cadavrul ciopârțit al vedetei Costi.

Avocatul apărării a prezentat instanței trupul plin de cicatrice al bătrînicii. Fiecare dezacord, fiecare pleonasm lăsase urme adînci pe corpul chinuit al doamnei *Limba Română*. Unele răni continuau să sîngereze. Prea mult suferise, mult prea mult.

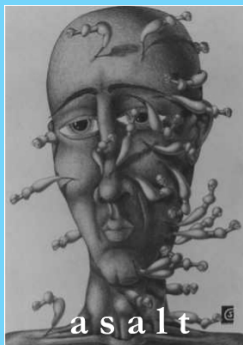
Instanța a condamnat ucigașa la 1000 de ani pușcărie grea. O rudă bogată – *Limba Franceză* – a plătit, a doua zi, cauțiunea.

Din arestul Poliției, bătrîna *Limba Română* a ieșit hotărîtă să nu-i mai pese de nimic. Poate că era vremea să-i lase alteia locul. Poate venise timpul să se retragă la o mănăstire în Canada.

Am vizitat-o pe bătrînă. M-a întrebat dacă doresc o licoare bahică, și am putut plasa gluma mea de forță:

– Distinsă doamnă, la mine „bahic” vine de la Bach, nu de la Bachus.

A rîs și mi-a spus că tocmai își completa un formular de emigrare în Canada.

Atunci am scos la iveală cadoul pe care i-l adusesem: icoana veche a unei metafore bizantine.

Bătrîna și-a făcut cruce, sărutînd icoana. M-a-ntrebat:

– Crezi, tinere, că nu-i totul pierdut?

équivalences

Cuprins

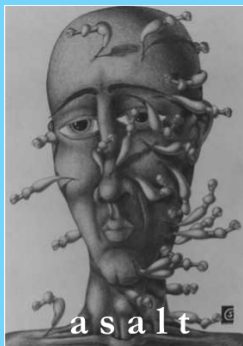
Pagina 157 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 158 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Durerea puiului de brad

Într-o duminică dimineată, un pui de brad a plecat să așeze un buchet de ciocîrlii proaspete la mormîntul bunicilor.

Bunicii lui fuseseră executați de oameni și transformați în vilă de vacanță. Nepoțelul mergea adesea la vila-mormînt, ca să depună ciocîrlii ori cinteze proaspete. Cînd petalele păsărilor începeau să se ofilească, nepoțelul aducea alte păsări, proaspete.

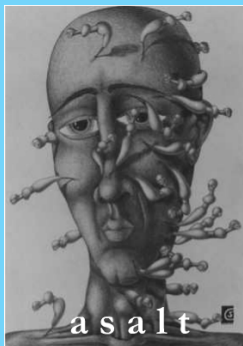
Pe cînd se întorcea acasă de la mormîntul bunicilor, puiul de brad fu zărit de doi îndrăgostiți. Un „el“ și o „ea“. Aveau hainele boțite, la fel și buzele.

– Băi ăla micu’, ia stai așa! – îi strigară îndrăgostiții.

Puiul de brad se opri, tremurînd, pentru că învățase să se teamă de oameni. Atunci, îndrăgostitul scoase iute din buzunar un cuțit, fioros ca un nepot de secure.

Degeaba îi rugă puiul să-l lase în pace, fiindcă e anemic și părinții îl așteaptă să-i facă injecția. Nepăsători, îndrăgostiții își incrustară numele pe pielea sa fragedă:

„Ionuț & Alina = Love“.

Plîngînd de durere, puiul de brad ajunsese acasă, cu pielea încă sîngerînd.
– Cine ți-a făcut asta, fiule? – întrebă tatăl.

Brazilor le sare rar muștarul, dar și cînd le sare. Părinții brăduțului își scuturară pletele de mînie, făcînd să amuțească păsărețul de pe ramuri. Cît ai clipi, porniră în căutarea ticăloșilor de îndrăgostiți.

Într-o poiană, îndrăgostiții se fotografiau, cu ozonul între ei. Era un ozon deosebit de snob, care iubea publicitatea mai mult decît coamele însîngerate cu zăpadă ale munților. Părinții brăduțului făcură vînt ozonului și-i înșfăcară de guler pe îndrăgostiți:

– Nemernicilor!

Degeaba s-au rugat îndrăgostiții să-i ierte, pentru că îndrăgostiții sînt adeseori nesăbuiți.

Părinții brăduțului se apucară de treabă, cu țepii lor ascuțiți, scrijelind pielea îndrăgostiților.

„D-na Brad & D-l Brad = Love“.

După un timp, îndrăgostiții s-au căsătorit. Cînd au ieșit de la „Starea civilă“, un buchet de ciocîrlii proaspete li s-a așezat în păr.

Era un cadou de nuntă de la puiul de brad.

équivalences

Cuprins

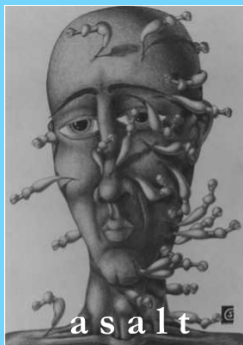
Pagina 159 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 160 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Închide

Vezi-ți de karma dumitale!

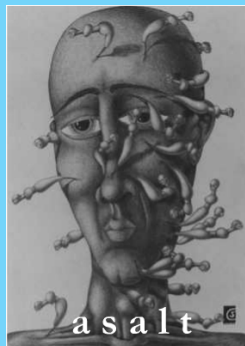
Deoarece ghinioanele financiare nu conteneau să mă pască, m-am hotărât să consult un specialist în karma.

Specialistul n-a întârziat să-mi comunice concluziile sale:

– Este normal s-o duci mizerabil cu banii, nu pricep de ce te plîngi. Analizîndu-ți karma, trebuie să-ți spun că m-au apucat durerile de cap. În viața anterioară ai fost un feudal cu totul și cu totul datat cruzimii. Îi exploatai la sînge pe amărîții de țărani, luai și pielea de pe ei, le siluiai nevestele și copilele, mai ales copilele. Iar cînd cutezau să crîcnească, îi pedepseai crunt, îi biciuiai, îi înjugai la car, în locul boilor, le băgai ardei iuți în fund. Nu te interesa decît desfrîul. Nu te supăra, dar în viața actuală n-ai decît ce meriți. Și-acum, te rog să-mi plătești consultația, nu mă privește că nu ai bani.

Specialistul în karma era de-a dreptul îngrețosat de conduita mea în viața anterioară.

L-am așteptat să se răcorească, nu-i bine să contrazici un specialist în karma. După care, i-am spus că sînt pregătit să revin în viața anterioară,

équivalences

Cuprins

Pagina 161 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

pentru a mă spăla de păcate. În fond, nici mie nu-mi convenea să am dosarul de karma șifonat.

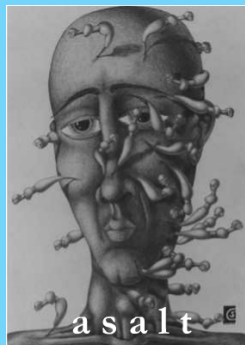
Specialistul în karma a fost realmente mișcat de hotărîrea mea. La miezul nopții, m-a condus într-o gară clandestină din sudul orașului și mi-a achitat biletul de călătorie, fiindcă banii îmi lipseau, din motive deja cunoscute. Iar distanța spre viața anterioară nu se recomandă a fi parcursă cu nașul, pentru că efectele se pot propaga într-o viață posterioară.

– Drum bun și ai grijă de tine! – mi-a urat specialistul în karma, când trenul s-a pus în mișcare. Păzește-te de dueluri și sună-mă când revii. E bine să porți un fes pe sub coif, să nu te tragă curentul.

Spre uimirea mea, trenul era înțesat de pasageri. Multă lume dorea să-și bage karma în reparație capitală.

Nici bine n-am pus piciorul pe peronul vieții anterioare, că mi-am și dat seama ce hram crud purtam. Țăranii uitau de sfinctere în fața mea, pământul le trăgea în jos privirile, păreau gata să se dizolve în aer, de slabi ce erau, nu mai văzusem în toate viețile mele așa haine curgătoare. Când trudeau cîmpul, în arșiță, pe spinare li se vedeau urmele biciului cu care îi pedepseam.

În doar 48 de ore, le-am cîștigat însă toată simpatia. Le-am cumpărat leacuri să-și oblojească rănilor, le-am dăruit postavuri și de-ale gurii, am

équivalences

Cuprins

Pagina 162 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

interzis ardeii iuți și celelalte pedepse corporale, i-am împrumutat cu pământurile mele.

Un pelerin mi-a povestit că undeva, într-o țară îndepărtată numită Moldova, un boier pe nume Alecsandri procedase cam ca mine cu robii săi, dar actele sale nu erau totuși de amploarea alor mele.

Ca să fac față cheltuielilor cu țăranii, mi-am vândut tot: castel, cai, coifuri cu diamante, și-a mai trebuit să-mi iau și-o slujbă de noapte la un han unde trăgeau cavalerii insomniaci.

Munceam mult, dar n-aveam încotro: karma cere sacrificii.

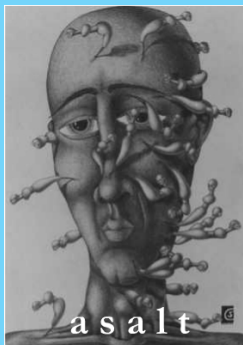
Printre supușii mei se afla unul greu încercat de soartă, cel mai zdrențăros dintre toți, atât de flămînd că-i ajunsese stomacul la dimensiunile unei lacrimi. Își rupea bucata de la gură ca s-o împartă copiilor, mulți mai avea, Dumnezeule, ograda plină, doar cu harul de polenizator îl fericise Cerul.

Mai cu seamă spre acest necăjit mi-am mînat generozitatea, lui i-am dăruit hergheliile și bijuteriile de familie.

Cînd a venit vremea să revin în viața actuală, nu mai aveam în visterie nici un sfaț. Norocul meu că m-au împrumutat ei, țăranii, liberi acum, altfel n-aș fi avut bani de tren.

S-au despărțit de mine cu greu, pe cîțiva i-am văzut chiar lăcrimînd, niște sentimentali din alt ev, ce să-i faci.

Feblețea mea, țăranul pe care îl salvasem de calicie, și-a luat rămas bun împreună cu familia lui numeroasă, fluturînd în urma mea niște batiste de mătase, cu monogramă.

équivalences

Cuprins

Pagina 163 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Trenul era gol, pînă la destinație am dormit cît pentru karma toată. N-aș fi bănuît că faptele bune pot osteni într-atît.

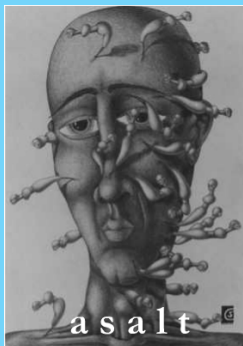
Nici bine n-am pus piciorul din nou în viața actuală, că ghinionul financiar mi s-a dizolvat în karma mea, proaspăt ieșită din reparație capitală. Din toate părțile îmi soseau cecuri, mă durea mîna de la semnat, cît conta că în viața anterioară sărăcisem de dragul celorlalți.

Pe cînd trei chelneri arabi îmi serveau micul dejun, am aflat de falimentul brusc al miliardarului Vlasov. Ajunsese sărac lipit și își pregătea mîinile pentru cătușe – se spunea în scurtul reportaj radio – doar 48 de ore i-au trebuit ca să-și lepede prosperitatea pe mizerie.

Mi-am rugat secretarul negru să-mi facă legătura la telefon cu specialistul în karma. O bănuială își dospea polenul în mintea mea. L-am întrebat pe specialistul în karma:

– Zi-mi, te rog, nu cumva în viața anterioară miliardarul Vlasov a fost un țăran sărac lipit pămîntului, cu o droaie de copii și cu stomacul de dimensiunile unei lacrimi?

Din pușcărie, fostul miliardar Vlasov mi-a transmis doar atît:
– Vezi-ți de karma dumitale!

équivalences

Cuprins

Pagina 164 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Doar ficatul și pancreasul mai luau cîte o notă falsă

D-l Artimon a citit, într-o revistă lucioasă, amănunte alarmante despre cancerul de colon:

– Măi românilor, cancerul de colon este a doua cauză de mortalitate în lumea civilizată.

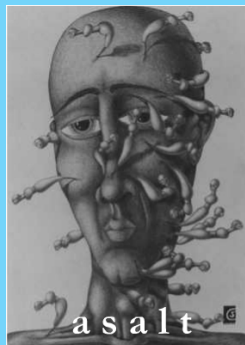
Și hotărî, în consecință, să execute un salt peste cină.

Dar nu-i lucru tocmai lesnicios ca ditamai omul să te culci nemîncat. Mai ales cînd împelițatul de stomac se obrăznicește din cale-afară.

– Las' că-ți vin eu de hac, pușlama! – își amenință el stomacul.

Prin urmare, d-l Artimon începu să asculte nițică muzică simfonică, înainte de culcare. Un concertel, o simfonică, o fuguță. Cîntece de leagăn pentru obrăznicătura de stomac, pe care-o iubea, fiindcă era a lui, nu de altceva.

Metoda se dovedi eficace și sforăiturile d-lui Artimon puneau adesea la punct vioara lui Paganini ori trompeta lui Händel.

équivalences

Cuprins

Pagina 165 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Habar n-avea d-l Artimon că organele noastre interne își au independența lor, viața lor interioară. Tot adormind pe muzică simfonică, organele sale interne învățară să cînte.

Și nu cîntau rău. Doar pancreasul și ficatul mai luau cîte o notă falsă, dar se străduiau mult să progreseze. Adeseori, ficatul și pancreasul rămîneau peste program, exersînd sub ochiul sever al colonului.

De cînd șeful (d-l Artimon!) sărea peste cină, colonul își închina muzicii întreg timpul liber.

– Arta mi-a dat un scop în viață! – obișnuia colonul să le spună colegelor organe interne, înainte de-a începe lucrul.

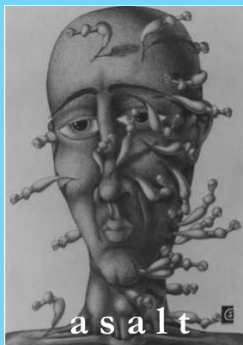
D-l Artimon nu bănuia emulația artistică din interiorul său. Cine ar fi bănuit?

D-l Artimon vizită, într-o zi, împreună cu doi nepoței, „Muzeul abatorului“, una dintre mîndriile orașului. Ieși de acolo cu hotărîrea fermă de a nu mai pune, în viața lui, gura pe carne:

– Așa e corect față de animale, colegele noastre de regn!

Fără carne, se simți absolut minunat. Era o armonie în tot trupul său.

Într-o joi spre luni, fu chiar aniversarea d-lui Artimon.

Și, ca un semn de prețuire, organele sale interne îi cântară partea a doua („Andante“) din „Simfonia a patra“ de Schubert. D-l Artimon ascultă crucit și flatat.

– Mulțumesc, fetelor! – spuse el, în final.

Organele sale interne i-ar fi cântat noaptea întreagă, dar vecinul de la etajul superior bătu energic în țeava caloriferului:

– Băi vecine, dă-ți, te rog, mai încet organele interne, că nu pot să mă odihnesc. Mîine am o zi grea.

Minciuni! Nu s-a născut încă românul care să aibă mîine o zi grea.

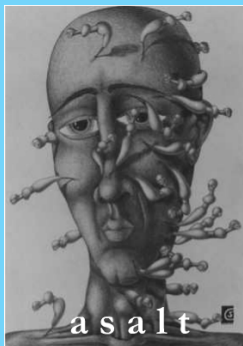
Pagina 166 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

équivalences

Cuprins

Pagina 167 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

M-am ales cu o condamnare la locul de muncă

Zece și un sfert. Terminasem de scris o nouă povestire și m-am hotărât să ies pentru a-mi cumpăra frunze de maté, pentru ceai.

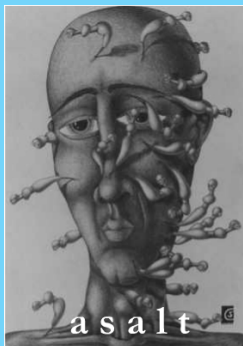
Într-un singur magazin din oraș se găsește maté, la „Central“, iar pînă acolo e o bună distanță de parcurs cu tramvaiul. Cu-atît mai bine. Am luat povestirea abia terminată cu mine, în tramvai aveam s-o recitesc, tramvaiul poate fi un nesperat car al creației. Mai contempli o mutră din patrimoniul orașului, te mai confrunți cu priveliștea fugară a orașului... Restul vine uneori de la sine.

Să n-o lungesc. La ora unsprezece și cinci minute depistasem deja cuibul frunzelor de maté în vegetația supermarketului „Central“, iar la unsprezece și nouă minute mă aflam la casă, pentru a achita marfa.

În vreme ce îmi pasa monezile care își clincheteau frăgezimea restului, casiera mi-a zîmbit o întrebare:

– Mi-ați putea spune ce aveți în buzunarul hainei, dacă nu vă supărați? Acolo, în stînga.

Eram terminat de surpriză. O admiratoare, firește, dar o admiratoare – vînzătoare, ceea ce o făcea de o mie de ori mai prețioasă. Probabil că de mult ochea prilejul de a mă aborda. I-am zîmbit, la rîndu-mi, un răspuns:

équivalences

Cuprins

Pagina 168 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– În buzunar am un fleac, priviți: un manuscris de-al meu. Pregătesc un nou volum, va fi în librării la începutul toamnei.

– Aș putea vedea mansucrisul? Doar câteva secunde.

Puteam s-o refuz?

– Cum să nu, cum să nu. . . Numai că nu știu dacă o să înțelegeți mare lucru. Sînt deținătorul unui scris antipatic, știți. . .

Intrasem în stratosfera amabilității mele. De acolo, de sus, am auzit-o pe casiera mea chemîndu-l pe șeful de magazin. Probabil că ținea să împartă cu el bucuria de a mă cunoaște.

Zîmbetul meu abordă însă curînd registrul timp. Ceilați cumpărători fuseseră dirijați spre o casă alăturată, în timp ce un agent de ordine nu mă pierdea din ochi. Se cam îngroșa gluma. Nu putea fi doar admirație aici.

Am făcut un pas spre ieșire, dar agentul de ordine îmi bară calea. Eram tratat ca un infractor, fără să-mi cunosc infracțiunea. Zîmbetul casierei intrase în registrul acru.

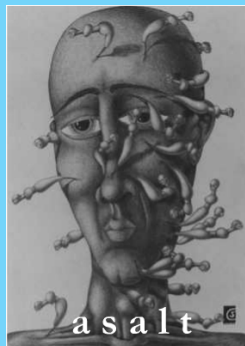
– Nu înțeleg cu ce-am greșit, doamnă casieră. E o situație penibilă pentru mine, mă cunoaște atîta lume.

– Pentru noi nu e mai puțin penibilă situația, stimate client. O situație care, vă rog să recunoașteți, putea fi evitată. Șeful de magazin vine numai-decît. Mă tem că va trebui să plătiți marfa din buzunar, plus o amendă.

Marfa din buzunar? Manuscrisul? Un bătrîn principiu de-al meu îmi interzice să contrazic vînzătorii din supermarketuri, dar nici nu-mi puteam plăti propriul manuscris, era prea mult.

– Vă referiți la manuscrisul meu, stimată doamnă? Iertați-mă, dar cum să-mi plătesc propriul manuscris?

– Deținem în raft marfă identică. Dacă manuscrisul este al dumneavoa-

équivalences

Cuprins

Pagina 169 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

stră, după cum susțineți, n-aveați decît să-l declarați la intrarea în magazin.

– Doamnă, de ce nu înțelegeți? Eu sînt autorul acestui manuscris. Putem face o expertiză grafologică, dacă doriți, este scris cu mîna mea.

– Asta n-are nici o importanță pentru noi. Noi facem comerț. Și domnul Cross își achită la casă castraveții „Cross“, cînd ține să-i cumpere de aici.

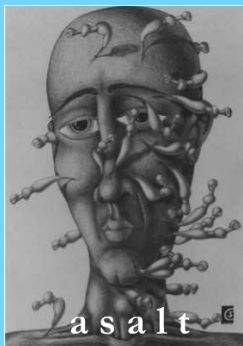
Între timp, se apropiase șeful de magazin, dar se mulțumea să superviseze prestația casierei, așa cum un bun părinte supervizează progresele la limba latină ale fiului. Se părea că eleva-casieră progresase mulțumitor, era o aspirină de față. La fiecare nouă șarjă a aspirinei, șeful își pendula capul într-un „Olé!“ pentru care rostirea însemna pleonasm.

Eram împresurat, dar hotărît să rezist. Nu-mi permiteam să decad într-atît, încît să-mi plătesc la casă propriile manuscrise. Plăteam și-așa destul pentru ele. Aerul condiționat din supermarket făcea totul ca să-mi dizolve roșul din obraji. Voi lupta pînă la capăt, mi-am zis, indiferent unde este capătul:

– N-ar fi mai bine să faceți stocul și să vă convingeți că toate produsele sînt în propriul cuib? Nu vă supărați, dar sînt puțin grăbit, am o grămadă de treabă.

Atîta i-a trebuit șefului pentru a-și prăpădi cumpătul:

– Dumneavoastră credeți că munca într-un supermarket e promenadă sub cerul înstelat? Veniți, vă rog, în locul meu și-o să văd dacă vă mai dă mîna să fiți ironic. Credeți că ne aflăm aici pentru a face dialog cu dumneavoastră? Am primit, la ora nouă și patruzeci de minute, șapte exemplare din marfa aflată în buzunarul dumneavoastră. Un exemplar lipsește din raft. S-a furat sau, dacă doriți, s-a luat. Avem motive să credem că sînteți făptașul? Avem sau nu?

équivalences

Cuprins

Pagina 170 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Avea. Dar eu eram salvat.

– Ați primit povestirea mea la ora nouă și patruzeci? Bine, dar eu am terminat-o de scris abia la zece și un sfert.

– Sînteți pus doar pe contre, stimat client. Vă pot arăta factura, dacă nu mă credeți. Marfa a fost primită de noi la nouă și patruzeci. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu ne privește la ce oră ați terminat-o dumneavoastră de scris.

Înțelegeam din ce în ce mai puțin:

– Aș putea măcar să aflu cine vă livrează această h... hm... marfă?

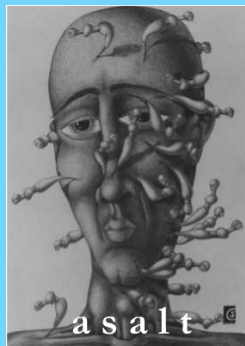
– Apreciem setea dumneavoastră de cunoaștere, dar și noi, cei din magazine, avem dreptul la anumite secrete. Ați putea fi un spion al concurenței, așa încît n-o să-mi luați tăcerea în nume de rău.

Era rîndul lui la ironie. Agentul de pază îmi blocase calea, nu mă mai puteam salva prin fugă. Manuscrisul spînzura între degetele înmănușate ale șefului de magazin, plin de amprente acuzatoare, amprente mele. Ceilalți cumpărători își achitau mărfurile la o casă alăturată, fără a pierde din ochi meandrele spectacolului ce li se livra gratis.

Casiera-aspirină ceru din priviri încuviințarea șefului pentru lovitura finală:

– Cred că v-ați bucurat de toată înțelegerea noastră, stimat client, ați beneficiat chiar de un bonus. Pe scurt, achitați marfa și amenda, ori chemăm Poliția.

N-aveam bani la mine decît pentru amăritul de maté. Nici de manuscris nu mă puteam lipsi, nici de bătrînele mele principii. Așa că am optat pentru Poliție, mai bine zis Poliția a optat pentru mine, în timp ce blițurile fotografiilor își suflau zgomotos nasul, împlinind necesitățile fiziologice ale

ziarelor de scandal.

Deși am fost un infractor cooperant, Justiția s-a scumpit la clemență. Mi-am recunoscut vina (care vină?), dar oamenii legii nici n-au vrut să audă, trebuia dat un exemplu nelegiuiților ca mine.

Dar e bine și-așa. M-am ales cu o condamnare masivă la locul de muncă. Mai rău pentru mine e că nu știu nici pînă astăzi care-mi este locul de muncă.

équivalences

Cuprins

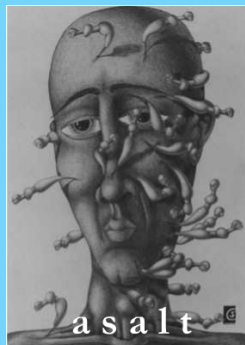
Pagina 171 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

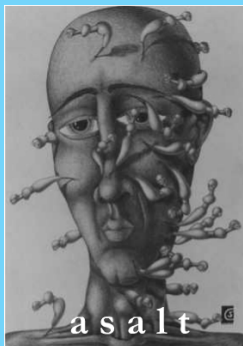
Pagina 172 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 173 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Cătălin Mihuleac

Profil

1960 n. la 17 iunie, în Iași

studii: Facultatea de Geologie-Geografie (1985) și Facultatea de Științe Economice (1992), Universitatea „Al. I. Cuza“, Iași

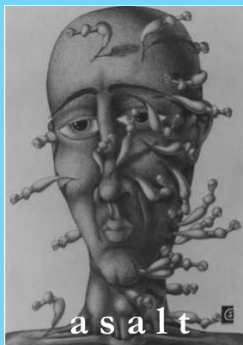
1991–1996 ziarist la *Timpul*, *Evenimentul Zilei*, *Flacăra* și *Monitorul*

trăiește în Iași, redactor la *Convorbiri literare*

martie 1995 debut literar (cu proză) în *Timpul*

*** publicistică în: *Convorbiri literare*, *Ieșeanul*, *Ziarul de Iași*

*** teatru: *Hai, Vasile, să-l căram la crematoriu pe nenorocitul ăsta!* (stagiunea 2002–2003, premieră: 30 iunie 2002)

équivalences

Cuprins

Pagina 174 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

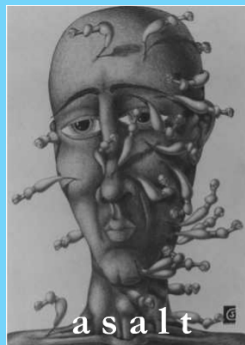
*** publicații în volum:

Garsonieră memorială confort trei (povestiri),
MAȘINA DE SCRIS, București 1996

Disparația orașului Iași (roman), INSTITUTUL EUROPEAN, Iași 1998

Titlu neprecizat (povestiri), POLIROM, Iași 1999

Bar de stepă (proză scurtă), TIMPUL, Iași 2001

équivalences

Cuprins

Pagina 175 din 176

Înapoi

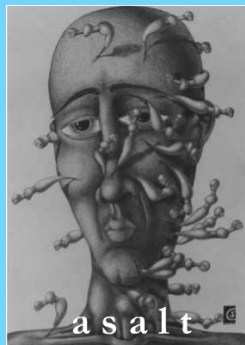
Întregul ecran

Închide

leșire

Cuprins

Muzică în cont	7
În țara noastră, porcul și bradul sînt frați	9
Mi se acrise să fiu respirat de țărani mițoși	15
Puțini bărbați se pot lăuda cu un păr îin urechi ca al meu	19
Unui sudor din Giulești i s-a infectat numele	24
Un miros proaspăt, de verdeață și gîză tînă, îi însuflețea gura	28
Telecomanda de femei	35
Țara cu cele mai puține zîmbete pe cap de locuitor	39
Sînt un profitor nerușinat	43
Din cîte știm, acela a rămas singurul public profesionist din lume	46
Apoi, în ordinea firească a lucrurilor, a tras apa	51
O lovitură cu secole	53
Nu puteam lăsa țara cu un doctor în minus	56
Nu-i nimic, vor înainta recurs	62
Romanță contemporană	64
Nemurirea unui porc	65
Monumentala beție a soției mele	69
Grozavă pălărie avea bunicul	73

équivalences

Cuprins

Pagina 176 din 176

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Migrație în cenușiu	81
Din smerenia părintelui Onisim lipsea o literă	84
Am vrut un bar de stepă și l-am avut	93
Miliardarul Vlasov a ales să doarmă dezmembrat	103
Prizonierii din vehiculele morții	106
Manipularea electoratului de la sat	108
Mă crezi proastă?	112
Intelctualii transformă căprioara în piele de șters ochelarii	116
Virilitate senatorială	123
Fost-am cerșetor de duș	126
Fiecare cu secundele lui	131
Discurs în Parlament	134
Ce-o fi vrut Dumnezeu să spună cu asta?	135
Beleaua neinspiratului Cupidon	137
Mă trag dintr-o caricatură	141
Am tastat-o pe bunica	146
E grav când amintirile nu au o ierarhie a lor	151
Babeta criminală	154
Durerea puiului de brad	158
Vezi-ți de karma dumitale!	160
Doar ficatul și pancreasul mai luau câte o notă falsă	164
M-am ales cu o condamnare la locul de muncă	167
Cătălin Mihuleac – Profil	173